

Douglas Adams

JOBBÁRA ÁRTALMATLAN

A világ leghosszabb trológiájának ötödik és végre valóban befejező része

Arthur Dent elkezd
élni az életet,
aminek következtében
rögtől megszabadul
a pokol

GABO KIADÓ

Douglas Adams
Jobbára ártalmatlan
([Tartalom](#))

Ronnak

Sue Freestone-nak és Michael Bywaternek hálás köszönettel a támogatásért, segítségért és az építő jellegű szidalmakért

Bármilyen, ami megtörténhet, az meg is történik.

Bármilyen, ami megtörténés közben valami más megtörténését is maga után vonhatja, valami más megtörténését is maga után vonja.

Bármilyen, ami megtörténés közben maga után vonhatja, hogy újra megtörténjen, újra meg is történik.

Noha nem feltétlenül ebben a sorrendben.

1. fejezet

A galaxis történelme egy kissé zavaros. Ennek számos oka van: részint azért, mert azok is egy kissé belezavarodnak, akik nyomon próbálják követni, másrészt azért, mivel amúgy is történt már egy két zavaró dolog a történelem során.

Az egyik probléma a fénysebességben rejlik, és abban, hogyan lehetne átlépni. Elárulhatjuk: sehogy. Semmi sem halad gyorsabban a féynél, kivéve talán a rossz híreket, amelyek önnön speciális törvényeiknek engedelmességek. Az Arkintoofle Minoron élő hingenfrilek ugyan megpróbálták olyan űrhajókat építeni, amelyeket rossz hírek hajtanak, ám ezek nem működtek különösebben jól, ráadásul annyira ellenségesen fogadták őket, amikor megérkeztek valahová, hogy már nem volt sok értelme az ottlétüknek.

Így alakult hát, hogy a galaxis népei eltelték saját helyi zavaros elképzeléseikkel, a galaxis történelmét pedig hosszú ideig nagyon metafizikus dolognak tartották.

Ami nem jelenti azt, hogy nem próbálkoztak. Egész űrhajóflottákat küldözgettek az űr legtávolabbi részeibe harcolni vagy üzletelni, de általában évezredekig tartott, míg ezek eljutottak bárhova is. Aztán mire végre odaértek, már rég felfedeztek más módszereket, amelyek a hiperűr segítségével kerülték meg a fénysebesség problémáját, így bármilyen háborúba küldték harcolni a fénysebességnél lassabban haladó flottákat, azok már évszázadokkal a hajók megérkezése előtt véget értek.

Természetesen ez nem rettentette el a katonákat, akik mindenáron harcolni akartak. Kiképezték őket, felkészültek voltak, pár ezer év alatt jól ki is aludták magukat, hosszú utat tettek meg, hogy kemény munkát végezzenek, és akkor már Zarquonuccse, de el is végzik!

Ezen a ponton jelentek meg a galaktikus történelem első ködösebb foltjai; amikor évszázadokkal azután, hogy az

ügy, amiért harcoltak, már rég elrendeződött, újra és újra kitortek a háborúk. Ez a sok ködös folt azonban kismiska volt azokhoz képest, amelyeket a történészeknek kellett tisztázniuk, miután felfedezték az időutazást, és a háborúk elkezdtek előtörni, még hozzá évszázadokkal azelőtt, hogy az ok, amiért háborúztak, egyáltalán szóba került volna. Amikor aztán a Végtelen Valószínűség Hajtóműve is megjelent, és egész bolygók kezdtek váratlanul banános gyümölcstortává válni, a Maximegalon Egyetem híres történelem tanszéke nem bírta tovább, bezárta kapuit, és átengedte épületét az Isteni Jóság-és a Vízipóló gyorsan fejlődő közös fakultásának, amely évekig maradt a helyén. Mindebben persze semmi kivetnivaló nincs, de majdnem egészen biztos, hogy már senki nem tudhatja meg, honnan jöttek például a grebulonok, vagy hogy pontosan mit is akartak. Ami kár, mert ha bárki bármit is tudott volna róluk, akkor minden bizonnyal el lehetett volna háritani egy iszonyú katasztrófát – vagy legalábbis azt el lehetett volna érni, hogy másképpen következzenek be.

Klikk, zümm.

A hatalmas, szürke grebulon felderítő-űrhajó csöndesen szelte át a fekete űrt. Mesébe illő, lélegzetelállító sebességgel haladt, a milliárd távoli csillag szikrázó ragyogása mellett mégis teljesen mozdulatlannak tűnt. Csupán egy sötét petty volt megfagyva a csillogó éjszaka szemcsés végtelenségében.

A hajó fedélzetén, mint már évezredek óta, most is mindenhol mély sötétség és csend honolt.

Klikk, zümm.

Legalábbis majdnem mindenhol. Klikk, klikk, zümm.

Klikk, zümm, klikk, zümm, klikk, zümm. Klikk, klikk, klikk, klikk, zümm. Hümmm.

Mélyen a hajó félálomban nyugvó kiberagyában egy alacsonyabb szintű felügyelőprogram felébresztett egy kissé magasabb szintű felügyelőprogramot., és jelentette, hogy akárhányszor klikkel egyet, mindig csak egy zümm a válasz.

A magasabb szintű felügyelőprogram megkérdezte, hogy mi lenne a megfelelő válasz, mire az alacsonyabb szintű felügyelőprogram azt felelte, hogy nem emlékszik pontosan, de inkább valamiféle távoli, elégedett sóhajra kellene hasonlítania. Azt, hogy mi ez a zümm, nem tudja. Klikk, zümm, klikk, zümm. Mindig ez a válasz.

A magasabb szintű felügyelőprogram elgondolkodott ezen, és valami nagyon nem tetszett neki. Megkérdezte hát az alacsonyabb szintű felügyelőprogramot, hogy pontosan mire is kell felügyelnie, az alacsonyabb szintű felügyelőprogram pedig azt felelte, hogy arra sem emlékszik. Csak arra, hogy nagyjából tízévente mindig volt egy klikk, aztán a sóhaj, és ez eddig általában gond nélkül ment. Megpróbált már konzultálni a hibakereső táblázatával, de őt nem találta, ezért riasztotta a magasabb szintű felügyelőprogramot a problémával.

A magasabb szintű felügyelőprogram elindult, hogy konzultáljon az egyik saját hibakereső táblázatával, és rájőjön, mire kellett az alacsonyabb szintű felügyelőprogramnak felügyelnie.

Ő sem találta a hibakeresőt. Fura.

Újra megnézte, de csak egy hibaüzenetet kapott. Megpróbálta kikeresni a hibaüzenetet a hibaüzenetkereső táblázatban, de azt sem találta. Rászánt néhány nanoszekundumot, hogy az egészet újra végiggondolja. Aztán felébresztette szakaszfunkció-felügyelőjét.

A szakaszfunkció-felügyelő nyomban problémákba ütközött. Hívta a felügyelőügynökét, amely szintén problémákba ütközött. Pár milliomod másodperc alatt villódzva keltek életre a virtuális áramkörök szerte a hajón; némelyikük évek óta, némelyikük évszázadok óta háborítatlanul szunnyadt. Valahol valami szörnyen elromolhatott, de egyik felügyelőprogram sem tudta megmondani, micsoda. Minden szinten létfontosságú utasítások hiányoztak, és azok az utasítások, amelyek megmondják, mi a teendő abban az esetben, ha felfedezik, hogy létfontosságú utasítások hiányoznak, ugyancsak hiányoztak.

Kis szoftvermodulok – ügynökök – cikáztak keresztül-kasul a logikai ösvényeken, csoportosultak, tanácskoztak, újracsoportosultak. Gyorsan megállapították, hogy a hajó memóriája egészen a központi feladatmodulig szanaszét hullott. Megannyi kérdést tettek fel, de így sem tudták eldönteni, mi történhetett. Úgy tűnt, még maga a központi feladatmodul is megrongálódott.

Ez nagyban leegyszerűsítette az egész problémát. Ki kell cserélni a központi feladatmodult. Létezett egy segédmodul, az eredeti pontos mása. Ez tényleges cserét jelentett, mert biztonsági okokból semmiféle összeköttetés

nem volt az eredeti és a tartalék között. Miután kicserélték a központi feladatmodult, az már magától is mindenre kiterjedően felügyelhet a rendszer összes többi részének rekonstrukciójára, és minden rendben lesz.

Utastították a robotokat, hogy hozzák elő a tartalék központi feladatmodult a páncélteremből, ahol őrizték, és a hajó logikai kamrájában helyezték üzembe.

Ez sürgősségi kódok és protokollok hosszas csereberéjével járt együtt, mert a robotoknak meg kellett győződniük az ügynökök utasításainak hitelességéről.

Végül elégedetten állapították meg, hogy az összes művelet helyes. Kivették a tartalék központi feladatmodult a tartóburkolatból, kivitték a raktárból, kizuhantak a hajóból, és pörögve belevesztek az űrbe.

Egy lépéssel máris közelebb kerültek a hiba forrásához.

A további kutatások egykettőre kiderítették, mi történt. Egy meteorit óriási lyukat ütött a hajóba. A hajó persze eddig ezt nem észlelhette, mert a meteorit ügyesen pont azt a műszert verte le a hajótestről, amelynek észlelnie kellett volna, ha egy meteorittal ütköznek.

Az első tennivaló a lyuk légmentes lezárása. volt. Ki is derült róla, hogy lehetetlen, mert a hajó érzékelői nem látták, hogy ott egy lyuk van, a felügyelők pedig, akiknek szólniuk kellett volna, hogy az érzékelők nem működnek rendesen, ugyancsak nem működtek rendesen, és folyvást az jelentették, hogy az- érzékelők rendben vannak. A hajó csak abból a tényből tudta levezetni a lyuk létezését, hogy a robotok ott zuhantak ki, és magukkal vitték tartalékagyát,

amellyel képes lett volna látni a lyukat.

A hajó megpróbált okosan elgondolkodni ezen, s miután nem jutott dűlőre, egy kis időre teljesen kikapcsolt. Persze nem jött rá, hogy kikapcsolt, pontosan azért, mivel kikapcsolt. Csak azon lepődött meg, hogy megváltoznak a csillagok Mikor már harmadjára változtak meg, akkor jött rá végül, hogy bizonyára éppen kikapcsolódik, és hogy ideje valami komoly elhatározásra jutni.

Pihent egy kicsit.

Aztán rájött, hogy még egyáltalán nem határozta el, amit kellett volna, és pánikba esett. Egy kicsit újra kikapcsolt. Amikor ismét felébredt, gyorsan betömte azokat a választófalakat, ahol a nem látható lyukat feltételezte.

Görcsösen arra gondolt, hogy még nyilván nem érte el a célját, de miután halvány fogalma sem volt, hol van a cél vagy hogyan érhetné el, nem sok értelme volt továbbmenni. Utánanézett, milyen utasításdarabkákat tudna felidézni központi feladatmoduljának romjaiból.

– A te !!!!! !!!!! !!!!! éves küldetésed, hogy !!!!! !!!!! !!!!!, !!!!!, !!!!! !!!!! !!!!! !!!!!, leszállj !!!!! !!!!! !!!!! biztos távolságból !!!!! !!!!! megfigyeld !!!!! !!!!! !!!!! ...

Az összes többi teljesen hasznavehetetlen volt.

Mielőtt örökre leáll, a hajónak változtatás nélkül át kellett volna adnia ezeket az utasításokat a primitívebb kisegítőrendszereknek.

A legénység összes tagját is újra kellett éleszteni.

Akad még egy probléma. A hibernáció alatt a teljes legénység agyát, emlékeit, személyiségét, személyazonosságát és céljait biztonsági okokból

betáplálták megőrzésre a hajó központi feladatmoduljába. A legénység tagjainak elképzelésük sem volt, hogy kik ők vagy mit keresnek itt. Hajaj!

Mielőtt a hajó végképp kikapcsolt, észrevette, hogy a hajtóművek is kezdenek leállni.

A hajó újjáélesztett és tanácstalan legénységével tovább keringett a kiegészítő automata rendszerek irányítása alatt, amelyektől csak annyi telt ki, hogy ahol találnak egy helyet, ott leszálljanak, és amit találnak, azt megfigyeljék.

A megfelelő leszállóhely kiválasztása mindenestre nem a legfényesebbre sikeredett. A bolygó, amire ráakadtak, kétségbeejtően hideg és kihalt volt, fájdalmasan távol a naptól, amely felmelegítette volna. A magukkal vitt összes Miliómanipulátort és Létfenntartó-Rendszert föl kellett használniuk, hogy legalább egy részét lakhatóvá tegyék. Voltak a közelben jobb bolygók is, de a hajó Harc-O-Matája nyilván lopakodó üzemmódban maradt, így a legtávolabbi, legkevésbé feltűnő bolygót választotta. Ezenkívül egyedül a hajó Fő Stratégiai Tisztje mondhatott neki ellent. Miután a hajón mindenkinek kitörlődött az egyénisége, senki sem tudta, melyikük a Fő Stratégiai Tiszt, de ha sikerült volna azonosítani, akkor sem tudták volna, hogyan kell ellentmondani a hajónak.

A megfelelő megfigyelési pont kiválasztása viszont nem is sikerülhetett volna jobban.

2. fejezet

Az élettal kapcsolatban az az egyik rendkívüli dolog,

hogy mindenféle helyen kész megvetni a lábát. Bármivel képes megbirkózni, legyenek azok a Santruginus-V részegítő tengerei, ahol a halakat sosem érdekli, merre az ördögbe úszkálnak, vagy a frastrai tűzzuhatok, ahol az élet állítólag 40 000 foknál kezdődik, de még egy patkány alsó bélrendszerében is hajlandó megbújni, pusztán azért, mert micsoda frankó egy dolog az, szóval az élet mindig megtalálja a módját, hogyan törjön utat magának valahol.

Még New Yorkban is, noha nehéz rájönni, miért. Télidőben a hőmérséklet jóval az elfogadott minimális érték alá zuhan, jobban mondva zuhanna, ha bárkinek lenne annyi sütnivalója, hogy megállapítson egy elfogadott minimális értéket. Amikor a legutóbb valaki készített egy listát a New York-iak száz legjellemzőbb tulajdonságáról, a sütnivaló a 79. helyre szorult.

Nyáron baromi meleg van. Egy dolog, hogy van olyan életforma; amelyeknek a hőség az éltető eleme, és náluk (miként a frastraiaknál is) a 40 000 és a 40 004 fok közötti hőmérséklet az állandó, de teljesen más dolog, hogy van olyan állatfajta, amely bolygója röppályájának felénél más állatok bőrébe kénytelen burkolózni, újabb fél röppálya elteltével meg már felforr az agyvíze.

A tavaszt túlbecsülik. Rengeteg New York-i lakos gágogva isteníti a tavasz örömeit, de ha csak egyetlen örömét is igazán ismernék, akkor azt is tudnák, hogy New Yorknál legalább ötezerkilencszáznyolcvanhárom jobb hely létezik, ahol eltölthetik, és most csak arról a szélességi körről beszélünk.

Ámbár a legrosszabb az ősz. Kevés rosszabb dolog van a

New York-i ősznél. Néhányan a patkányok alsó bélrendszerében élők közül ugyan ellenkeznének ezzel; de az ott élők már csak ilyen ellenkezős fajta, így az ő véleményüket nem szabad és nem fogjuk figyelembe venni. Amikor New Yorkba beköszönt az ősz, a levegő olyan bűdös, mintha valaki kecskét sütné, és ha az ember még lélegezni is szeret, a legbölcsebb dolog, amit tehet, hogy kinyitja az ablakot, és bedugja a fejét egy épületbe.

Tricia McMillan imádta New Yorkot. Újra és újra ezt mondogatta magának. Upper West Side. Ez az! Mid Toron. Hű, az igen! A Soho. East Village. Ruhák! Könyvek! Szusi! Olasz kaja! Ujjé!

Filmek. Szintén ujjé. Tricia épp most nézte meg az új Woody Allen-filmet, ami arról szólt, milyen szorongásokkal jár New Yorkban neurotikusnak lenni. A pali készített már egy két filmet ugyanerről a témáról, és Tricia azon gondolkodott, vajon eszébe jutott-e már, hogy elköltözzön, de azt hallotta, hogy mindig ellenezte az ötletet. Ezek szerint lesz még több filmje is, gondolta.

Tricia imádta New Yorkot, mert New Yorkot szeretni piros pontot jelentett a karrieristáknak. Hasznos volt a kereskedőknek, jó az ingyenceknek, nem úgy a taxival járóknak, és a gyalogosoknak sem annyira, a karrier szempontjából azonban mindenképpen, és most ez bírt a legkiemelkedőbb fontossággal. Tricia egy beugrós tévészemélyiség volt, New York pedig az a hely, ahol a világ legtöbb tévétársaságába lehet beugrani. Tricia tévés beugrásai egészen eddig kizárólag Angliára korlátozódtak: regionális hírek, után reggeli hírek, kora esti hírek. Ha a

nyelvhelyesség engedné, egy kiugró tehetségű beugrónak hívhatnánk de... hé, a televízióról van szó, akkor meg mit számít? Egy kiugró tehetségű beugrós volt. Mindene megvolt, ami ezzel együtt jár: remek frizura, az ajakfény hadviselés alapos ismerete, és picinyke belső közöny, ami nemtörődömségre utalt. Mindenki életében van egy pillanat; az a bizonyos nagy lehetőség. Ha az ember el találja szalasztani a sajátját, az életben minden más hátborzongatóan könnyűvé válik.

Tricia egyetlen lehetőséget szalasztott el. Mostanában már meg sem borzongott a gondolatára, nem úgy, mint régebben. Úgy vélte, énjének az a része már meghalt.

Az NBS-nek új műsorvezetőre volt szüksége. Mo Minetti otthagya a Jó reggelit, Amerika! című műsort, hogy gyereket szüljön. Észveszejtően hatalmas összeget ajánlottak neki azért, hogy a szülés is benne legyen a műsorban, de ő mindenkit meglepve visszautasította ezt. A magánélet sérthetlenségére és egyéni jó ízlésére hivatkozott. Az NBS ügyvédi csapata végigbogarászta a szerződését, hogy vajon töményesen cselekszik-e, ám a legvégén kelleetlenül bár, de elengedték. Számukra ez különösen bosszantó volt, mert szótárukban a „kelleetlenül elengedni valakit” kifejezés homlokegyenest az ellenkezőjét jelentette.

Az a hír járta, hogy talán, de csak talán, egy brit akcentus kéne nekik. A hajnak, a bőrszínnek, a hídnak a fogakon szigorúan meg kellett felelnie az amerikai televízió szabványainak, de rengeteg brit akcentusú amerikai köszönhette az Oscarját az anyjának, -énekelt a

Broadway, és szokatlanul nagy számú közönség hallgatta a Masterpiece. Theatre parókás színészeinek brit akcentusát a tévében. David Letterman és Jay Leno showjaiban brit akcentussal mesélték a vicceket. Senki nem értette őket, de a kiejtés tényleg hatással volt rájuk: Tehát talán, de csak talán itt az idd. Egy brit akcentus a Jó reggelit, Amerikában. A mindenit!

Ezért volt most itt Tricia. Ezért volt New York jó lépés a karrier felé.

Hivatalosan persze nem ez volt az igazi ok. A tévés társaság otthon, Angliában aligha szurkolta volna le a repülőjegy és a hotel költségeit azért, hogy ő Manhattanben munka után koslasson. Mivel olyasmit keresett, ami tízszer annyit fizet, mint a jelenlegi munkája, biztos úgy vélték volna, hogy ő is összeguberálhatná a költőpénzét, de ő kitalált egy történetet, egy jó ürügyet (közben persze mélyen hallgatott minden egyébről), így végül is kiperkálták az útiköltséget. Természetesen csak a harmadosztályra, de az arcát mindenütt ismerték, így ki tudott mosolyogni magának egy jobb helyet. A Brentwoodban egy két helyénvaló mozdulat után kapott egy szép szobát. Itt volt hát, és azon töprengett, mi legyen a következő teendő.

A szóbeszéd azonban nem elég, kapcsolatokat is kell teremteni. Triciánál volt egy pár név és telefonszám, de mindössze arra volt jó, hogy néhányszor bizonytalanul elővegye, aztán mégis mindig ott volt, ahol a part szakad. Puhatólózott, üzeneteket hagyott, de választ eddig még nem kapott. A hivatalos munkát, ami miatt idejött, már reggel elintézte, de az a munka, amire vágyott, még mindig

csak kínzón pislákolt az elérhetetlen messzeségben.

A francba.

A mozinál leintett egy taxit, hogy visszaérjen a szállodába. A kocsni nem tudott beállni a járdaszegély mellé, mert egy böhömnagy limuzin az összes létező helyet elfoglalta. Triciának úgy kellett átpréselnie magát mellette. A bűdös, sültkecskeszagú levegőt az előcsarnok áldott húse váltotta fel. Blúzának finom anyaga most koszosan tapadt a bőréhez. Hajának tapintása a vattacukorra emlékeztetett. A pultnál megkérdezte, van-e valami üzenete, bár morcosan beletörődött, hogy nem lesz. Mégis volt egy.

Ó... Istenem. Bejött! Direkt azért ment moziba, hogy megcsörrenjen a telefon. Nem bírta volna a szállodában ülni és várakozni.

Elgondolkodott. Itt lent bontsa ki az üzenetet? A ruhája már nagyon szűrt, és ő alig várta, hogy levetközhessen és csak heverjen az ágyon. A fűtést teljesen letekerje, a szellőztetést pedig a legmagasabb fokozatra állítsa. Pillanatnyilag a libabőr jelentette vágyai netovábbját. Aztán egy forró zuhany, majd egy hideg, utána pedig lefeküdni egy törülközőre az ágyon és szárítkozni a ventilátornál. Aztán elolvasni az üzenetet. Esetleg még egy kis libabőr: Esetleg még egy. kis ez meg az.

Mégsem. Vágyai netovábbja egy állás lett volna az amerikai tévénél, egy tízszer zsírosabb állás, mint a mostani. Fontosabb volt ez minden másnál a világon. A világon. Mindennél jobban vágyott arra, hogy ne egy élő adásban kelljen szerepelnie.

Úgyhogy leült egy székre a hallban, egy kentipálma alá, és

kinyitotta a kis celofánablakos borítékot.

„Kérem, hívjon fel” szólt az üzenet. „Nem boldog.” És egy telefonszám. Aláírás: Gail Andrews.

Gail Andrews.

Hát nem éppen erre a névre számított. Ez váratlanul érte. Ismerős volt neki, de hirtelen nem ugrott be, honnan. Andy Martin titkárnője lenne? Vagy Hilary Bass asszisztense? Martin és Bass volt a két kulcsfigura az NBS-nél, akivel kapcsolatba lépett, vagy legalábbis megpróbált kapcsolatba lépni. És mi akar lenni ez a „Nem boldog?” „Nem boldog?”

Teljesen össze volt zavarodva. Netán Woody Allen akarja elérni őt álnéven? Az irányítószám 212 volt. Tehát New York-i az illető. Aki nem boldog. Ez egy kicsit máris közelebb visz, nemde?

Visszament a recepciós pulthoz.

– Van egy kis problémám az üzenettel, amit az imént adott ide nekem – mondta. – Valaki, akit egyáltalán nem ismerek, megpróbált hívni, és azt állítja, hogy nem boldog.

A recepciós homlokráncolva bámulta az üzenetet.

– Ismeri az illetőt? – kérdezte.

– Nem – felelte Tricia.

– Hmm – mondta a recepciós. – Úgy tűnik, valamiért boldogtalan.

– Úgy – mondta Tricia.

– Úgy látom, van itt egy név Gail Andrews. Ismer valakit, akit így hívnak?

– Nem – mondta Tricia.

– Valami ötlete, hogy miért boldogtalan?

- Nincs – mondta Tricia.
- Hívta már ezt a számot? Van itt egy szám.
- Nem – mondta Tricia –, magától kaptam az üzenetet, egy perce sincs. Csak próbálok többet kideríteni róla, mielőtt visszahívnom. Beszélhetnék esetleg azzal, aki az üzenetet átvette?
- Hmm – a recepciós figyelmesen vizsgálta a cetlit. – Nem hiszem, hogy van itt Gail Andrews nevű vendégünk.
- Jó, azt gondoltam – mondta Tricia. – Én csak...
- Gail Andrews vagyok.
- A hang hátulról jött. Tricia megfordult.
- Tessék?
- Én vagyok Gail Andrews. Velem készített interjút ma reggel.
- Ó. Istenem, hát persze – mondta kicsit izgatottan Tricia.
- Én hagytam az üzenetet önnek néhány órával ezelőtt. Nem kaptam választ, így eljöttem. Nem akartam, hogy elkerüljük egymást.
- Ó. Hogyne, persze. – Tricia erősen küszködött, hogy felvegye a tempót.
- Hát nem tudom – szólalt meg a recepciós, akit nem is érdekelt a tempó. – Akarja, hogy megpróbáljam felhívni önnek ezt a számot?
- Nem, köszönöm, rendben van – mondta Tricia. – Most már magam is elboldogulok.
- Felhívhatom ezt a szobaszámot itt, ha az segít. – A recepciós még mindig a papírra meredt.
- Nem, köszönöm, teljesen fölösleges – mondta Tricia. – Az a saját szobaszámom. Nekem szólt az üzenet. Azt.

hiszem, ezen már túl vagyunk.

– Akkor ma jó napja van – mondta a recepció.

Tricia nem akarta különösebben, hogy jó napja legyen. Nem ért rá.

Gail Andrewsszal sem akaródzott beszélgetnie. Szigorúan megszabta magának, meddig mehet el a keresztényekkel való haverkodásban. A munkatársai az összes riportalányát kereszténynek titulálták, és nagyon gyakran még keresztet is vetettek, mikor látták, hogy valamelyikük ártatlan képpel igyekszik a stúdióba Tricia színe elé, főként, ha ő kedvesen mosolygott és a fogát villantotta rájuk.

Megfordult, fagyosan elmosolyodott, és azon töprengett, mit tegyen.

Gail Andrews jól ápolt, negyvenes nő volt. Öltözködése a költséges jó ízlés határai közé esett, de nyilvánvalóan inkább a felső határ felé lebegett. Asztrológus volt – egy híres, és ha a pletykáknak hinni lehet, igen befolyásos asztrológus. Állítólag a néhai Hudson elnök jó pár döntését is befolyásolta, beleértve azt is, hogy a hét melyik napján milyen ízesítésű tejszínhabot egyen, vagy azt is, hogy Damaszkuszt lebombázza-e vagy sem.

Tricia elég keményen támadta a műsorban. Nem amiatt, hogy az elnökkel kapcsolatos történetek igazak voltak-e, ez már lerágott csont volt. Az idő tájt Miss Andrews határozottan tagadta, hogy Hudson elnöknek személyes, lelki vagy diétás ügyeken kívül más jellegű tanácsot is adott volna, Damaszkusz lebombázásának kérdése pedig egyértelműen nem tartozik ezek közé. („NE VEDD A LELKEDRE, DAMASZKUSZ!” – hirdették akkoriban

harsogva a transzparenszek.)

Nem, Tricia az asztrológia egészét vette elő, ez csinos kis téma volt. Miss. Andrews nem volt rá teljesen felkészülve. Tricia ellenben meg arra nem volt igazán felkészülve, hogy újra lejátssza ezt a mérközést a szálloda halljában. Most mit tegyen?

– Megvárhatom a bárban, ha szüksége van pár percre – mondta Gail Andrews. – De nagyon szeretnék beszélni magával, és ma este el kell utaznom a városból.

Valami miatt nyugtalannak tűnt, de korántsem sértettnek vagy dühösnek. .

– Rendben – egyezett bele Tricia. – Tíz percet kérek.

Felment a szobájába. Alapjában véve nem nagyon bízott abban, hogy a recepciós pasas értelmi képességei elegendőek, hogy megbirkózzon egy olyan bonyolult feladattal, mint egy üzenet átadása, ezért kétszeresen is meg akart győződni róla, hogy nincs-e az ajtó alatt esetleg becsúsztatva egy papírdarab. Nem ez lett volna az első eset, hogy az átadott üzenetek és az ajtó alatt becsúsztatott üzenetek tökéletesen ellentmondanak egymásnak.

Nem volt ott semmi.

A telefonüzenet-rögzítő viszont villogott. Megnyomta az üzenetgombot. A hotel telefonközpontosa jelentkezett.

– Üzenete van Gary Andresstől – mondta a központ.

– Igen? – A név semmit nem mondott Triciának. – Hogy szól?

– Nem bulldog – mondta a központ.

– Nem micsoda? – értetlenkedett Tricia.

– Bulldog. Ez van ideírva. A fickó azt üzeni, hogy nem

bulldog. Gondolom, azt akarta, hogy ezt maga is tudja. Kéri a számot?

A nő elkezdte diktálni a számot, de Tricia hirtelen rádöbbsent, hogy ez csak annak az üzenetnek az elferdített változata, amit az előbb már megkapott.

– Oké, oké – mondta. – Egyéb üzenet a számomra?

– Hányas szoba?

Tricia nem egészen értette, miért kérdezi most egyszerre a szobaszámát a központos, de azért megadta.

– Neve?

– McMillan,. Tricia McMillan. – Tricia türelmesen lebetűzte.

– Nem MacManus?

– Nem.

– Nincs több üzenete. – Katt.

Tricia felsóhajtott, és újra tárcsázott. Ezúttal rögtön azzal kezdte, hogy ismét megadta a nevét és a szobaszámát. A telefonközpontos a leghalványabb jelét sem adta, hogy rájött volna: alig tíz másodperce beszéltek utoljára.

– A bárban leszek – magyarázta Tricia. – A bárban. Ha addig hívna valaki, átadná nekem a bárban?

– Neve?

Egy párszor még eljátszották ezt, egészen addig, amíg Tricia biztos nem lett benne, hogy minden, aminek világosnak kéne lennie, az világos is, mint a nap.

Lezuhanyozott, tiszta ruhát húzott, profikhoz méltó gyorsasággal megigazította a sminkjét, sóhajtva az ágyára nézett, és megint kiment a szobából.

Átfutott az agyán, hogy jobb lenne elsompolyogni és elbújni valahová.

Nem. Ez nem jó.

Míg a liftre várakozott, megnézte magát a folyosó tükrében. Nyugodtnak és magabiztosnak tűnt, és ha magát be tudja csapni, akkor mást is.

Egy kicsit kekeckedni akart Gail Andrewsszal. Jó, eddig is okozott neki egy-két kellemetlen pillanatot. Bocs, de ebben a játékban mindannyian benne vagyunk – erről van itt szó. Miss Andrews belegyezett az interjúba, mert nemrég jelent meg egy új könyve, így a tévériportban kaphatott egy kis ingyen reklámot. De ebben a játékban nincs szabadrúgás. Valójában a következő történt:

A múlt héten a csillagászok bejelentették, hogy végre felfedeztek egy tizedik bolygót a Plútón túl. Már évek óta keresték. A külső bolygók orbitális anomáliái segítettek nekik ebben. Most végre megtalálták, és mind szörnyen boldogok voltak, és mindenki hálás volt nekik ezért, és így tovább. A bolygót Perszephonénak nevezték el, de hamarosan a Rupert becenevet kapta valamelyik csillagász papagája után – tartozott ehhez valami dögunalmasan megható történet – és mindez nagyon nagyszerű és csodás volt.

Tricia bizonyos okokból figyelemreméltó érdeklődéssel követte az eseményeket.

Aztán, amikor arra keresgélt jó ürügyet, hogyan utazhatna New Yorkba a televízió-társaság pénzén, véletlenül felfigyelt egy újságcikkre Gail Andrewsról és a Te és a bolygóid című újkönyvéről.

A Gail Andrews nem ment épp tucatnévszámba, de abban a pillanatban, hogy valaki megemlítette Hudson elnököt, a

tejszínhabot, és Damaszkusz megcsonkítását (a világnak már nem voltak újak a sebészeti csapások. A hivatalos kifejezés valójában „Damaszkektómia” volt, ami a „Damaszkusztalanítás”-t jelent), rögtön mindenkinek beugrott, kiről van szó.

Tricia ezt jó témának látta, és rögtön el is adta a producerének.

Az biztos, hogy az a hit; miszerint a világűrben keringő óriási sziklagöröngyök tudnak olyat is az ember sorsáról, amit az nem, egy kicsit megrendül, mikor hirtelen kiderül, hogy van ott egy másik nagy böhömnyi szikla, amiről addig senki sem tudott.

Ezek szerint jó pár számtani eredménynek annyi, nem igaz?

Mi van azokkal a csillagtérképekkel meg a bolygómozgásokkal meg a többivel? Eddig (látszólag) mind tudtuk, mi történik, ha a Neptunusz a Szűz jegyében van meg minden, de mi történik, ha a Rupert emelkedik? Nem kéne újra átgondolni az egész asztrológiát? Nem lenne talán jobb beismerni, hogy az egésznek se füle, se farka, és ehelyett disznótenyésztéssel foglalkozni, ami azért mégsem nélkülöz minden ésszerű alapot? Ha három évvel ezelőtt tudunk a Rupertről, Hudson elnök netán csütörtökön eszi a bigyóbogyó ízű tejszínhabot, nem pénteken? Damaszkusz még mindig létezne? Meg ilyesmik.

Gail Andrews mindezt elég könnyen viselte. De amikor éppen kezdett volna magához térni az őt ért kezdeti támadás után, elkövetett egy igen súlyos hibát azzal, hogy napi körívekről, megfelelő együttállásokról és a

háromdimenziós trigonometria még homályosabb területeiről bűgva próbálja meg lefegyverezni Triciát. Megrökönyödve tapasztalta, hogy mindaz, amit Triciának szánt, megújult erővel órá zúdult vissza, s ezzel már nem tudott mit kezdeni. Gailt senki sem figyelmeztette, hogy Tricia számára a tévémaca szerepe egy második nagy lehetőség az életben. A Chanel ajakfény a coupe sauvage és a kristálykék kontaktlencse mögött egy olyan elme rejtett, amely életének egy korábbi, jó mélyre elásott szakaszában matematikából szerzett diplomát és asztrofizikából doktorátust.

Mikor Tricia gondolataiba mélyülve belépett a liftbe, eszébe jutott, hogy a szobájában felejtette a táskáját, és gondolkodóba esett, hogy visszaugorjon-e érte. Nem. Valószínűleg ott biztonságosabb helyen van, és amúgy sincs benne semmi olyan, amire különösebben szüksége lenne. Hagyta, hogy becsukódjon utána az ajtó. Mindamellet, gondolta nagy levegőt véve, ha az élet valamire is megtanította, akkor arra: Soha ne menj vissza a táskáért! Míg a lift lefelé ereszkedett, ő mintegy szándékosan a plafont bámulta. Aki nem ismerte Tricia McMillant, azt feltételezhette, hogy pontosan úgy bámulja a mennyezetet, mint azok az emberek, akik a könnyeiket próbálják visszatartani. Pedig ő a sarokban elhelyezett pici biztonsági kamerát nézte. Egy perccel később igencsak fürgén kiszállt a liftből, és megint a recepcióhoz sietett.

– Most pedig szépen leírok mindent – mondta –, nehogy valamibe hiba csússzon.

Egy papírra ló betűkkel ráírta a nevét, a szobaszámát, majd azt, hogy „A BÁRBAN”, és odaadta a recepciónak, aki rámeredt.

– Arra az esetre, ha üzenetem lenne. Rendben? A recepció továbbra is a papírt nézte.

– Megnézzem, hogy a szobájában van-e? – kérdezte.

Tricia két perc múlva bepördült Gail Andrews mellé a bárszékbe. Gail egy pohár fehérbor előtt ücsörgött.

– Az volt a benyomásom magáról, hogy olyan ember, aki szívesebben ül a bárpult mellett, mint illedelmesen az asztalnál – mondta.

Ez igaz volt, és egy kissé meg is lepte Triciát.

– Vodkát? – kérdezte Gail.

– Igen – felelte gyanakodva Tricia. Alig tudta visszafogni magát, hogy meg ne kérdezze: „Honnan tudta?”, de Gail így is válaszolt.

– Megkérdeztem a csapost – mondta kedves mosollyal.

A csapos elkészítette a vodkáját, és ügyesen végigcsúsztotta a fénylő mahagóni pulton.

– Köszönöm – mondta Tricia, és nagyot kortyolt belőle.

Nem igazán tudta, mihez kezdjen ezzel a hirtelen támadt nyájassággal, de eldöntötte, hogy nem hagyja magát levenni a lábáról. A New York-iak sosem voltak ok nélkül kedvesek egymáshoz.

– Miss Andrews – mondta őszintén – sajnálom, amiért nem boldog. Tudom, most bizonyára úgy érzi, egy kissé nyers

voltam magával ma reggel, de ha úgy vesszük, az asztrológia csak egy népszerű szórakozási forma, ami rendben is van így Ez is a sóbiznisz része, méghozzá olyan része, amiben maga nagyon ügyes, sok szerencsét kívánok hozzá. jó móka. Viszont nem tudomány, és ezt nem szabad szem elől téveszteni. Azt hiszem, ezt ma reggel mindkettőnknek sikerült kitűnően bebizonyítanunk, ugyanakkor még szórakoztattuk is a népet, hiszen mindketten ebből élünk. Sajnálom, ha emiatt problémái vannak.

– Én tökéletesen boldog vagyok – mondta Gail Andrews.

– Ó – mondta Tricia egy kissé elbizonytalanodva. – Az üzenetben az állt, hogy maga nem boldog.

– Dehogyan – mondta Gail Andrews. Az én üzenetem úgy szólt, hogy szerintem maga nem boldog, én csak tudni szerettem volna, miért.

Tricia úgy érezte, mintha tarkón rúgták volna. Csak pislogni tudott.

– Micsoda? – kérdezte halkán.

– A csillagok miatt. Nagyon dühösnek és boldogtalanoknak látszott, amikor beszélgettünk, és ennek valami köze volt a csillagokhoz és a bolygókhoz. Ez aggasztott engem, és ezért jöttem el, hogy lássam, minden rendben van-e.

Tricia rámeredt.

– Miss Andrews – kezdte volna, de ráébredt, hogy tényleg dühösen és boldogtalanul cseng a hangja, szóval pont azt bizonyítja, ami ellen tiltakozni próbált.

– Kérem, nyugodtan szólítson csak Gailnek, rendben?

Tricia teljesen összezavarodott.

– Nagyon jól tudom, hogy az asztrológia nem tudomány - folytatta Gail. – Naná, hogy nem az. Csak egy önkényes szabálygyűjtemény, mint a sakk, a tenisz, vagy a... mi is a neve annak a furcsa brit játéknak?

– Ööö... Krikett? Önutálat?

– Parlamenti demokrácia. Ott is adottak a szabályok. Amiknek önmagukon túl nincs az égvilágon semmi értelmük. De ha egyszerre elkezdünk e szabályok szerint játszani, beindulhatnak különféle folyamatok, és megtudhatunk különféle dolgokat az emberekről. Az asztrológiában ezeknek a szabályoknak történetesen a csillagok és a bolygók felelnek meg, de beszélhetnénk a récékről és a gácsérokról is, a lényegen ez mit sem változtat. Arról van csak szó, hogy úgy beszélünk egy problémáról, hogy az a probléma a felszínre kerüljön, és alakot öltön. Minél több a szabály, minél kisebbek, minél önkényesebbek, annál jobb. Mint amikor egy marék grafitport szórunk a papírra, hogy észrevegyük a rejtett barázdákat. Megláthatjuk a papírdarabra írt szavakat, amelyeket addig elrejtettek. Most nem a grafit a fontos. Ez csak a barázdák feltárásának az eszköze. Érti már, ugye: az asztrológiának semmi köze az asztronómiához. Csak ahhoz, hogyan gondolkodik az egyik ember a másikról.

Így amikor maga ma reggel elkezdett, nem is tudom, szóval olyan szenvedélyesen viszonyulni a csillagokhoz és a bolygókhoz, arra gondoltam: ez a nő nem az asztrológiára haragszik. Ez a nő tényleg a csillagok és bolygók miatt dühös és boldogtalan. Az ember általában akkor érzi ezt a boldogtalanságot, ezt a haragot, ha elveszített valamit.

Csak erre tudtam gondolni, és ennél tovább sehogy sem jutottam. Eljöttem hát, hogy lássam, nincs-e valami baj.

Tricia le volt taglózva.

Agyának egyik része már el is kezdett pörögni. Buzgón gyártotta volna a cáfolatokat, és rá akart mutatni, mennyire nevetségesek az újságok horoszkópjai, és miféle statisztikai trükköket használnak fel az emberek elbutításához. De szép lassan le is állt, mert rájött, hogy agyának a többi része oda sem figyel. Teljesen le volt taglózva.

Egy abszolút ismeretlen ember épp most mondta el azt, amit ő tizenhét éve a legnagyobb titokban tartott.

Megfordult, és Gailre nézett.

– Én...

Nem folytatta.

Egy pici biztonsági kamera a bár fölött pontosan követte a mozdulatát. Ez végképp meghökkentette. A legtöbben észre sem vették volna. Nem úgy volt tervezve, hogy észrevehető legyen. Nem úgy volt tervezve, hogy azt sugallja, manapság egy drága és elegáns New York-i szállodában attól tartanak, hogy valamelyik vendég hirtelen fegyvert ránt vagy nyakkendő nélkül jelenik meg. De bármilyen óvatosan rejtették el a vodka mögött, egy élőadás műsorvezetőjének kifinomult ösztöneit nem tudta becsapni, mikor az pontosan tudja, mikor fordul feléje egy kamera.

– Valami baj van? – kérdezte Gail.

– Nem, csak.... csak meg kell mondanom, maga eléggé megdöbbenett – felelte Tricia. Elhatározta, hogy ügyet sem

vet a biztonsági kamerára. Csak a képzelete játszik vele, mert egész nap csak a televízión járt az esze. Nem ez volt az első eset. Meggyőződése volt, hogy egy közlekedésellenőrző kamera utána fordult, amikor elsétált mellette, a Bloomingsdale-ben pedig egy biztonsági kamera mintha csak őt fürkészte volna kalappróbálgatás közben. Szemmel láthatóan kezdett begolyózni. A Central Parkban még az is átsuhant az agyán, hogy egy madár figyeli szándékosan és kitartóan.

Úgy döntött, hogy ezt most kiveri a fejéből, és belekortyolt a vodkájába. Valaki fel-alá járkált a bárban, és azt kérdezte mindenkitől, hogy ő-e MacManus.

– Rendben van – tört ki hirtelen belőle. – Nem tudom, hogy okoskodta ki, de...

– Nem okoskodtam ki, hogy az ön szavaival éljek. Csak odafigyeltem arra, amit mondott.

– Azt hiszem, amit én elvesztettem, az egy teljesen más élet lett volna.

– Mindenki így van vele. Minden nap minden percében. Minden egyes döntésünkkel, minden lélegzetünkkel kinyitunk ajtókat, sok másikat meg bezárunk. A legtöbbször észre sem vesszük. Néha igen. Úgy látszik, maga-egyszer észrevette.

– Ó igen, észre – mondta Tricia. – Rendben, tessék. A történet nagyon egyszerű. Sok évvel ezelőtt egy buliban megismertem egy pasit. Azt állította, egy másik bolygóról jött, és megkérdezte, nem járnék-e vele. Én azt feleltem, jó, rendben. Ez egy ilyen buli volt. Megkértem, hogy várjon, amíg felmegyek a táskámért, aztán boldogan vele tartok

arra a másik bolygóra. Mire azt mondta, nem kell nekem az a táská. Azt feleltem neki, hogy bizonyára egy igen távoli bolygóról jött, különben tudná, hogy egy nőnek mindig szüksége van a táskájára. Kicsit türelmetlen lett, de én nem akartam olyan könnyedén odadobni magamat csak azért, mert ő állítólag egy másik bolygóról való.

Felmentem az emeltre. Eltartott egy ideig, amíg megtaláltam a táskámat, aztán meg valaki elfoglalta a fürdőszobát. Mire visszaértem, a pasi eltűnt.

Tricia szünetet tartott.

– Aztán...? – Firtatta Gail.

– A kertajtó nyitva állt. Kimentem. Fényeket láttam. Valami villódzó dolgot. Épp időben érkeztem, hogy még lássam, ahogy felemelkedik az égbe. Halkan keresztülsuhant a felhőkön, és többé híre-hamva sem volt. Ennyi. Kész, vége. Vége az egyik életnek, kezdete egy másiknak. De ennek az életnek szinte egy perce sem múlik el anélkül, hogy eszembe ne jutna a másik énem. Az az énem, aki nem ment vissza a táskájáért. Úgy érzem, ő most ott van fenn valahol, és én az ő árnyékában járok.

Most a hotelszemélyzet egyik tagja járt körül a bárban, és azt kérdezgette, van ott egy bizonyos Mr. Miller. Nem volt.

– És valóban azt hiszi, hogy ez a... személy egy másik bolygóról jött? – kérdezte Gail.

– Ó, hát persze. Hiszen ott volt az úrhajó. Ja, ráadásul két feje volt.

– Kettő? És ez senki másnak nem szúrt szemet? – Jelmezbál volt.

– Értem...

– Amúgy meg egy kalitka volt rajta. Letakarva egy ronggyal. Mintha egy papagája lett volna. Néha még meg is kocogtatta a kalitkát, az meg idétlenül az rikácsolta: „Gyurrika arrrranyos!”, meg ilyesmiket. Aztán egy pillanatra félrehúzta a rongyot, és kitört belőle a röhögés. Ott bent pedig ott volt egy másik fej, és együtt röhögött velem. Mondhatom, félelmetes pillanat volt.

– Én azt hiszem, ön helyesen cselekedett, kedvesem, így van? – kérdezte Gail.

– Nem – felelte Tricia. – Nem én. És többé már azt sem tudtam folytatni, amit addig csináltam. Tudja, én asztrofizikus voltam. Az ember pedig nem lehet igazi asztrofizikus, ha már tényleg találkozott valakivel egy másik bolygóról, aki két feje közül egy egyiket papagájnak álcázza. Egyszerűen lehetetlenség. Nekem legalábbis az volt.

– Megértem, hogy nem lehetett könnyű. És talán emiatt hajlamos egy kicsit keményebben bánni másokkal, akik ön szerint teljes képtelenségeket hordanak össze.

– Igen – mondta Tricia. – Azt hiszem, igaza van. Ne haragudjon!

– Semmi baj.

– Egyébként maga az első, akinek erről beszéltem.

– Sejtettem. Házas?

– Ööö, nem. Nehéz ezt kimondani manapság, ugye? De jogos a kérdés, mert biztosan ez az oka. Néha már elég közel voltam hozzá, leginkább azért, mert gyereket akartam. De mindig az lett a vége, hogy a pasik megkérdezték miért nézem állandóan a vállukat. Mit lehet

erre mondani? Arra is gondoltam már egyszer, hogy elmegyek egy spermabankba, lesz, ami lesz. Vaktában elviszem valaki gyerekét.

– Ezt nem gondolná komolyan, így van?

Tricia felnevetett.

– Nem valószínű. Sosem mentem el, hogy tényleg megvalósítsam. Sosem jutottam el ideig. Hát ez az én életem története. Sohasem azt tettem, amit kellett volna. Azt hiszem, ezért is vagyok a televíziónál. Semmi sem valódi.

– Elnézést, hölgyem, nem Tricia McMillannek hívják?

Tricia meglepetten nézett körül. Egy férfi állt ott sofőrsapkában.

– De – mondta, és egy pillanat alatt összeszedte magát.

– Hölgyem, már vagy egy órája önt keresem. A szállodában azt mondták, nincs ilyen nevű vendég, de megkérdeztem Mr. Martin irodáját, és ott azt mondták, biztos, hogy itt tartózkodik. Megint megkérdeztem, erre még mindig azt mondták, hogy soha nem is hallottak önről. Megkértem őket, hogy kerestessék meg, de nem találták önt. Végül az irodához fordultam, hogy faxoljanak önről egy képet az autótelefonba, majd előkerítem én magam.

Az órájára nézett.

– Kicsit már késő van, de egyébként el akar menni?

Tricia le volt döbbenve.

– Mr. Martin? Mármint Andy Martin az NBS-től?

– Úgy van, hölgyem. Próba felvétel a Jó reggelit, Amerikához.

Tricia felpattant a székből. Rágondolni sem bírta, hányszor

hallotta, hogy Mr. MacManusnak és Mr. Millernek üzenete érkezett.

– De sietnünk kell – mondta a sofőr. – Úgy hallottam, Mr. Martin szerint érdemes lenne megpróbálni egy brit akcentust. A hálózati főnöke nincs elragadtatva az ötlettől.

Ő Mr. Zwingler, és véletlenül tudom, hogy ma este kirepül a partra, mivel én fogok érte menni, hogy kivigyem a reptérre.

– Oké – mondta Tricia. – Én készen állok. Gyerünk! – Rendben, hölgyem. Az a nagy limuzin lesz, ott elöl. Tricia visszafordult Gailhez.

– Bocsánat – mondta.

– Menjen! Menjen! – sürgette Gail. – És sok szerencsét! Örülök, hogy megismerhettem.

Tricia a táskájáért nyúlt, hogy pénzt vegyen elő.

– Az isten verje meg – szisszent fel. Hát persze, hisz az fennmaradt.

– Az italt én fizetem – erősködött Gail. – Tényleg. Nagyon érdekes beszélgetés volt.

Tricia felsóhajtott.

– Nézze, igazán sajnálom ami reggel történt, de...

– Szót se többet. Jól vagyok. Ez csak asztrológia. Ártalmatlan. Nem lett vége a világnak.

– Kösz – Tricia hirtelen lendülettel megölelte.

– Megvan mindene? – kérdezte a sofőr. – Nem akarja hozni a táskáját például?

– Egy dologra megtanított az élet – mondta Tricia -: sose menj vissza a táskáért!

Alig több, mint egy órával később Tricia szállodai

szobájának egyik ágyán ült. Egy pár percre meg sem moccan. Csak bámulta a táskáját, ami ártatlanul hevert a másik ágyon.

Kezében volt Gail Andrews üzenete: „Ne szomorkodjon sokat! Ha beszélni akar róla, hívjon csak fel! A helyében én holnap estig otthon maradnék. Pihenjen egy kicsit! De velem ne törődjön, és 'ne aggódjon! Ez csak asztrológia. Nem lett vége a világnak. Gail.”

A sofőrnek piszkosul igaza volt. Sőt, úgy tűnt, a sofőr többet tud arról, mi folyik odabenn az NBS-nél, mint bárki más, akivel Tricia csak találkozott a szervezetből. Martin lelkesedett, Zwinger viszont nem. Neki pedig meg lett volna lehetősége, hogy Martin igazát bizonyítsa, de elszúrta.

Hát igen. Hát igen, hát igen, hát igen.

Ideje hazamenni. Ideje felhívni a légitársaságot, és megtudni, eléri-e még az éjszakai gépet a Heathrow-ra. A vaskos telefonkönyv után nyúlt.

Nana! Mindent a maga idejében!

Visszarakta a telefonkönyvet, fogta a táskáját, és a fürdőszobába vonult vele. Lerakta, és kivette a kis műanyag dobozt, amiben a kontaktlencséi voltak, amelyek nélkül nem volt képes rendesen elolvasni a szöveg egy bekezdését, egy sorát sem. Miközben berakta mindkét kis műanyag lencsét a szemébe, arra gondolt, hogy ha az élet egy dologra is megtanította, akkor arra: van, amikor nem szabad visszamenni azért a táskáért, és van, amikor muszáj. Arra még meg kell tanítania, hogy különbséget tudjon tenni a két eset között.

3. fejezet

A GALAXIS Útikalauz stopposoknak abban, amit mi tréfásan múltnak hívunk, rengeteget írt a párhuzamos univerzumokról. Ennek mégis csak elenyészően kis részét értheti bárki, aki egy Haladó Isten fejlettségi szintjét nem éri el, s mivel immáron köztudott, hogy az összes általunk ismert istenség az Univerzum keletkezése után jó hárommilliomod másodperccel született (nem pedig az előtte való héten, ahogy azt többnyire ők állították), már így is elég magyarázkodásra kényszerülnek, és ezért pillanatnyilag nem várható el tőlük, hogy a mélyfizika rejtelseit taglalják.

Az egyik bátorító dolog, amit az Útikalauznak el kell mondania a párhuzamos univerzumokról, hogy az embernek a leghalványabb esélye sincs a megértésükre. Ennélfogva nyugodtan felteheti a „Micsoda?” valamint a „He?” kérdéseket, de akár bandzsíthat vagy összehordhat tücsköt-bogarat anélkül, hogy bolondot csinálna magából.

Az első, amit tudni kell a párhuzamos univerzumokról – így az Útikalauz –, hogy nem párhuzamosak.

Azt sem árt tudomásul venni, hogy a szó szoros értelmében nem is univerzumok. Ám az a legegyszerűbb, ha az ember ezt megpróbálja egy kicsivel később felfogni; miután már azt felfogta, hogy abból, amit eddig fel tudott fogni; semmi sem igaz.

Azért nem tekinthetők ezek univerzumnak, mert egy adott univerzum valójában nem egy létező dolog, csupán egy

bizonyos megközelítési mód, szaknyelven szólva MLDKÖ Minden Létező Dolog Kusza Összevisszasága. Valójában ez a Minden Létező Dolog Kusza Összevisszasága sem létezik, ez pusztán az összegzése annak, milyen szempontokból vizsgálhatnánk őket, ha léteznének.

Párhuzamosnak pedig ugyanúgy nem nevezhetők ahogy a tenger sem lehet párhuzamos. Ez semmit sem jelentene. A Minden Létező Dolog Kusza Összevisszaságát bárhogyan felszeletelhetnénk, előbb-utóbb mindig kapnánk valamit, amit valaki az otthonának nevez.

Most már jöhet a tücsök és bogár.

A Minden Létező Dolog Kusza Összevisszaságában elfoglalt sajátos helye miatt minket most az a Föld érdekel, amelybe a többi Földtől eltérően becsapódott egy neutrínó.

Egy becsapódó neutrínó nem egy nagy dolog.

Sőt, nehéz elképzelni nála kisebb dologot, ami becsapódásra képes lehet. És nem is arról van szó, hogy egy neutrínó-becsapódás egy Föld méretű tárgy számára különösebben eseményszámba menne. Távolról sem. Inkább az a nanoszekundumnyi idő a szokatlan, amikor több billió elhaladó neutrínó közül egy sem ütközik össze a Földdel.

Természetesen minden attól függ, mit értünk „becsapódás” alatt, olyan dologról lévén szó, amely szinte semmiből sem áll. Annak az esélye, hogy egy neutrínó becsapódik valahová, miközben a fene nagy semmin sodródik keresztül, nagyjából ugyanannyi, mint annak, hogy egy Boeing 747-esből véletlenül kiesett golyóscsapágy eltalál,

mondjuk, egy tojásos szendvicset.

Mindegy Ez a neutrínó becsapódott. Mondhatná erre bárki, hogy mit változtat ez a dolgok normális menetén. Csakhogy ez a vélekedés nagyjából annyit ér, mint egy kancsalborzköpet. Ugyanis, ha egy olyan helyen történik valami, ami annyira örülten bonyolult, mint ez a Világegyetem, csak Kevin tudja, mi lesz a vége – ahol „Kevin” alatt értünk bármilyen, találmásra kiválasztott entitást, aki semmiről nem tud semmit.

Ez a neutrínó eltalált egy atomot.

Az atom egy molekula része volt. A molekula egy nukleinsav része. A nukleinsav egy géné. A gén egy növekedésért felelős genetikai recept része... és a többi, és a többi. Mindebből az következett, hogy egy növényfajta innentől fogva egy levéllel többet kezdett növeszteni. Essexben. Vagy legalábbis azon a helyen, amely rengeteg vitát és helyi nehézséget követően az Essex földrajzi nevet kapta.

A növény egy lóhere volt. Roppant eredményesen elszórta magvait, és rövid időn belül a világ domináns lóheretípusa lett belőle. A pontos ok-okozati összefüggés eme aprócska biológiai véletlen és még néhány kisebb változás között, amely létrejött a Minden Létező Dolog Kusza Összevisszasága ezen szeletében – például, hogy Tricia McMillan nem szeretett bele Zaphod Beeblebroxba, hogy abnormálisan kicsi lett a kereslet a hikoridió ízű fagyaltalrt, vagy hogy a Földet, ahol mindez megesett, végül mégsem rombolták el a vagonok, hogy előkészítsék az utat egy új hiperúrsztrádának – jelenleg a 4 763 984 132. helyet

foglalja el néhai Maximegalon Egyetem történelem tanszéke által vezetett kutatási projekt fontossági listáján, és pillanatnyilag senki az égegyadta világon nem érzi égető szükségét, hogy mihamarabb ezzel foglalkozzon.

4. fejezet

Tricia kezdte úgy érezni, hogy a világ összeesküdött ellene. Tudta, hogy ez teljesen megszokott érzés egy egész éjszakán át tartó repülőút után kelet felé, amikor az embernek egy teljesen új; rejtélyesen fenyegető nap elébe kell néznie, amire csöppet sincs felkészülve, mégis így érzett.

Nyomokat talált a gyepen.

Nem is igazán a gyepen talált nyomok foglalkoztatták. Őt a lenyomódott fű mit sem érdekelt.

Szombat reggel volt. Az imént én haza New Yorkból fáradtan, nyúzottan, paranoiásan, és nem akart mást, csak a rádió halk duruzsolása mellett ágyba bújni, és Ned Sherrin szörnyen okoskodó hangjára szép lassan álomba szenderedni.

Eric Barlett azonban nem hagyhatta, hogy elvonuljon, . míg tüzetesen meg nem vizsgálta a nyomokat. Eric az öreg kertész volt, aki minden szombat reggel bejött a faluból, hogy botjával az ő fűvét piszkálja. Nem hitte, hogy létezik olyan ember, aki már reggel azzal kezdi, hogy hazajön. New Yorkból. Nem helyeselte. Természetellenesnek tartotta. Mindazonáltal gyakorlatilag minden másban hitt.

– Biztosan az úrlények voltak – mondta, miközben lehajolt,

és botjával a kis bemélyedések szélét döfködté. Mostanában rengeteget hallani róluk. A nyakam rá, hogy ők voltak.

– Úgy gondolja? – kérdezte Tricia, és lopva az órájára pillantott. Tíz perc, gondolta. Még tíz percig képes állva maradni. Utána egyszerűen eldől, akár a hálósobában, akár itt kinn a kertben. Már amennyiben csak állnia kell. Ha még értelmesen bólogatni is, és időnként megszólalni; hogy „Úgy gondolja?“, akkor csak öt percig.

– Úgy bizony – mondta Eric. – Idejönnek, leszállnak az ember fűvén, aztán elsüvitenek, néha a macskával együtt. Mrs. Williams, a postán, na, az ő macskáját tudja, azt a vöröset –, azt is elrabolták az úrlények. Másnap persze visszahozták, de nagyon furcsán viselkedett. Egész reggel kószált, délután meg elaludt. Szóval pont fordítva csinálta, mint régen. Akkor délelőtt aludt és délután csavargott. Időeltolódás, tudja, a csillagközi úttól.

– Aha – mondta Tricia.

– Meg azt is mondta Mrs. Williams, hogy átfestették cirmosra. Ezek a nyomok pont olyanok, mint amelyet a leszállókabinjuk hagyhat.

– Nem gondolja, hogy a fűnyírótól ilyen? – kérdezte Tricia.

– Ha a nyomok kör alakúak lennének, azt mondanám, de ezek éppen hogy nem olyanok. Így együtt még idegyszerűbb az alakjuk.

– Csak mert pont a múltkor említette, hogy rendetlenkedik a fűnyíró, és meg kéne javítani, mert különben lukakat fog vájni a fűbe.

– Valóban ezt mondtam, Tricia kisasszony, és sosem

hazudtolnám meg magamat. Nem állítom biztosan, hogy nem a fűnyíró volt, csak annyit mondok, valószínűbb hogy az ilyen alakú nyomok mástól erednek. Azok felől a fák felől szoktak jönni, a leszállókabinjaikkal...

– Eric... -kezdte türelmetlenül Tricia.

– Mondanék azért én valamit, Tricia kisasszony folytatta Eric. – Megnézem azt a fűnyírót, ahogy a múlt héten ígértem, magának meg hagyom, hadd csináljon azt, amit akar.

– Köszönöm, Eric – mondta Tricia. – Most tényleg le kell feküdnöm. Ha bármire szüksége van, szolgálja ki magát a konyhában!

– Köszönöm, Tricia kisasszony, és sok szerencsét – mondta Eric. Lehajolt, és fölszedett valamit a fűből.

– Na tessék – mondta. – Háromlevelű lóhere. Látja, ez is szerencsét hoz.

Közelről is jól megnézte, igazi háromlevelű lóhere-e, és nem csupán egy rendes négylevelű, aminek az egyik levele kihullott. – A maga helyében azért utánajárnék, nincsenek-e a környéken földövkívüli tevékenységre utaló jelek. – Metsző tekintettel kémlelte a látóhatárt. Különösen amott, Henley irányából.

– Köszönöm, Eric – ismételte Tricia. – Majd utánanézek.

Ágyba bújt, és papagájokról meg egyéb madarokról álmódott. Délután fölébredt, és nyugtalanul császkaált egy kicsit. Nem tudta, mihez kezdjen a nap (vagy még inkább: élete) hátralevő részével.

Legalább egy órán át morfondírozott, hogy bemenjen-e este a városba, beülni a Stavro'sba.

Mostanság ez volt a legfelkapottabb hely a média jelesebb képviselői körében, és ha találkozik néhány barátjával, talán könnyebben vissza tudna zökkeni a rendes kerékvágásba. Végül úgy döntött, elmegy. Jó hely volt. Hangulatos. Magát Stavrót is nagyon kedvelte, aki görög volt, de az apja német – elég fura egy párosítás. Tricia az egyik legutóbbi éjszakán már volt az Alfában, amely Stavro eredeti klubja volt New Yorkban, és most a bátyja; Karl vezette, aki azt gondolta magáról, hogy német, de az anyja görög. Stavro örömmel hallotta volna, hogy Karl kutyagumit sem keres a New York-i klubbal; Tricia most egy kis örömet akart szerezni neki. Stavro és Karl Müller nem nagyon szívelte egymást.

Remek. Ez jó program lesz.

Ezután megint egy órán át morfondírozott, hogy mit vegyen fel. Végül egy csinos fekete ruhácska mellett döntött, amit New Yorkban vásárolt. Felhívta egyik barátnőjét, akiről úgy gondolta, hogy biztosan a klubban lesz este, és megtudta, hogy aznap zárva van, mert kibérelték egy lakodalom miatt.

Arra gondolt, hogy megpróbálni úgy élni az életünket, ahogy elterveztük, olyan, mintha égy recepthez keresnénk hozzávalókat egy ABC-ben. Az ember fogja a bevásárlókocsit, aminek sosem akarózik abba az irányba menni, amerre tolják, és a végén teljesen más dolgokat kell összevásárolnia. Mit tehet ilyenkor az ember? Mit tehet a recepttel? Tricia nem tudta.

Aznap éjjel egyébként egy földönkívüli űrhajó szállt le a kertjében.

5. fejezet

Először csak mérsékelt érdeklődéssel figyelte, miféle fények közeledhetnek Henley irányából. Mivelhogy nem egymillió kilométerre lakott a Heathrow-tól, hozzá szokott már, hogy fényeket lát az égbolton. Noha általában nem ilyen késő éjszaka, ebből eredt mérsékelt érdeklődése.

Aztán, bármi is volt az, ami egyre közelebb és közelebb került hozzá, a kíváncsiságát bódulat váltotta fel.

– Hmmm – körülbelül eddig jutott a gondolataiban. Még mindig kába volt az időeltolódás miatt, és az üzenetek, amelyeket agya egyik féltekéje küldött a másiknak, nem feltétlenül a megfelelő időben vagy formában érkeztek meg. Kiment a konyhából, ahol nagy serényen épp kávéfőzött magának, és kinyitotta a kertbe vezető hátsó ajtót. Nagyot szívott a hűs éjszakai levegőből, aztán kilépett és felnézett.

A pázsit felett körülbelül harminc méternyíré ott parkolt valami. Nagyjából akkora volt, mint egy hatalmas lakókocsi. Tényleg ott volt. Ott lebegett. Szinte hangtalanul. Mélyen Trillian belsejében megmozdult valami.

Karja lassan lehanyatlott. Észre sem vette, hogy a forró kávé a lábára lötytyen. Alig vett levegőt, miközben a hajó lassacskán, centiről centire, méterről méterre egyre lejjebb ereszkedett. Fényei puhán pásztázták a talajt, mintha vizsgálnák, és éreznék. Őt is végigpásztázták.

Sosem remélte volna, hogy újra megkaphatja ezt a lehetőséget. Hát megtalálta? Mégis visszajött érte?

Az úrhajó egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett, végül csöndesen leszállt a fűre. Nem pontosan úgy nézett ki, mint amelyik annyi évvel ezelőtt a szeme láttára elment, de hát az éjszakai égen villódzó fényekből nehéz összerakni az igazi formát.

Néma csend.

Aztán egy klikk és egy zümm.

Aztán megint klikk és megint zümm. Klikk zümm, klikk zümm.

Félrecsúszott egy ajtó, és fény árasztotta el a füvet.

Ő csak várt és borzongott.

Egy alak rajzolódott ki a fényben, majd még egy és még egy.

Széles szemek pislogtak lassan rá. Kezek emelkedtek tétova üdvözlésre.

– McMillan? – szólalt meg végre egy hang, egy furcsa vékonyka hang, mely hallhatóan küszködött a szótagokkal.

– Tricia McMillan? Miss Tricia McMillan?

– Igen – felelte Tricia szinte némán.

– Figyeltük magát.

– Fi... figyeltetek? Engem? – Igen.

Hatalmas szemekkel nagyon lassan, alaposan végigméreggették.

– Élőben alacsonyabbnak tűnik – jegyezte meg végül az egyikük.

– Tessék? – kérdezte Tricia. – Igen.

– Én, ööö... nem értem – mondta Tricia. Semmi ilyesmire nem számított ugyan, de az egész nem úgy indult, mint amire számított volna ha számít arra, amire nem számított.

Nagy nehezen megszólalt:

– Csak nem... csak nem... Zaphod küldöttei vagytok?

Ez a kérdés szemmel láthatóan egy kis megrökönyödést váltott ki a három alakból. Saját pergő nyelvükön váltottak egy-két szót egymással, majd visszafordultak hozzá.

– Nem hisszük. Szerintünk nem – mondta egyikük. – Hol van a Zaphod? – kérdezte egy másik az éjszakai égboltot nézve.

– Azt... nem tudom – felelte tanácstalanul Tricia. – Messze van innen? Merrefelé? Mi nem tudjuk.

Tricia elszoruló szívvel vette tudomásul, hogy fogalmuk sincs, kiről beszél. Még arról sincs, miről beszél. És ő neki sem volt fogalma, hogy amazok miről beszélnek. Félretette a reményeit, és agya újra sebességbe kapcsol. A csalódottság nem vezetett sehová. Rá kellett ébrednie, hogy az évszázad sajtószenzációja van a kezében. Mitévő legyen? Menjen vissza a házba a videokameráért? Nem fognak eltűnni, mire visszaér? Teljesen tanácstalan volt ezt illetően. Beszéltesd őket, gondolta. A többit majd később kitaláld.

– Szóval figyeltetek... engem?

– Mindannyiukat. A bolygójukon mindent. A televíziót. A rádiót. A távközlést. A számítógépeket. A videoáramköröket. A raktárakat.

– Micsoda?!

– A parkolókat. Mindent. Mindent megfigyelünk.

– Nagyon unalmas lehet, nem igaz? – bukott ki belőle.

– De.

– Akkor miért...

- Kivéve...
 - Igen? Kivéve mit?
 - A vetélkedőket. Tetszenek a vetélkedők.
- Szörnyen hosszú csend következett; Tricia az úrlényeket nézte, az úrlények meg őt.
- Valamit nagyon szeretnék kihozni a házból mondta Tricia roppant határozottan. – Tudjátok, mit? Szeretnétek bejönni velem, szétnézni?
 - Az nagyon jó lesz – felelték lelkesen egyszerre.

Ott ácsorogtak mindhárman elég esetlenül a nappaliban, miközben Tricia sürgött-forgott, és előszedett egy videokamerát, egy 35 mm-es felvevőgépet, egy magnetofont, mindenféle keze ügyébe kerülő hang és képrögző szerkezetet. Mindhárom lény vékony volt, és a lakás megvilágításában halvány lilászöld színűnek tűnt.

– Tényleg csak egy pillant, srácok – mondta Tricia és a fiókokban kotorászva üres kazettákat és filmeket keresgélt. A földönkívüliek a CD-it és régi lemezeit nézegették a polcon. Az egyikük finoman oldalba bökte társát.

– Nézd csak – mutatta. – Elvis.

Tricia megtorpant, és mindhármukat újra végigmérte.

– Szeretitek Elvist? – kérdezte.

– Igen – felelték.

– Elvis Presleyt? – Igen.

Tricia zavartan csóválta a fejét, miközben egy üres kazettát próbált betuszkolnia videokamerába.

– Néhányan önök közül – szólalt meg habozva egyik látogatója – azt hiszik, hogy Elvist az idegenek rabolták el.

- Micsoda? – hüledezett Tricia. – És tényleg?
- Lehetséges.
- Azt akarjátok nekem bemészni, hogy ti raboltátok el Elvist? – Tricia levegő után kapkodott. Próbált nyugodtan viselkedni, nehogy összegubancolja a drótokat, de ez már túl sok volt neki.
- Nem. Nem mi – felelték a vendégei. – Idegenek voltak. Ez egy nagyon érdekes feltételezés. Gyakran beszélünk róla.
- Ezt fel kell vennem – motyogta Tricia csak úgy magának. Megbizonyosodott róla, hogy a videokamerában benne van a kazetta, és működőképes. Nem emelte fel a szeméhez; nehogy megriassa őket. De elég tapasztalt volt már ahhoz, hogy csípőből is pontosan tudjon filmezni.
- Oké – mondta. – Most pedig szép lassan és ügyesen mondjátok el nekem, kik vagytok. Kezdjük veled – szólt baloldalihoz. – Hogy hívnak?
- Nem tudom.
- Nem tudod.
- Nem.
- Értem – mondta Tricia. – Na és titeket?
- Mi sem tudjuk. -
- Jó. Rendben. Azt talán csak tudjátok, hogy honnan jöttetek?
- Azok a fejüket rázták.
- Nem tudjátok, honnan jöttetek?
- Megint megrázták a fejüket.
- Hát akkor – próbálkozott Tricia –, mi a ti... ööö...
- Kicsit belezavarodott, de közben vérbeli profiként

egyenesen tartotta a kamerát.

– Egy küldetést teljesítünk – mondta az egyik lény.

– Küldetést? Miféle küldetést?

– Nem tudjuk.

Még mindig egyenesen tartotta a kamerát.

– Akkor mit csináltok itt a Földön, hm?

– Azért jöttünk, hogy elvigyük magát.

Rezeg a kamera, rezeg a kamera. Rá lehetett volna tenni egy állványra. Tricia elgondolkodott, hogy nem kéne-e tényleg egy állványt használnia. Azért gondolkodott el ezen, mert így kapott egy két másodpercet, hogy az imént hallottakat megemészthesse. Nem, gondolta, kézben tartva könnyebben tud mozogni. Meg arra is gondolt: „Segítség, mi lesz most velem?”

– Miért kell – kérdezte nyugodt hangon – elvinnetek engem?

– Mert elvesztettük az eszünket.

– Elnézést – mondta Tricia –, keresnem kell egy állványt.

Elég boldognak tűntek, hogy tétlenül álldogálhattak, mialatt Tricia gyorsan előkerített egy állványt, és ráerősítette a kamerát. Arca teljesen rezzenéstelen volt, noha el sem tudta képzelni, mi fog történni, és mit szóljon hozzá.

– Rendben – szólalt meg, mikor elkészült –, tehát miért...

– Tetszett az interjúja az asztrológusnővel.

– Láttátok?

– Mi mindent látunk. Nagyon érdekel minket az asztrológia. Tetszik. Nagyon érdekes. Nem minden ilyen érdekes, de az asztrológia az. Amit a csillagok mondanak nekünk. Amit a csillagok megjósolnak. Jól jönnének nekünk az efféle

információk.

– De..

Tricia nem tudta, hol kezdje.

Ismerd be, győzködte magát. Ezen nincs mit jobban meggondolni.

Így szólt hát:

– De hisz én semmit sem tudok az asztrológiáról.

– Mi igen.

– Tényleg?

– Igen. Figyelemmel kísérjük a horoszkópjainkat. Nagyon mohók vagyunk. Csak úgy faljuk az összes újságot és folyóiratot. De a vezetőnk szerint van egy kis problémánk.

– Van vezetőtök?

– Van.

– Hogy hívják?

– Azt nem tudjuk.

– Akkor őszерinte mi a neve, az istenit neki...?! Bocs, ezt ki kell vágnom. Őszерinte mi a neve?

– Nem tudja.

– Akkor honnan tudjátok, hogy ő a vezetőtök?

– Magához ragadta a vezetést. Azt mondta, hogy valakinek csinálnia kell valamit, amíg itt vagyunk.

– Aha! – Tricia ebbe kapaszkodott bele. – Hol van az az „itt”?

– A Ruperten.

– Tessék?

– Az önök népe Rupertnek hívja. A tizedik bolygó a napjuktól. Ott telepedtünk le évekkel ezelőtt. Igen hideg és érdektelen hely, de kiváló a megfigyeléshez.

- Miért figyeltek bennünket?
- Csak azt tudjuk, hogy ez a dolgunk.
- Jó – mondta Tricia. – Rendben. És mi az a probléma, amiről a vezetők beszél?
- A háromszögelés.
- Hogy mondod?
- Az asztrológia egy nagyon precíz tudomány Ezt mi is tudjuk.
- Nos hát... – kezdett bele Tricia, aztán nem is folytatta.
- De csak itt a Földön működik pontosan.
- Ig... e... en... – Triciának az a szörnyű érzése támadt, hogy valami derengeni kezd neki.
- Szóval például, ha a Vénusz a Bak jegyébe emelkedik, az igaz a Földről nézve. De a Ruperten ez hogyan működik? Mi van, ha a Föld emelkedik a Bak jegyébe? Ezt mindenképp tudnunk kell. Sok, szerintünk fontos dolgot elfelejtettünk, így a trigonometriát is.
- Akkor most tisztázzunk valamit – mondta Tricia. – Azt akarjátok, hogy veletek menjek... a Rupertre...?
- Igen.
- Hogy átszámítsam a horoszkópjaitokat a Föld-Rupert viszonylatban?
- Igen.
- Kapok egy exkluzív interjút?
- Igen.
- Akkor a tietek vagyok – mondta Tricia, és azt gondolta, hogy ha más nem is, a National Enquirer mindenképp vevő lesz rá.

Ahogy belépett az úrhajóba, amely majd a Naprendszer legtávolabbi csücskébe viszi őt, az első dolog; ami a szemébe ötlött, egy sor tévéképernyő volt, amelyeken ezrével cikáztak a képek. Egy negyedik lény ült előttük és nézte őket, de tekintete arra az egy monitorra szegeződött, amin állandó adás ment. Mégpedig annak a rögtönzött interjúnak a visszajátszása, amelyet Tricia az előbb készített három kollégájával. Felnézett, mikor meglátta Triciát félénken bemászni.

– Jó estét, Miss McMillan – szólalt meg. – Ügyesen bánik a kamerával.

6. fejezet

Ford Prefect már futott, amikor földet ért. A talaj kábé tíz centivel lejjebb volt a szellőzőaknától, mint ahogy emlékezett rá, így elmérte a távolságot, túl korán kezdett el futni, ügyetlenül megbotlott, és kifecamította a bokáját. A francba! Enyhén bicegve, de azért végigrohant a folyosón. Az épületben mindenhol a szokásos őrült izgalommal vijjogtak fel a riasztók. Menedéket keresve bevetődött a tárolószekrények mögé, körülpillantott, hogy megbizonyosodjon róla, nem látja senki, és elkezdte kihalászni szütyőjéből a szükséges dolgokat.

A bokája viszont fenemód fáj.

A talaj nemcsak hogy tíz centivel lejjebb volt a szellőzőaknától, mint ahogy emlékezett, hanem ráadásul még nem is ugyanazon a bolygón volt, mint amire emlékezett, ő mégis a tízcentis különbségen lepődött meg

igazán. A GALAXIS Útikalauz stopposoknak irodáit gyakorta költöztették át különösebb előzetes figyelmeztetés nélkül más bolygókra-a helyi éghajlat, a helyi rosszindulat, az energiaszámlák vagy az adó miatt, de mindig ugyanúgy építették újjá, szinte a legeslegutolsó molekuláig. A társaság sok alkalmazottjának az irodák elrendezése jelentette az egyetlen biztos pontot saját súlyosan eltorzult univerzumában.

Valami mégis furá volt.

Nem önmagában véve meglepő, gondolta Ford, miközben előhúzta könnyűsúlyú diszkoszvető-törülközőjét. Az ő életében gyakorlatilag minden, nagyobb vagy kisebb mértékben, de furá volt. Éppen csak arról volt szó, hogy a dolgok kissé másként voltak furák, mint ahogyan azt ő megszokta, és ez volt a különös. Nem egészen tudott rögtön erre koncentrálni.

Elővette hármasszámú feszítőemelőtűjét.

A riasztók úgy szóltak, mint rég. Volt egy kis dallamuk is, amire majdhogynem dudorászni kezdett. Ez mind nagyon ismerősvolt. A kinti világ viszont új volt Fordnak. Azelőtt még sohasem járt a Saquo-Pilia Henshán, de tetszett neki. Egy kicsit karneváli hangulatot árasztott.

Szütyőjéből elővett egy játékíjat és -nyilat, amit egy utcai árusnál vásárolt.

Rájött, hogy amiatt van ez a karneváli hangulat a Saquo-Pilia Henshán, mert a helybéliek most ülik Szent Antwelm Mennybemenetelének éves ünnepét. Szent Antwelm, még életében, egy hatalmas és népszerű király volt, aki hatalmas és népszerű dolgokért vállalt elkötelezettséget.

Antwelm király nem másért kötelezte el magát, mint amire mindenki vágyott, nevezetesen, hogy mindenki egyenlő és boldog legyen, jól érezze magát, és töltsse a lehető legtöbb időt a többiek társaságában. Halálakor összes vagyonáról úgy rendelkezett, hogy abból minden évben rendezzenek egy fesztivált, ahol mindenki megemlékezik erről, rengeteg finom eledel és tánc, valamint nagyon buta játékok mellett, mint amilyen a vokitvadászat. Mennybemenetele olyan ragyogóan sikerült, hogy szentté avatták. És ez még nem minden: az összes többi embert, akit ezt megelőzően szentté avattak (mert szánni való módon halálra köveztette magát, vagy egy trágyáshordóban fejjel lefelé élte le életét), azonnal visszaminősítették, és azóta még rájuk gondolni is kínos.

A GALAXIS Útikalauz jól ismert H alakú irodaépülete a város peremkerületei fölé magasodott, Ford pedig a jól ismert módszerével tört be oda. A fő előcsarnok helyett mindig a szellőzőrendszeren keresztül lépett be, mert a fő előcsarnokot robotokkal őriztették, és ezeknek az volt a munkájuk, hogy a belépő alkalmazottaknak kerestkérdéseket tegyenek föl reprezentációs költségeikkel kapcsolatban. Ford Prefect repiköltségei megrögzötten összetettek és nehezen követhetőek voltak, és úgy vélte, a csarnokot őrző robotokat nem szerelték össze elég jól ahhoz, hogy megértsék az általa felhozott érveket. Ennélfogva jobban szeretett másféle útvonalon belépni.

Ez azt jelentette, hogy szinte minden riasztókészüléket kikapcsolt a folyószámlaosztály kivételével. Ford így jobban

szerette.

Összekuporodott a tárolószekrény mögött, megnyálazta a játék nyílvevő tapadókorongját, majd az íj húrjába illesztette.

Úgy harminc másodpercen belül megjelent egy apróbb dinnye méretű biztonsági robot, nagyjából derékmagasságban végigrepült a folyosón, s közben jobbra-balra kémlt, hogy észrevegyen minden rendellenességet.

Ford kifogástalan időzítéssel kilőtte elé a játéknilyat. A nyílvevő átrepült a folyosón, és rezegve a szemközti falhoz tapadt. Repülés közben a robot érzékelői azonnal befogták, a robot pedig kilencven fokos szögben elfordult, hogy kövesse, mindegy, mi az ördög az, és hová megy.

Ford egy értékes másodpercet nyert, amíg a robot a vele szemben levő falat nézte. Törülközőjét ráhajította repülő robotra, és megfogta.

A robotot a legkülönbözőbb kidudorodó érzékelőkkel cicomázták fel, ezért nem is tudott manőverezni a törülközőben, csak előre-hátra rángatózott, .és képtelen volt szembefordulni foglyulejtőjével.

Ford gyorsan magához rántotta és leszorította a földre. A gépezet száralmasan nyüszíteni kezdett. Ford egy határozott és gyakorlott mozdulattal, kezében a hármas számú feszítőemelőjével benyúlt a törülköző alá, és lepattintotta a kicsi műanyag panelt a robot tetején, hogy hozzáférhessen a logikai áramkörökhöz.

A logika bár nagyszerű dolog, mégis, miként azt az evolúciós folyamat feltárta, vannak bizonyos hátulütői.

Bármit, ami logikusan gondolkodik, könnyen lóvá tehet bármi más, aminek legalább ugyanannyira logikus a gondolkodása. Egy teljesen logikus robotot úgy lehet a legkönnyebben megbolondítani, ha ugyanazt az ingersorozatot küldjük végig rajta újra meg újra, így az bezáródik egy hurokba. Ezt a legszemléletesebben a híres Heringszendvics-kísérletek illusztrálták, amelyeket évezredekkel ezelőtt dolgozott ki a MEDLKFMI (a Meglepően Egyértelmű Dolgok Lassú és Kínkeserves Felfedezésének Maximegalon Intézete).

Úgy programozták be egy robotot, hogy az azt higgye, szereti a heringes szendvicset. Valójában ez volt az egész kísérlet legnehezebb része. Miután beprogramozták a robotot, elébe raktak egy heringes szendvicset. Minekutána a robot azt gondolta magában: „Ah! Egy heringes szendvics! Szeretem a heringes szendvicset”.

Aztán előrehajolt, és föllapátolta a heringes szendvicset heringszendvics-lapátjával, majd újra fölegyenesedett. A robotot azonban szerencsétlenségére úgy rakták össze, hogy fölegyenesedéskor a heringes szendvics visszacsusszanjon a lapátról, és egyenesen a robot elé essen a padlóra. Minekutána a robot azt gondolta magában: „Ah! Egy heringes szendvics...” satöbbi, s újra meg újra elismételte ugyanazt a cselekvéssorozatot. A heringes szendvics csak azért nem unta meg az egész ökörséget, és azért nem mászott el, hogy valami más időtöltés után nézzen, mert nem több lévén, mint egy darab döglött hal két szelet kenyér között, még a robotnál is kevésbé érdekelte, mi történik.

Az Intézet tudósai így derítették ki, hogy az életben bekövetkező minden változás, fejlődés és új szokás mögötti hajtóerő a heringes szendvics. Ennek hatására egy lapot is megjelentettek, amit vad kritikák értek, miszerint az egész egy bődületesen nagy hülyeség. A tudósok ellenőrizték a számításaikat, és rájöttek, hogy amit végül is felfedeztek, az az „unalom”, pontosabban az unalom gyakorlati funkciója. Az izgalom lázában égve további érzelmeket fedeztek fel, mint például az „ingerlékenység”, a „depresszió”, a „kelletlenkedés”, a „botfűl” és a többi. A következő nagy áttörést az jelentette, amikor felhagytak a heringes szendvicsek használatával, s ezek után új érzelmek tömkelege vált hozzáférhetővé, hogy tanulmányozhassák; ilyen volt a „megkönnyebbülés”, az „öröm”, az „étvágy”, az „elégedettség”, és a legfontosabb, a „boldogság” iránti vágy.

Ez volt a legnagyobb áttörés az összes között.

Könnyedén ki tudtak cserélni töméntelen mennyiségű összetett számítógépes kódot, amelyek a robotviselkedést szabályozták minden lehetséges, előre nem látott eshetőséget figyelembe véve. A robotoknak nem kellett más, csak hogy vagy unatkozás- vagy boldogságképesseggel rendelkezzenek, és néhány kielégítésre váró feltétel, hogy ezeket az állapotokat előidézhessek. Az összes többi már rájuk volt bízva.

Az a robot, amelyet Ford a törülközője alatt csapdában tartott, abban a pillanatban nem volt egy boldog robot. Akkor volt boldog, ha mozogtatott. Akkor volt boldog, amikor láthatta a dolgokat. Különösen akkor volt boldog, ha

láthatta, hogy a dolgok mozognak, és kiváltképp pedig akkor, amikor azok a dolgok valami olyat csináltak, amit nem lett volna szabad nekik, mert olyankor meglehetősen élvezettel jelentette is azt.

Ford ezen hamarosan segített is.

A robot fölé kuporodott, és két térdé közé szorította. A törülköző még mindig eltakarta az összes érzékelő mechanizmust, de Ford immár hozzáférközhett a logikai áramkörökhöz. A robot bosszúsan és ingerlékenyen surrogott, de csak izegni tudott, mozogni nem. Ford a feszítőemellyével kilazított egy apró csipet a helyéről. Mihelyt az kijött, a robot elcsendesedett, mintha kómába esett volna.

A csip, amelyet Ford eltávolított, tartalmazta az utasításokat az összes feltételre vonatkozóan, amiknek a robot eleget kellett hogy tegyen, ha boldognak akarta érezni magát. A robot akkor lett boldog, amikor egy pici elektromos töltés a csip bal oldaláról éppen a jobb oldalára került. A csip állapította meg, hogy a töltés odakerült-e vagy sem.

Ford előhúzott egy rövid drótot, amely a törülközőbe volt beleszőve. Egyik végét bedugta a csip aljzatának bal felső lyukacskájába, a másikat pedig a jobb alsó lyukacskába.

Ennyi volt az egész. A robot most már akkor lehetett boldog, amikor csak akart.

Ford gyorsan felállt, és lerántotta a törülközőt. A robot túláradó örömmel, kígyózó mozgással emelkedett a levegőbe.

Megfordult, és meglátta Fordot.

– Mr. Prefect, uram! Olyan boldog vagyok, hogy látom!

– Én is örülök, hogy látlak, kispajtás – mondta Ford.

A robot tüstént jelentette központi ellenőrzőjének, hogy ezen a létező legjobb világon minden a lehető legnagyobb rendben van, a riasztók azon nyomban lecsillapodtak, és az élet visszatért a normális kerékvágásba.

Legalábbis majdnem a normálisba.

Valami nem stimmelt ezzel a hellyel.

A kicsi robot gurgulázott az elektromos gyönyörtől. Ford végigsietett a folyosón, és hagyta, hogy a robot feleszmélve föl-le röpdössön, és mondogassa neki, milyen pompás minden, és mennyire boldog, hogy ezt el tudja mondani.

Ford mégsem volt boldog.

Olyan arcok mellett haladt el, amelyeket nem ismert. Nem úgy néztek ki, mint a magafajta emberek. Túlságosan jólfésültek voltak. A tekintetük pedig túlságosan kifejezéstelen. Akárhányszor megpillantott valakit a távolban, akiről azt hitte, hogy ismeri, és elindult felé, hogy üdvözlje, mindig kiderült, hogy egészen másvalaki, Csinosabb hajuk volt és sokkal céltudatosabb, elszántabb tekintetük, mint Ford ismerőseinek.

Az egyik lépcsőt néhány centivel balra helyezték. A mennyezetet egy kissé alacsonyabbra építették. Az előcsarnokot átalakították. Mindezek a dolgok önmagukban véve nem voltak aggasztóak, bár egy kicsit zavarba ejtették. Aggodalomra a berendezés adott okot. Annak idején hetyke és rikító volt. Drága ugyan – mert az Útikalauz annyira jól fogyott a galaxis civilizált és posztcivilizált részeiben –, de legalább szórakoztató is. Vad játékgépek sorakoztak a folyosók mentén. Örülten

kifestett nagyzogorák lógtak le a plafonról, a Viv bolygó gonosz tengeri lényei dugták ki fejüket az elfásított átriumok medencéiből, idióta inges robotinasok bóklásztak a folyosón, és azt lesték, kinek a kezébe nyomhatnák a habzó italokat. Az emberek házi óriássárkányokat kötöttek ki pórázon, és pterospondeuszokat hordtak ülőrudakon az irodáikba. Tudták, hogyan érezzék jól magukat, de ha mégsem, akkor tanfolyamokra iratkozhattak be, hogy ezt elsajátítsák.

Ebből mostanra semmi sem maradt.

Valami ízlésficamos alak teljesen átalakította a helyet.

Ford élesen befordult egy kis alkóvba, a tenyerébe köpött, és berántotta magával a kis robotot. Leguggolt, és a csacsogó kibernautára nézett.

– Mi történt itt? – faggatta.

– Ó, csak a legjobb dolgok, uram, csakis a létező legjobb dolgok. Ülhetnék az ölébe, kérem?

– Nem – mondta Ford, és félresöpörte. A robot el volt ragadtatva, hogy így elkergették, elkezdett fel-le röpködni, zümmögött, majd elalélt. Ford ismét megragadta, és egy határozott mozdulattal a levegőbe helyezte, félméternyire az arcától. Az megpróbált ott maradni, de nem tudta megállni, hogy ne remegjen egy kicsit.

– Valami megváltozott, ugye? – sziszegte Ford.

– Ó igen – nyafogta a kis robot – Milymesés és csodálatos minden! Úgy örülök ennek!

– Miért, azelőtt milyen volt?

– Klassz.

– De tetszik, hogy így megváltoztatták? – firtatta Ford.

– Nekem minden tetszik – nyöszörgött a robot. – Főleg amikor így ordít velem. Csinálja megint, kérem!

– Akkor mondd el, mi történt! – Ó köszönöm, köszönöm!
Ford felsóhajtott.

– Jó, jó – zihálta a robot. – Az Útikalauz vezetését átvették. Új a főnökség. Minden olyan nagyszerű, hogy menten elolvadok! Persze a régi vezetés is mesés volt, de nem biztos; hogy akkoriban így vélekedtem.

– Az még azelőtt volt, hogy egy kis darab drótot dugtam a fejedbe.

– Milyen igaz! Milyen csodálatosan igaz! Mennyire csodálatosan, túlradóan, tajtékzóan, kirobbanóan igaz! Micsoda gerjedelmesen helyes megállapítás!

– De mi történt? – makacskodott Ford. – Kik az új főnökség? Mikor cserélődött ki? Nekem... ó, hagyd csak – tette hozzá, amikor a kis robot féktelen örömmel elkezdett összevissza karattyolni, és Ford térdéhez dörgölődött. – Majd megyek, és kiderítem én magam.

Ford nekirohant a főszerkesztő irodaajtájának, és amikor a keret széthasadva utat adott neki, kicsi labdává gömbölyödött, és villámgyorsan átbukfencezett az ajtón, oda, ahol a galaxis legerősebb és legdrágább italaival megrakott bárkocsi szokott állni, megragadta a kocsit, és mozgóbarikádként használva végiggörgette azt és saját magát a padlón az iroda legközepéig, ahol az értékes és szörnyen csúnya Léda és a Polip szobrát tudta, hogy megbújjon mögötte. A kis robot mindeközben mellmagasságban bevitörázott, és öngyilkos örömmel magára vonta Ford helyett a lőfegyverek figyelmét.

Legalábbis képzeletben; muszáj volt így elterveznie. A jelenlegi főszerkesztő, Stagyar-zil-Doggo egy veszélyesen kiegyensúlyozatlan ember volt, aki gyilkos szándékkal tekintett minden külsős munkatársára, ha azok friss, impregnált papírok nélkül léptek az irodájába, az ajtókeretben pedig, felszerelve speciális megfigyelő-szerkezetekkel felszerelt lézervezérlessű fegyverek sorakoztak, hogy elijesszenek mindenkit, aki borzasztóan ötletes kifogásokkal álltak elő, ám írni nem írtak semmit. Ily módon történt a teljesítmény fokozása.

A bárkocsi sajnos most nem volt ott.

Ford kétségbeesetten arrébb gördült, és Léda és a Polip szobra felé bucskázott, ami azonban szintén nem volt ott. Pánikszerűen körbegurult és -szökdelt a szobán, megbotlott, megperdült, nekiütközött az ablaknak, amely szerencsére rakétabiztosra volt építve, visszapattant, és összehorzsolva, kifulladásra egy ízléses, kopott, szürke bőrborítású heverő mögé szökkent, ami ellenben eddig nem volt ott.

Egy pár másodperc múltán lassan kikukucskált a heverő támlája mögül. Azonkívül, hogy a bárkocsi és a Léda és a Polip szobra hiányzott, meglepő módon a fegyverropogást sem hallotta. Összeráncolta a homlokát. Ez így abszolút nem volt rendjén.

– Gondolom, Mr. Prefecthez van szerencsém – hallatszott egy hang.

A hang egy simaarcú egyéniség szájából jött a hatalmas keramo-tikfa íróasztal mögül. Lehet, hogy Stagyar-zil-Doggo is egy irtó nagy egyéniség volt, de senki, semmiféle

oknál fogva sem nevezhette volna sima arcúnak. Ez itt nem Stagyar-zil-Doggo volt.

– Sajátságos belépése arra enged következtetnem, hogy per pillanat nincs önnél új anyag az ööö, az Útikalauzhoz – mondta a sima arcú egyéniség. Az asztalon könyökölt, és ujjhegyeit egymáshoz tartotta.

– Nem értem rá – szólalt meg Ford, elég erőtlenül. Föltápáskodott, és leporolta magát. Aztán eszébe jutott, hogy mi a fenének beszél ő itt erőtlenül. Most az kell, hogy ő legyen a helyzet ura. Rá kell jönnie, ki a nyavalya ez az illető, és hirtelen ráébredt, hogyan tudná ezt elérni.

– Ki a nyavalya maga? – kérdezte.

– Én vagyok az ön új főszerkesztője. Már amennyiben továbbra is igényt tartunk a szolgáltatásaira. A nevem Vann Harl. – Nem nyújtott kezet. Csak hozzátette: – Mit művelt azzal a biztonsági robottal?

A kis robot nagyon lassan a plafonon körözött, és halkán nyögdécselt magának.

– Hát boldoggá tettem – csattant fel Ford. – Ez az én küldetésem. Hol van Stagyar? Vagy még inkább: hol a bárkocsija?

– Mr. zil-Doggo már nem tagja ennek a szervezetnek. A bárkocsija pedig szerintem éppen segít neki, hogy túltegye magát ezen a tényen.

– Szervezetnek? – ordította Ford. – Szervezetnek? Hogy lehet ilyen idétlen néven nevezni ezt a kuplerájt?

– Pontosán kifejezi a nézeteinket. Gyenge felépítés, nagyfokú találékonyosság, gyenge vezetés, nagyfokú részegség. És most – mondta Harl – csak a

főszerkesztőről beszélünk.

– Én bírom a tréfát – csattant fel Ford.

– Nem – mondta Harl. – Ön írja a vendéglői rovatot.

Egy műanyagdarabkát lökött Ford elé az íróasztalra. Ford meg sem moccant, hogy érte nyúljon.

– Hogy mi? – kérdezte Ford.

– Nem mi. Csak ön, Mr. Prefect. Ön írja a vendéglői rovatot.

Én mint főszerkesztő csak ülök itten, és eldöntöm, hogy ön írja a vendéglői rovatot. Érthető?

– Vendéglői rovatot? – hüledezett Ford, aki túl döbbent volt ahhoz, hogy méregbe guruljon.

– Üljön le, Prefect! – mondta Harl. Megperdült a forgószékeben, talpra állt, és a huszonhárom emelettel lejjebb zajló vidám karnevál fénylő pontjait kezdte bámulni.

– Ideje nekifeküdni a munkának, Prefect – recsegte. – Mi itt a Multimenzió Vállalatnál...

– A minél.

– Multimenzió Vállalatnál. Mi vásároltuk meg az Útikalauzt.

– Multimenzió?

– Milliókat költöttünk erre a névre, Prefect. Kezdje el szeretni, vagy kezdhet csomagolni. – Ford vállat vont. Nem volt mit csomagolnia.

– A galaxis változik – magyarázta Harl. – Nekünk is változnunk kell vele. Lépést kell tartanunk a piaccal. A piac fejlődik. Új törekvések. Új technológia. A jövő...

– Nekem ne beszéljen a jövőről! – mondta Ford. – Ismerem én jól a jövőt. A fél életemet ott töltöttem. Ugyanolyan, mint máshol. Mint máskor. Mindegy. Minden tökugyanaz, csak az autók gyorsabbak, meg a levegő büdösebb.

– Az csak egy jövő – mondta Harl. – Az ön jövője, ha ezt hajlandó elfogadni. Meg kell tanulnia többdimenziósan gondolkozni. E pillanatban is korlátlan számú jövő nyúlik ki minden irányba – és a következő pillanatban is és a következőben is. Billiónyi jövő, amely kettéválaszt minden egyes pillanatot! Minden létező elektron minden lehetséges helyzete billiónyi valószínűség felé szélesedik ki! Billió meg billió fénylő, ragyogó jövő! Tudja, mit jelent ez?

– Összenyálazta az állát.

– Billió meg billió piacot!

– Értem – mondta Ford. – Tehát maguk billió meg billió Útikalauzt tudnak eladni.

– Nem – mondta Harl, és a zsebkendőjéért nyúlt, de nem találta. – Bocsánat – mondta –, de ettől mindig olyan izgatott leszek. – Ford átnyújtotta neki a törülközőjét.

– Azért nem adunk el billió meg billió Útikalauzt folytatta Harl, miután megtörölte a száját –, mert az költséges lenne. Azt csináljuk, hogy billió meg billió alkalommal adjuk el ugyanazt a példányt. Kiaknázzuk a Világegyetem multidimenzionális természetét, hogy lecsökkentsük a gyártási költségeket. És nem áruljuk ruppótlan stopposoknak. Micsoda ostoba elképzelés is volt az! Megtalálni a piacnak azt a részét, amiről többé-kevésbé meghatározható, hogy egy fityingje sincs, és arra várni, hogy majd megveszik! Nem. A billió meg billió különböző jövőben adjuk el a gazdag, utazó üzletembereknek és a feleségüknek. A tér-idővalószínűség teljes többdimenziós végtelenségének legradikálisabb, legdinamikusabb, legtörtetőbb üzleti vállalkozása a miénk.

- És maga azt akarja, hogy én ennek legyek a vendéglokkritikusa – tette hozzá Ford.
- Értékelnék a közreműködését.
- Öld meg! – kiáltotta Ford. A törülközőjének.

A törülköző kiugrott Harl kezéből.

Nem azért persze, mert saját magától is képes volt mozogni, hanem mert Harlt annyira megdöbbentette az elképzelés, hogy hátha mégis. A következő megdöbbentő dolog az öklét rázó Ford Prefect látványa volt, amint átvette magát az íróasztalon. Az igazság az, hogy Ford csak a hitelkártyáért akart ugrani, de hát senki sem tölthetne be olyan pozíciót, mint amelyet Harl töltött be, ráadásul egy olyan szervezetben, mint ahol ezt ő betöltötte, ha az idők során nem fejlődik ki benne bizonyos fokú egészséges üldözési mánia. A kellő elővigyázatossággal hanyatt dobta magát, alaposan bevágta a fejét a rakétabiztos ablaküvegbe, majd gyötrő és fölöttébb személyes jellegű álmaiba merült.

Ford az íróasztalon feküdt, és meglepte, hogy minden úgy ment, mint a karikacsapás. Gyors pillantást vetett az immár kezében tartott műanyag lapocskára egy Hamm-O-Plussz hitelkártyára, amelyen már a neve is rajta volt domború betűkkel, valamint a lejárat napja is – egy két évvel későbbi időpont. Ez volt talán a legizgalmasabb dolog, amit Ford élete során valaha is látott. Aztán átmászott az íróasztalon, hogy Harllal foglalkozzon.

Harl elég könnyen lélegzett. Fordnak eszébe ötlött, hogy talán még könnyebben is tudna lélegezni, ha a mellkasát nem nyomná annyira a pénztárcája, ezért kihúzta a belső

zsebéből, és gyorsan átnézte. Volt benne elég tisztességes mennyiségű készpénz. Hiteltantusok. Ultragolf-klubtagsági igazolványok. Fényképek valaki feleségéről és családjáról. Minden bizonnyal Harléről, de manapság már sosem lehetett tudni. Az elfoglalt vezetőknek gyakran nem volt idejük állandó feleségre és családra, inkább csak béreltek maguknak a hétvégekre.

Hohó!

Szinte el sem hitte, mit talált még.

Lassan kihúzott a tárcából egy örülden izgalmas műanyagdarabkát, amely egy halom nyugta közt fészkelte.

Ránézésre nem volt örülden izgalmas. Sőt, mi több, meglehetősen érdektelen külseje volt. Kisebb volt és egy kicsit vastagabb egy hitelkártyánál, ráadásul áttetsző volt.

Ha fény felé tartották, pszeudocentikkel a felszíne alatt egy rakás holografikusan kódolt információt és néhány képet lehetett rajta látni.

Egy Azon-O-Sítvány volt az. Vakmerő és ostoba dolog volt Harltól, hogy a tárcájában hagyta hányódni, bár tökéletesen meg lehetett érteni. Ezekben az időkben az embernek néha oly sok különböző módszerrel kellett megcáfolhatatlan bizonyítékot felmutatni a személyazonosságáról, hogy az élet már pusztán emiatt is könnyen roppantul fárasztóvá válhatott, nem is beszélve a létezés mélyebb problémáiról, amikor megkellett próbálni következetes öntudatként funkcionálni egy ismeretelméletileg ellentmondásos anyagi univerzumban. Vegyük csak például a bankjegykiadó automatákat. Emberek hosszú sora ácsorog arra várva, hogy ellenőrizték az ujjlenyomatukat, kielemezzék a

retinájukat, bőrmintát vegyenek a tarkójukról és azonnali (vagyis majdnem azonnali, a fásasztó valóságban jó hat vagy hét másodpercig tartó) genetikai vizsgálatnak vessék őket alá, aztán fogas kérdéseket tegyenek föl nekik olyan családtagjaikról, akiknek még a létezéséről sem nagyon tudnak, és arról, milyen színű abroszokat részesítenek előnyben. És ezt csak akkor, ha a hétvégére egy kis plusz zsozsót szeretnének felvenni. Ha még légikocsit szeretnél bérelni, rakétaegyezményt aláírni, vagy kifizetni egy éttermi számla teljes összegét, bizony mondom, hamar belefásulsz.

Erre jó az Azon-O-Sítvány. Tartalmaz minden egyes információt rólad, a testedről, az életedről – mindezt egy egyszerű, mindenfajta gép által leolvasható kártyába tömörítve, amit aztán hordozhatsz a tárcádban, ilyenformán képviselve a technika legnagyobb diadalát önmaga és a józan paraszti ész fölött.

Ford zsebre vágta. Eszébe jutott egy figyelemreméltóan jó ötlet. Eltöprengett rajta, vajon meddig marad eszméletlen Harl.

– Hé! – kiáltotta oda a kis dinnyeméretű robotnak, aki még mindig eufórikusan nyáladzott a plafonon. – Boldog akarsz maradni?

A robot igent gurgulázott.

– Akkor maradj velem, és csinálj meg mindent, amit mondok!

A robot azt felelte erre, hogy köszöni szépen, de ő épp elég boldog ott fenn, a plafonon. És hogy még sosem tapasztalta, hogy egy jó plafon ilyen csiklandó izgalmat

szerezhet, úgyhogy nagyobb mélységekben is el akar merülni a plafon okozta gyönyörben.

– Jó, maradj csak ott – mondta Ford –, úgyis elkaplak, és visszateszem a kondicionáló csipedet. Ha boldog akarsz maradni, akkor jönnöd kell.

A robot édesbús, szívből jövő sóhajt hallatott, és kelletlenkedve leereszkedett a mennyezetről.

– Ide figyelj – mondta Ford –, boldoggá tudnád tenni a biztonsági rendszer többi részét egy pár percig?

– Az igazi boldogság egyik öröme – trillázta a robot ha másokkal is megoszthatjuk. Felpezsdít, megtelít, eláraszt az öröm, hogy...

– Jól van – mondta Ford. – Csak juttass egy kis boldogságot a biztonsági hálózatba! Ne adj nekik információt! Érezzék magukat pont olyan jól, hogy ne is akarjanak kérni!

Felvette a törülközőjét, és vidáman az ajtó felé rohant. Már majdnem unni kezdte az állandó tétlen tunyálkodást. A jelek szerint azonban igencsak felpezsdült körülötte az élet.

7. fejezet

Arthur Dent jó pár pokoli helyen megfordult már életében, de most először látott olyan úrkikötőt, ahol a következő tábla volt kirakva: „Még csüggedten utazgatni is jobb, mint ide megérkezni”. Hogy a látogatókat üdvözljék, az érkezési előcsarnokba kirakták a miaManói elnök mosolygós képét. Ez volt az egyetlen fénykép, amit találtak róla, ráadásul nem sokkal azután készült, hogy az elnök

főbe lőtte magát, így bár a fotót a tőlük telhető legnagyobb alapossággal retusálták, a mosoly mégis meglehetősen kísérteties maradt. A feje oldalsó részét krétával rajzolták vissza. Nem találtak semmi mást, ami a képet pótolhatta volna, mert az elnököt sem pótolhatta senki. A bolygón mindenkinek egy volt a célja: az, hogy mihamarabb elmeheessen onnan.

Arthur bejelentkezett egy kis külvárosi motelbe, savanyú képpel leült a nyirkos ágyra, és végiglapozgatta a szintén nyirkos információs füzetkét. Azt olvasta benne, hogy a bolygót az odaérkező telepések első szavai után nevezték el MiaManónak, akik sok fényévnyi űrt utaztak be, hogy elérjék a galaxis legtávolabbi, föl nem fedezett, isten háta mögötti szegletét. A főváros a Hátlzé nevet kapta. Más városa meg nem is volt. MiaManó gyarmatosítása nem aratott osztatlan sikert, azok pedig, akik mégis ott akartak élni, nem abból a fajtából valók voltak, akikkel az ember szívesen töltené az idejét.

A füzet a kereskedelmet is megemlítette. A legfőbb kereskedelmi árucikk a miaManói lápidisznó bőre volt, ami úgyszintén kevés sikernek örvendett, mert épeszű embernek eszébe sem jutna miaManói lápidisznóbőrt vásárolni. Az a mákszemnyi kereskedelem is csupán azért maradhatott fenn, mert mindig jelentős számmal éltek olyanok a galaxisban, akik nem voltak épeszűek.

Arthur nagyon kényelmetlenül érezte magát, amikor szemügyre vette a hajó piciny utasterének többi lakóját.

A füzet írt a bolygó történelméről is. Akárki is írta, nyilván szeretett volna egy kis lelkesedést önteni az olvasóba

azzal, hogy hangsúlyozta: a hely valójában nem is mindig hideg és nyálkás, de aztán ehhez már vajmi kevés pozitívat tudott hozzáfűzni, így a cikk további részén egykettőre a vad irónia hangneme lett úrrá.

Szólt a gyarmatosítás első éveiről is. Megírta, hogy a MiaManón űzött főbb tevékenységek a lápidisznóvadászatban, lápidisznónyúzásban és lápidisznó-fogyasztásban merülnek ki; ez a lény a MiaManó egyetlen fennmaradt állatfaja, a többi ugyanis már réges-rég belepusztult a kétségbeesésbe. A lápidisznók aprócska, gonosz lények voltak, és csupán azon a kis hajszálon múltott, hogy nem voltak teljesen ehetetlenek, mint amin az, hogy az élet egyáltalán fennmaradt a bolygón. Akkor hát mi volt az, ami miatt mégis érdemes volt a MiaManón élni? Hát, nem sok ilyen dolog volt. Na jó: semmi. Még azok a kísérletek is csak csalódást és kilátástalanságot szültek, hogy az emberek lápidisznóbőrből készült ruházattal védekezzenek az elemek ellen, mivel az állatok bőre rejtélyes módon vékony volt és csupa-csupa lyuk. A telepeseket ez rengeteg bizonytalan találgatásra készítette. Mi a titka annak, hogy a lápidisznó melegen tartja magát? Ha valaki valaha is megtanult volna a lápidisznók nyelvén, akkor rájött volna, hogy nincs ebben semmi csalafintaság. A lápidisznók is éppúgy áztak és fáztak, mint mindenki más a bolygón. Senki a legcsekélyebb késztetést sem érezte, hogy megtanuljon lápidisznóul, azon egyszerű oknál fogva, hogy a lápidisznók kommunikációja egymás combjának erőteljes harapdálásából állt. Ezzel nagyjából már mindent

el is mondtunk arról, milyen is az élet a MiaManón, pláne lápidisznószemmel nézve.

Arthur végignyálazta a füzetkét, amíg meg nem találta, amit keresett. A hátuljában volt néhány térkép a bolygóról. Meglehetősen hevenyészettek voltak, mert nem volt valószínű, hogy bárkit is érdekeltek volna, de ami neki kellett, azt megtalálta.

Nem fedezte fel legelőször, mert a térképek pont fordítva készültek, mint ahogy várta és elkezdte nézni őket, s így semmit nem mondtak neki. Persze a fent és a lent, az észak és a dél teljesen önkényes elnevezések, de mégis használjuk őket, hogy úgy lássuk a dolgokat, ahogyan már megszoktuk, és Arthurnak fejfelé kellett fordítania a térképeket, hogy kiigazodjon rajtuk.

A lap bal felső oldalán egyetlen hatalmas földtömeg terült el, amely derékban teljesen elvékonyodott, majd mint egy óriási nyolcas, újra kiszélesedett. Jobb kéz felől nagyméretű alakzatok csoportosultak meghitt közelségben. A körvonalaik nem egyeztek pontosan, és Arthur nem tudta, hogy amiatt-e, mert a térkép túl összecsapott, vagy azért mert a tenger szintje magasabb, vagy csak amiatt, mert hát itt úgylis minden másként van. De egy dolog vitathatatlanul egyértelmű volt.

Ez itt mindenképpen a Föld.

Vagy inkább semmiképpen sem az.

Csak nagyon úgy nézett ki, mint a Föld, és a tér-idő koordinátáin is ugyanazt a helyet foglalta el. De ki tudja, melyik valószínűség-koordinátán helyezkedett el.

Arthur felsóhajtott.

Rádöbrent, hogy ennél közelebb már úgysem juthatna az otthonához. Ami azt jelentette, hogy kábé olyan messze van az otthonától, amennyire csak lehetséges. Rosszkedvűen összecsuksa a füzetet, és azon tűnődött, mi a manót csináljon ezek után.

Eszébe jutott valami, és üreges röhögés tört elő belőle. Régi órájára nézett, és egy kicsit megrázta, hogy elinduljon. Saját időskáláján mérve egy évi kemény utazásába telt, hogy eljusson ide. Egy év telt el a hipertéri baleset óta, amelyben Fenchurch nyom nélkül eltűnt. Az egyik percben még ott ült mellette a Zúrhanemjó fedélzetén, ám a hajó a következő percben végrehajtott egy szabályos hiperúrugrást, és amikor Arthur legközelebb odanézett, a lány már nem volt ott. Hűlt helye maradt. Még a nevét sem találták meg az utaslistán.

Az úrhajótársaság nagyon óvatosan bánt vele, amikor panaszt tett. Az úrutazások során rengeteg kínos dolog történik, és sokuk jó pénzt hoz az ügyvédek konyhájára. De amikor megkérdezték tőle, hogy melyik galaktikus szektorban jártak Fenchurchcsel, és ő megmondta, hogy a ZZ9 Plurális Z Alfában, teljesen megnyugodtak, ami Arthurnak egyáltalán nem volt az ínyére. Még egy kicsit nevetgéltek is, bár természetesen csak együttérzően. Aztán rámutattak a jegyelővételi szerződés egyik apró betűs mondatára, ami úgy szólt, hogy mindazon egyéneknek, akik valamelyik Plurális zónából származnak, tanácsos elkerülni a hiperúrutazást, vagy ha nem, akkor magukért kell vállalniuk a felelőséget. Állítólag ez köztudott volt. Kicsit még kuncogtak, és a fejüket csóválták.

Arthurt, miközben elhagyta az irodát, enyhe remegés fogta el. Nem csupán amiatt, meg a lehető legvéglegesebben és legvisszavonhatatlanabban elveszítette Fenchurchöt, hanem azért is, mert úgy érezte, minél több időt tölt odakint a galaxisban, annál több olyan dologgal találkozik, amiről addig még nem is tudott.

Miközben lehangelő emlékeiben elmerült egy pillanatra, valaki kopogott a motel ajtaján, ami azonnal ki is nyílt. Egy kövér és zilált külsejű ember lépett be kezében Arthur egyetlen árva kis bőröndjével.

– Hová tehetem... – idáig jutott, majd egy hirtelen, erőszakos lökést követően tisztaerejéből az ajtónak vágódott, és egy kicsi, lompos lényt próbált leverni magáról, amely viczorogva ugrott elő a nyirkos éjszakából, és fogait a férfi combjába mélyesztette, dacára az ott viselt vastag, többrétegű bőrbélésnek. Egy kis ideig csak a jajveszékelés és a csihi-puhi förtelmes keverékét lehetett hallani. A férfi eszeveszett, éles sikoltozásban tört ki. Arthur megragadott egy vaskos dorongot, amit kifejezetten e célra készítettek az ajtó mellé, és a lápidisznóra sújtott vele.

A lápidisznó hirtelen elengedte áldozatát, majd kábán és kétségbeesetten hátrébb sántikált. Idegesen, lába közé húzott farokkal megfordult a szoba sarkában, aztán megállt, nyugtalanul Arthurra nézett, majd többször is esetlenül oldalra rántotta a fejét. Úgy tűnt, kiugrott az állkapcsa. Nyüszögött egy kicsit, és nedves farkával a padlót karistolta. A kövér, kezében Arthur bőröndjével átkozódva ült az ajtónál, és a combjából folyó vért próbálta elállítani. Ruhája már csuromvizes volt az esőtől.

Arthur a lápidisznót nézte, és nem tudta, mihez kezdjen. Az állat kérdően nézett rá. Gyászos, siránkozó kis hangokat hallatott, és megpróbált közelebb menni. Közben fájdalmasan mozgatta az állkapcsát.

Hirtelen Arthur combjára vetette magát, de kiugrott állkapcsa túl gyenge volt, hogy beléakaszkodjon, s az állat szomorúan nyöszörögve a padlóra esett. A kövér talpra ugrott, megragadta a husángot, és ragacsos, szotyakos péppé verte a lápidisznó fejét a szőnyegen, aztán nehézkesen zihálva megállt, mintha arra várna, hogy az állat még egyszer megmoccanjon. A lápidisznó egyik szemgolyója szemrehányón nézett Arthurra szétzúzott fejének maradványai közül.

– Mit akarhatott vajon mondani? – kérdezte Arthur erőtlenül.

– Á, nem sokat – felelte a férfi. – Csak barátkozni akart. Mi meg már csak így barátkozunk vissza – tette hozzá a husángot markolva.

– Mikor indul a következő járat? – kérdezte Arthur.

– Azt hittem, még csak most érkezett – mondta a férfi.

– Úgy is van – mondta Arthur. – De épp csak beugrottam egy kicsit. Csak látni akartam, hogy a jó helyen járok-e vagy nem. Bocsánat.

– Úgy érti, hogy eltévesztette a bolygót? – kérdezte a férfi gyászos hangon. – Vicces, milyen sokan mondják ezt. Főleg azok, akik itt élnek. – Mély ősi haraggal mustrálta a lápidisznó maradványait.

– Ó nem – mondta Arthur – , a bolygóval minden rendben van. – Fölvette az ágyról a nyirkos füzetet, és a zsebébe dugta. – Na mindegy, ezt azért köszönöm mondta, és

elvette a bőrdíját a férfitől. Kilépett az ajtón, és tekintetét a hideg, nedves éjszakába fúrta.

– Igen, ez az a bolygó, rendben van – ismételte meg. – Az a bolygó, de nem az az univerzum.

Elindult vissza az ürrepülőtérrre, s közben egy magányos madár körözött fölötte.

8. fejezet

Fordnak megvolt a maga saját illemkódexe. Nem volt egy nagy durranás, de az övé volt, és többé kevésbé tartotta is magát hozzá. Az egyik szabálya az volt, hogy sohasem fizet a saját italáért. Nem volt ugyan biztos benne, hogy ez illemszabálynak minősül-e, de hát az ember abból éljen, amije van. Emellett határozottan és tiszta szível ellenezte a kegyetlenkedést bármilyen állattal a libákat kivéve. Ráadásul soha nem lopott volna a munkaadójától.

Na lopni azért nem.

Ha a folyószámla-kezelője nem kezdett el levegő után kapkodni, és nem hirdetett minden kijáratot lezárató biztonsági riadót, amikor Ford benyújtotta költségigényét, akkor Ford már úgy érezte, hogy nem kielégítően végzi a munkáját. De a tényleges lopás más lapra tartozott. Olyan volt, mint megharapni a kezét, amely az ételt adja. Jó erősen beleszívni vagy még gyengéden megcsócsálni lehetett, de megharapni azért mégsem. Főleg, ha az a kéz az Útikalauz volt. Az Útikalauz, ami szent és sérthetetlen.

De ezen, gondolta Ford, miközben végigkanyargott és -bucskázott az épületben, hamarosan változtatni kell. És

ezért csak önmagukat okolhatják. Nézzük csak ezt a kócerájt. Szürke irodafülkék és vezérigazgatói munkakabinok egész sora. Az egész hely sivár volt, csak az üzenetek, és az elektromos hálózatokon végigsuhanó értekezleti jegyzőkönyvek zümmögése hallatszott. Kint az utcán javában folyt az a zarkverte vokitvadászat, de itt, az Útikalauz szívében még arra sem vetemedett senki, hogy vakmerően végigrugdajlon egy labdát a folyosókon, vagy felvegyen valami lehetetlen színű Bermudagatyát pálmafás inggel.

„Multimenzió Vállalat” – dűnnyögte magában Ford, mialatt sebesen átosont az egyik folyosóról a másikra. Az ajtók varázslatos módon, kérdés nélkül nyíltak ki előtte, egyik a másik után. A liftek boldogan vitték mindenhová, ahova nem is lett volna szabad. Ford a lehető legkuszább, legbonyolultabb útvonalat próbálta követni, többnyire lefelé haladva az épületben. Boldog kis robotjának gondja volt mindenre, beleegyező örömhullámokat sugárzott minden útjába akadó biztonsági áramkörbe.

Ford úgy gondolta, hogy nevet kéne adnia neki, és elkeresztelte Emily Sandersnek egy lány után, akihez igen kellemes emlékek fűzték. Aztán az jutott eszébe, hogy az Emily Sanders elég lehetetlen név egy biztonsági robotnak, így Emily kutyája után átkeresztelte inkább Colinnak.

Mostanra már mélyen az épület belsejében járt, olyan területeken; ahová azelőtt sosem tette be a lábát; egyre magasabb és magasabb fokú biztonsági rendszerekkel felszerelt területeken. Az alkalmazottak, akik mellett elhaladt, kezdtek egyre bambábban nézni rá. Ezen a

biztonsági szinten már embernek sem nagyon lehetett őket nevezni. És valószínűleg mindenféle olyan dolgot műveletek, amire csak egy alkalmazott lenne képes. Csak akkor változtak vissza emberré, amikor este hazamentek a családjukhoz, s amikor kisfiacskájuk tündéri, csillogó szemmel rájuk nézve megkérdezte: „Apuci, mit csináltál egész nap?“, ők csak annyit válaszoltak: „Alkalmazotti teendőimet láttam el”, és több szót nem is ejtettek a témáról.

Az igazság az volt, hogy mindenféle hitvány dolog folyt a vidám, nemtörődöm álca mögött, amit az Útikalauz előszeretettel viselt, még azelőtt, hogy ez az új Multimenzió Vállalat betette volna a lábát, és elkezdte volna hitvány dolgait. Volt ott mindenféle adócsalás, panamák, korrupció; a ragyogó építményt ezekből a kétes üzelmekből tartották fenn, s ezek mind lent, az épület biztonsági kutató- és adatfeldolgozó részlegeiben zajlottak.

Az Útikalauz néhány évenként új világokon építette fel üzletét, s magát az épületet is, és minden napfény, móka meg kacagás volt egy ideig, mert az Útikalauz megvetette a lábát a helyi kultúrában és gazdasági életben, munkahelyet teremtett, varázslat és kaland érzését nyújtotta, majd a végén nem egészen annyi állami bevételt, mint amennyire a helybéliek számítottak.

Amikor az Útikalauz továbbköltözött, és magával vitte az épületét is, úgy osont tova, mint egy tolvaj az éjszakában. Sőt, pontosan az is volt: egy tolvaj az éjszakában. Általában a kora hajnali órákban tűnt el, és másnapra mindig kiderült, hogy rengeteg cucc nincs meg. Egész kultúrák és

gazdaságok omlottak már össze emiatt, gyakran egyetlen hét leforgása alatt, s az egykoron virágzó bolygókból nem maradt más, csak megrendült, kietlen pusztaság, mégis mindenki úgy érezte, hogy valami óriási kaland részese volt.

Az „alkalmazottakat”, akik zavart pillantásokat lövelltek Ford felé, mikor az az épület legérzékenyebb területének mélyére igyekezett, megnyugtatta Colin jelenléte, aki érzelmi túltelítettségtől zsongva repült vele, és mindenhol kitaposta neki az utat.

Az épület más részeiben elkezdtek beindulni a riasztók. Ez talán azt jelentette, hogy Vann Harit már fölfedezték, amiből még baj lehetett. Ford remélte, hogy vissza tudja majd csempészni a zsebébe az Azon-O-Sítványt, mielőtt még magához tér. De ez úgylát csak később jelenthetett problémát, és Fordnak egyelőre gőze sem volt róla, hogyan fogja majd megoldani. Pillanatnyilag nem akart emiatt aggódni. Bárhová ment a kis Colinnal, derű és fény szegélyezte útját, és ami a legfontosabb, tettre kész; alkalmazkodó liftek, és örvendetesen alázatos ajtók.

Ford elkezdett még füttyörészni is, alighanem ezzel rontotta el. Senki sem kedveli a füttyörészőket, főleg nem az istenség, amely kezében tartja a sorsunkat.

A következő ajtó nem akart kinyílni.

Márpedig ez elég baj volt, mert Fordot éppen ez az ajtó érdekelte volna. Ott állt előtte szürkén és eltökélten zárva, rajta egy felirat:

BELÉPNI TILOS.

MÉG A BELÉPÉSRE JOGOSULTAKNAK IS.

CSAK AZ IDEJÉT VESZTEGETI ITT. TÁVOZZON!

Colin jelentette, hogy az épület alsóbb szintjein mindig is mogorvábbak voltak az ajtók.

Most már körülbelül tíz szinttel a felszín alatt voltak. A levegőt lehűtötték, és az ízékes, szürke zsákvászon faliszőtteket brutális, szürke, szegecselt acélfalak váltották fel. Colin burjánzó jókedve is kezdett erőltetett örömmé silányulni: Azt mondta, úgy érzi, mintha kissé kezdene elfáradni. Minden energiáját felemésztette, hogy a lenti ajtóba egy leheletnyi életkedvet pumpáljon.

Ford belerúgott az ajtóba. Erre az kinyílt.

– Öröm és fájdalom keveréke – dünnyögte. – Ez mindig bejön.

Besétált, Colin pedig utánaerőppent. Boldogsága még az öröm-elektrodájába dugott drótdarab ellenére is nyugtalan típusú boldogság volt csupán. Egy darabig föl-alá lebegett. A szoba kicsi volt, szürke, és duruzsolt. Ez volt az egész Útikalauz idegközpontja.

A szürke falak mentén sorakozó komputerterminálok mindegyike ablakként szolgált az. Útikalauz különböző működési területeihez. Itt, a szoba bal oldalán gyűjtötték össze a Szub-Éta Hálózatról a galaxis összes szegletében dolgozó utazó informátorok jelentéseit, azon nyomban átküldték őket a segédszerkesztők irodáinak hálózatára, ahol a titkárnők kihúzták az összes jó részt, míg a segédszerkesztők ebédelni voltak. Az így megmaradt változat aztán átkerült az épület tulsó felébe – a H betű másik szárába –, ott volt a jogi részleg. A jogi részlegen

kivágtak mindent, ami egy kicsit is jónak volt még nevezhető, és átküldték a korrektoroknak, akik szintén ebédelni voltak. Így a korrektorok titkárnői olvasták el, eldöntötték, hogy ez így badarság, és kihúzták a maradék tetemes részét.

Amikor valamelyik szerkesztő végre visszabotorkált az ebédlőből, felkiáltott: „Miféle ócska baromságot küldött már megint ez az X.Y – az X.Y itt a szóban forgó utazó informátor nevét helyettesíti – az isten tudja honnan ebben a rohadt galaxisban? Mi a frászkarikának tölt valaki három teljes bolygóperiódust azokban a megveszekedett Gagrakaki Elmezónákban, ahol annyi minden történik, ha csak ez a rakás vérszegény süketelés telik ki tőle? Azonnal visszaszorítani a költségeit!”

„Akkor most mi legyen ezzel az irománnyal?” kérdezte ilyenkor a titkárnő.

„Mindegy, tegye rá a hálózatra! Majd csak lesz vele valami. Fáj a fejem, haza kell mennem.”

Az így megszerkesztett cikk tehát még egy utolsó vágásra visszakerült a jogi részleghez, aztán ismét leküldték ide, hogy a Szub-Éta Hálózaton adásba kerülhessen, tehát a galaxis bármely részében azonnal visszakereshető legyen. Ezt azokkal a szerkezetekkel végezték, amelyeket a szoba jobb oldali részében található terminálok ellenőriztek és vezéreltek.

Ezalatt az utasítást, hogy szorítsák le az informátor költségeit, továbbították a szoba jobb sarkában elhelyezett terminálba, és Ford Prefect pontosan ehhez a terminálhoz igyekezett.

(Ha ezt most a Föld nevű bolygón olvassák, akkor

a) Sok szerencsét! Önök iszonyúan sok dologról nem tudnak semmit, de ezzel nincsenek egyedül.

Épp csak arról van szó, hogy az Önök esetében a tudatlanság különösképp szörnyű következményekkel járhat, de hát hiába, az élet már csak ilyen, a kutyából nem lesz se hurka, se kolbász.

b) Nehogy azt higgyék már, hogy tudják, mi az a komputerterminál! Nem ám valami vacak régi televízió, előtte egy írógéppel! Ez egy interfész, ahol a test és a lélek összekapcsolódhat a Világegyetemmel, és mozgásba hozhatja egyes részeit.)

Ford a terminálhoz sietett, leült eléje és gyorsan belemerült annak univerzumába.

Nem az az univerzum volt, amit ő ismert. Idegen, burjánzó világok univerzuma: vad tájakkal, égbenyúló hegycsúcsokkal, lélegzetelállító zuhatagokkal, csikóhal alakúvá hasadó holdakkal, fájdalmasan susogó hasadékokkal, csöndesen háborgó óceánokkal és feneketlen mélységű, csörömpölve kavargó ösvényekkel.

Mozdulatlanul állt, hogy tájékozódni tudjon. Egyenletesen lélegzett, lehunyta a szemét, aztán újra szétnézett.

Hát itt töltik az időt a könyvelők. Tényleg több volt ez, mint ami kívülről látszott. Óvatosan nézett körül, mert nem akarta, hogy a látvány elöntse és túlradjon rajta.

Ebben az univerzumban nem tudta, merre hány méter. Még a fizikai törvényeivel sem volt tisztában, amik meghatározták dimenzionális kiterjedéseit vagy viselkedését, de ösztönösen a legkiemelkedőbb részét

kutatta, hogy arrafelé vegye az útját.

Távol a meghatározhatatlan messzeségben – egy mérföld volt vagy egymillió, vagy csak egy porszem a szemében? – egy elképesztő hegyorom boltívezte az eget, emelkedett és emelkedett, majd kiszélesedett virágzó bóbitákká, breccsákká és arkimandritákká.

Elkezdett afelé kúszni, pihegve-remegve, és lemondhatatlanul hosszú, rengetegszer iksz idő múlva végre elérte.

Kinyújtott karral felkapaszkodott rá, szorosan markolta a bütykös-gödrös sziklafalat. Amikor már biztos volt, hogy nem eshet baja, elkövette azt a szörnyű hibát, hogy lenézett.

Amíg kúszott-mászott, pihegett és remegett, az alatta tátongó mélység nem izgatta túlságosan, de most, hogy ott kapaszkodott a magasban, a szíve elszorult, az agya elborult. Az ujjai elfehéredtek a fájdalmas megerőltetéstől. Fogai akaratlanul is csikorogtak és össze-összekoccantak. Szeme fönnakadt az egyre jobban elhatalmasodó hányingertől.

Roppant nagy akaratereővel és hittel egyszerűen csak eleresztette a falat, és feljebb rugaszkodott.

Érezte, hogy lebeg. Messzebbre. Aztán pedig följebb és még följebb.

Hátrafesztette a vállát, leejtette a karját, felnézett, és hagyta, hogy egyre magasabbra és magasabbra emelkedjen.

Még nem sokkal ezelőtt, már ha az ilyen kifejezéseknek egyáltalán van értelmük ebben a virtuális univerzumban,

felderengett előtte egy perem, amelyet megragadhatott, és amelyen följebb kapaszkodhatott.

Most fölemelkedett, megragadta, és belékapaszkodott.

Lihegett egy kicsit. Azért ez meredek volt.

Erősen markolta a kiszögelést, majd ráült. Nem bízott benne, hogy ez majd megakadályozza, hogy lezuhanjon vagy netán fölemelkedjen, de szüksége volt egy biztos pontra, hogy szemügyre vegye a világot, amibe belecsöppent.

Az örvénylő, szédítő magasságtól kavarogni kezdett a feje, agya megcsavarodott, s nemsokára csukott szemmel, nyöszörögve tapadt a tornyosuló szikla rémítő falához.

Lassacskán ismét helyreállt a légzése. Egyre csak azt ismételtette magában, hogy csupán egy világ grafikus megjelenítésében van. Egy virtuális univerzumban. Egy szimulált valóságban. Ahonnan bármelyik pillanatban hopp! visszatérhet.

Hopp! vissza is tért.

Egy kék, műbőrborítású, habszivaccsal bélelt irodai forgószékben ült egy komputerterminál előtt.

Kifújta magát.

Ismét az észvesztő dimenziódarab fölötti vékony sziklapárkányba kapaszkodott .a hihetetlenül magas hegycsúcson.

Nem csak az volt a baja, hogy a földfelszín annyira mélyen alatta volt – azt is kívánta, bárcsak abbahagyná a hömpölygést és a hullámozást.

Fogódzót kellett keresnie. Nem a sziklafalon – az csak egy illúzió volt. Magában a helycetben kellett fogódzót találnia,

hogy megnézhesse ezt a fizikai világot, de érzelmileg egyben ki is húzza magát belőle.

Összeszorult a gyomra, és éppen abban a pillanatban, hogy elengedte a sziklafalat, elhessegette a sziklafalnak még a gondolatát is, és csak ott ült, szépén, szabadon. Végignézett a világon. Nyugodt lett a légzése. Nyugodt lett ő maga is. Megint a helyzet magaslatán állt.

Az Útikalauz pénzügyi rendszerének négydimenziós helyrajzi modelljében volt, és valakik vagy valamik sürgősen tudni akarták, miért.

Már jöttek is.

A virtuális légtérén át egy kisebb falkányi hitvány és acélos tekintetű lény süvített felé. Kis, csúcsos fejük volt, ceruzavékony bajszuk, és siránkozva tudakolták, ki ő, mit keres ott, mi a meghatalmazása, mi a meghatalmazójának a meghatalmazása, hányas lába van, meg ilyesmik. Lézerfények vibráltak rajta, mintha egy csomag keksz lenne egy áruház pénztárnál. A nagyobb kaliberű lézerfegyverek egyelőre még nem kerültek elő. Az, hogy mindez a virtuális valóságban történik, most egyáltalán nem számított. Az embert ugyanolyan hatásosan megölhetik virtuálisan egy virtuális lézersugárral a virtuális valóságban, mint egy valódival a valóságban, hiszen ha azt hiszi, hogy meghalt, akkor alighanem igaza lesz.

A lézerleolvasók nagyon izgatottak lettek, amikor végigpásztáztak az ujjlenyomatán, a retináján és kihullott hajszálainak tüszőin. Egyáltalán nem tetszett nekik, amit találtak. Egyre magasabb hangon csivítették és rikácsolták intim és arcátlan kérdéseiket. Egy kicsiny sebészeti

acélkaparó indult el tarkójának bőre felé, amikor Ford visszatartott lélegzettel és egy kicsit imádkozva előhúzta Vann Harl Azon-O-Sítványát, és meglengette előttük.

Abban a pillanatban az összes lézersugár a kis kártyára terelődött, végigpásztázták elől-hátul, kint és bent, minden molekuláját megvizsgálták és leolvasták.

Aztán ugyanilyen hirtelen megálltak.

A kis virtuálfelügyelő-csapat összes tagja haptákba vágta magát.

– Örülünk, hogy látjuk, Mr. Harl! – mondták mézesmázosan egy szólamban. – Tehetünk valamit önért?

Ford lassan, gonoszul elvigyorodott.

– Hogy tehetek-e? kérdezte. – Meghiszem azt!

Öt perccel később már ott sem volt.

Körülbelül fél percbe telt elvégezni a munkát, és három és fél percbe, hogy eltüntesse a nyomokat. A virtuális valóságban többé-kevésbé mindent megtehetett volna, amit akart. Akár az egész szervezet tulajdonjogát a saját nevére írhatta volna, de kétséges volt, hogy ez észrevétlen maradna-e. Egyébként sem akarta. Ez felelősséget jelentett volna, késő éjszakáig bent kellett volna maradnia az irodában, nem is beszélve a súlyos, időt rabló gazdasági nyomozásokról és a börtönben letöltendő nem csekély időről. Olyasmit akart, amit a komputeren kívül senki más nem vesz észre: ehhez kellett az a fél perc.

A három és fél pedig ahhoz, hogy átprogramozza a komputert: ne vegye észre, hogy bármit is észrevett.

Az kellett, hogy ne is akarja tudni, mire készül Ford, s aztán

ő már hagyta, hadd dolgozza ki saját ellenérveit a komputer, ha bármire is rájön később. Ezt a programozási technikát abból a pszichotikus agyzáródásból rendezték vissza, ami egyébként teljesen normális emberekben fejlődött ki mindig, valahányszor felsőbb politikai pozícióba helyezték őket.

A fennmaradó egy percben pedig észrevette, hogy a komputerrendszerben már van egy jókora agyzáródás. Föl sem tűnt volna neki, ha ő maga nem éppen egy ugyanilyet akart volna előidézni. Egész sor hihető tagadóprocedúrán és elterelő szubrutinon kellett végigmennie, hogy a pontos helyet megtalálja. A komputer természetesen mindent tagadott, aztán még azt sem ismerte el, hogy van valami, amit le lehet tagadni, és tényleg annyira meggyőző volt, hogy már Ford is majdnem elhitte, hogy ő ronthatott el valamit.

Le volt nyűgözve.

Annyira le volt nyűgözve, hogy a sajátjával már nem is bajlódott.

Gyorsan nekilátott, hogy kiszűrje a hibás kis kódokat, amelyeket ő maga installált, de azt vette észre, hogy nem találja őket. Átkozódva nézett át újra mindent, de nem sikerült a nyomukra bukkannia.

Már éppen újra akarta őket installálni, amikor rájött, hogy azért nem találja őket, mert azok közben már működésbe léptek.

Elégedetten elvigyorodott.

Megpróbált rájönni, hogyan kerülhetett oda az a másik, de annyira tökéletes volt, hogy a komputer már egyáltalán nem

emlékezett rá. Nem tudott a nyomára bukkanni, szóval tökéletes volt. Ford csodálkozott, mert pont ezt akarta elérni. Valóra vált, amit elképzelt, s ennek a megmagyarázhatatlan esetnek minden bizonynal volt valami köze a 13-as számhoz.

Nem volt idő kéjutazásra, mert bizonyára már kezdetét vette egy nagyobb biztonsági riadó. Ford lifttel ment fel a földszintre, hogy ott átszálljon az egyik expresszliftbe. Valahogyan vissza kellett csempésznie az Azon-O-Sítványt Harl zsebébe, mielőtt az még hiányolni kezdte volna. Csak még azt nem tudta, hogyan.

Félrecsúsztak a liftajtók, és Ford biztonsági őrök és lebegő robotok óriási tömegével találta szembe magát. Ott várakoztak, és piszkos kinézetű fegyvereiket lóbálták. Kitéssékelték a liftből.

Ford vállat vont, és előrelépett. Azok durván betuszkolódtak mellette a liftbe, amely lejjebb vitte őket, hogy az alsóbb szinteken is folytathassák a keresést.

Tiszta röhej, gondolta Ford, és barátságosan megpaskolta Colint. Colin volt talán az első igazán hasznavehető robot, akivel Ford valaha is találkozott. Szappanhabos vigalommal röpködött előtte a levegőben. Ford örült neki, hogy egy kutyáról nevezte el.

Igencsak hajlott afelé, hogy rögtön eltűnjön és reménykedjen a legjobbakban, de tudta, hogy azok a legjobbak sokkal több eséllyel fognak megtörténni, ha Harl nem veszi észre, hogy eltűnt az Azon-O-Sítványa. Valahogy vissza kellett csennie.

Odalépett az expresszlifttekhez.

– Szia! – mondta a lift, amelyikbe beszállt.

– Szevasz – mondta Ford.

– Hova vihetlek ma titeket, srácok? – kérdezte a lift.

– A 23. emeletre – felelte Ford.

– Úgy látszik, ma nagyon népszerű ez az emelet mondta a lift.

– Hmmm – tűnődött Ford. Egyáltalán nem örült, hogy ezt hallja. A lift emeletkijelzőjén kigyulladt a 23-as szám, s a lift elkezdett repeszteni fölfelé. Az emeletkijelzőn volt valami, ami megcsipantotta Ford agyát, de nem fogta fel, micsoda, és el is feledkezett róla. Sokkal inkább aggódott amiatt, ahogy az emelet, ahová igyekszik, nagyon népszerű. Nem igazán gondolta végig, hogyan fog megbirkózni azzal, ami odafönt várja, akármilyen legyen, mivel fogalma sem volt, mit talál majd. Felkészült rá, hogy rögtönöznie kell.

Megérkeztek.

Az ajtó félrecsúszott.

Baljós csönd volt.

A folyosón egy teremtetett lelket sem látott.

Harl irodájának az ajtaja körül vékony porréteg gyűlt össze. Ford tudta, hogy ez a por milliárd csöppnyi, molekuláris méretű robotból áll, amelyek előmászta a fából, összekapcsolódtak egymással, újraépítették az ajtót, szétváltak egymástól, és újra visszamászta a fába, és csak arra vártak, hogy az ismét megrongálódjon. Ford csodálkozott; miféle élet lehet az ilyen, de nem sokáig, mert sokkal jobban nyugtalanította e pillanatban a saját élete.

Vett egy mély lélegzetet, és futni kezdett.

9. fejezet

Arthur nem igazán tudta, mihez kezdjen. Ott volt neki egy egész galaxis, és ő azon töprengtet, nem kicsinyeskedés-e, ha azért panaszkodik magának, hogy csak két dolog hiányzik neki: a világ, ahol született és a nő, akit szeretett.

Ördög és pokol, gondolta, és érezte, hogy valami útmutatásra és tanácsra van szüksége. Utána is nézett a GALAXIS Útikalauzban. Felütötte az „útmutatás” címszónál, ahol a következőt találta: „Lásd: TANÁCS”. Felütötte hát a „tanács”-nál, ahol azt olvasta: „Lásd: ÚTMUTATÁS”. Újabban rengetegszer történt ilyesmi, és Arthur arra gondolt, hogy a könyve talán már az utolsókat rúgja.

A galaxis külső keleti pereme felé vette az útját, ahol állítólag meg lehet lelteni a bölcsességet és az igazságot, legfőbbképpen a Hawalius bolygón, a jósök, látnokok és jövendőmondók bolygóján, meg persze a pizzériákén, mivel a legtöbb misztikus még egy teát sem tudott főzni.

A bolygót egyébként valami nagy csapás érte. Miközben Arthur végigsétált a falu utcáin, ahol a legnagyobb jövendőmondók éltek, érezte a levertséget a levegőben. Odalépett egy jövendőmondóhoz, aki csüggedten éppen a boltját zárta be, és megkérdezte, mi történt.

– Nincs többé kereslet irántunk – felelte mogorván amaz, és a kalyibájának ablaka elé tartott deszkába egy szöveget

kezdezt püfölni.

– Ó. És mi történt?

– Fogja meg ennek a másik végét, és megmutatom.

Arthur megfogta a deszka szögezetlen végét, az öreg jövendőmondó pedig beszaladt a kalyiba mélyére, és egy vagy két pillanat múlva egy kis Szub-Éta rádióval tért vissza. Bekapcsolta, egy kicsit tekergette a csatorna-keresőt, és lerakta egy kis falócára, amin rendszerint ő ült és jósolgatott. Aztán megint megfogta a deszkát, és folytatta a kalapálást.

Arthur ült, és hallgatta a rádiót.

– ...erősítették meg – mondta a rádió.

– Holnap – folytatta – fogja Roopy Ga Stip, Poffla Vigus alelnöke bejelenteni, hogy indulni szándékozik az elnökválasztáson. A beszédében, amit holnap fog...

– Keressen egy másik csatornát! – mondta a jövendőmondó. Arthur benyomta a keresőgombot.

– ...nem volt hajlandó nyilatkozni – mondta a rádió. – A Zabush-szektorban a munkanélküliek száma – folytatta – a jövő héten az eddig feljegyzett legmagasabb lesz. Egy. a jövő hónapban publikált jelentés szerint...

– Másikat! -vakkantotta ingerülten a jövendőmondó. Arthur ismét megnyomta a gombot.

– ... kategorikusan cáfolta – mondta a rádió. – A Soofling-dinasztiából való Gid herceg és a Rauí Alfa-i Hooli hercegnő jövő hónapban megtartott udvari esküvője a leglátványosabb ceremónia lesz, amit a Bjanjy-térség valaha látott. Ottani tudósítónk, Trillian Astra jelentését hallják.

Arthur pislogott.

Éljenző tömeg és fúvószenekarok lármája hallatszott a rádióból. Egy nagyon ismerős hang kezdett beszélni. – Nos, Krart, egyszerűen hihetetlen, hogy feldíszítették a térséget most, a jövő hónap közepén. Hooli hercegnő ragyogóan néz ki a...

A jövendőmondó leverte a rádiót a padról a poros földre, s az vijjogni kezdett, mint egy rosszul hangolt csirke.

– Na látja már, mivel kell versenyeznünk? – morgott a jövendőmondó. – Tessék, fogja ezt! Nem azt, ezt! Nem, nem úgy! Ez van fölfelé! Fordítva, maga idióta!

– Épp a rádiót hallgattam – panaszkodott Arthur, miközben a jövendőmondó kalapácsával szerencsétlenkedett.

– Ja, mindenki azt teszi. Ezért olyan ez a hely mint egy szellemváros. – A porba köpött.

– Nem, én arra gondoltam, hogy ez a hang mintha ismerős lett volna.

– Hooli hercegnőé? Ha mindenkinek köszöngetnem kéne, aki ismeri Hooli hercegnőt, új tüdőre lenne szükségem.

– Nem a hercegnőé! – mondta Arthur. – A riporteré. Trillianek hívják. Hogy az Astrát honnan vette, nem tudom. Ugyanarról a bolygóról jött, mint én. Vajon most hol lehet?

– Ó, mostanában az egész kontinuumból ő folyik. Itt persze nem tudjuk fogni a 3D-adásokat, hála a Nagy Zöld Trüszentőnek, de a rádióban is ő hallható, bejárja az egész téridőt. Le akar telepedni a hölgyike, találni szeretne magának egy biztos korszakot. Úgyis sírás lesz a vége. Talán már az is. – Lesújtott a kalapácsával, jól rásózott a hüvelykujjára, és heves szitkozódásba kezdett.

A bölcsek faluja sem volt sokkal jobb.

Arthurnak megmondták, hogy ha egy jó bölcset keres, akkor az a legjobb, ha azt a bölcset keresi fel, akihez a többi bölcs is jár, de az zárva volt. A bejáraton egy felirat lógott: „Én már nem tudok többet. Próbálja meg a szomszéd ajtót, de ez csak egy javaslat, nem hivatalos bölcs tanács.”

A „szomszéd” ajtó egy csaknem fél kilométerre levő barlang volt. Arthur elindult felé. Füst és gőz szállongott, az első egy kis tűzből, a másik pedig a fölötte csüngő ütöttkopott alumíniumedényből. Az edényből szerfölött kellemetlen szag is áradt. Egy botokra rögzített kötélen az ottani kecskeszerű élőlények kifeszített hólyagjai száradtak a napon, talán azokból jött a szag. Az ottani kecskeszerű élőlények eldobott tetemei is ott halmozódtak aggasztó közelségben, a szag azokból is jöhetett.

De ugyanúgy jöhetett abból az öregasszonyból is, aki serényen hajtotta el a legyeket a tetemkupacról. Reménytelen feladatnak tűnt, mert mindegyik légy akkora volt, mint egy szárnyas üveg dugó, neki pedig mindössze egy pingpongütő állt a rendelkezésére. Ráadásul kissé vaksinak is tűnt. A vad cséplés közben hébe-hóba; véletlenül eltalált egy-egy legyet is, ilyenkor vaskos, elégedett placcsanás hallatszott, a légy pedig imbolyogva széttaccsant a sziklafalon, pár méterre a barlang bejáratától.

Az asszony viselkedése arra engedett következtetni, hogy ezekért a pillanatokért élt.

Arthur egy ideig tisztos távolból nézte ezt az egzotikus

előadást, majd végül finoman köhintett egyet, hogy magára vonja a figyelmet. Az udvariasnak szánt, finom köhintéssel egyúttal sajnósabbat szippantott az ottani légkörből, mint eddig, s emiatt rekedtes krákogásban tört ki. Öklendezve, fuldokolva, könnyes szemmel a sziklafalnak zuhant. Levegő után kapkodott, de minden egyes lélegzetvétel csak tovább rontott a helyzeten. Elhánnya magát, újból fuldokolni kezdett, belehengeredett saját mocskába, gurult még egy pár métert, s végre sikerült négykézlábra állnia. Zihálva, egy kicsit frissebb levegőt keresve odébb mászott.

– Elnézést – szólalt meg, mikor. kapott egy kis levegőt. – Igazán szörnyen sajnálom. Teljesen hülyének érzem magam, és... – Gyámoltalanul a saját hányása felé mutatott, amely a barlang bejárta előtt éktelenkedett.

– Mit is mondhatnék? – tépelődött. – Mit is tudnék erre mondani?

Erre végre odafigyelt az öregasszony. Gyanakodva forgatta a fejét, de félig vak lévén nehéz volt Arthurt megtalálnia az elmosódott, sziklás környezetben.

Arthur tétován intett felé.

– Hahó! – kiáltotta.

Az öregasszony végre észrevette, felmordult, és visszafordult legyet püfölni.

Amikor megmozdult, a levegő is megmozdult, és szörnyű mód nyilvánvalóvá vált, hogy a szag fő forrása ő maga. A száradó belek, a gennyedző tetemek és a bűzölgő kotyvalék csak rontották a levegőt, de a fő bűzforrás maga az öregasszony volt.

Ismét telibe kapott egy legyet. A légy a sziklafalhoz

kenődött, az asszony pedig – már amennyire Arthur ekkora távolságból láthatta – elégedetten figyelte, hogy kiszivárognak a belső részei.

Arthur illegve-billegve feltápászkodott, és egy maroknyi száraz fűvel letisztogatta magát. Nem tudta, mint tehetne még, hogy észrevegyék. Az is megfordult a fejében, hogy továbbáll, de nem tartotta volna helyénvalónak, hogy az asszony otthona előtt hagyja a saját hányását. Azon töprengett, mit tegyen vele. Marokszám kezdte kirángatni az imitt-amott tenyésző csenevész fűvet. Aggódott viszont amiatt, hogy ha közelebb merészkedik hozzá, csak növelni fogja a kupacot, ahelyett, hogy feltakarítaná.

Javában viaskodott magában, mi lenne a helyes cselekedet, amikor feltűnt neki, hogy az öregasszony végre hozzá beszél.

– Hogy tetszett mondani? – kérdezte.

– Mondom: segíthetek valamiben? – ismételte meg az asszony vékony, reszelős hangon, amit Arthur épp hogy csak meghallott.

– Ööö, azért jöttem, hogy a tanácsát kérjem – felelte Arthur, és egy kicsit nevetségesnek érezte magát.

Az asszony megfordult, és vaksi szemét rámeresztette, aztán visszafordult, és ismét egy légy felé sújtott, de ezúttal elhibázta.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte.

– Hogy tetszik mondani? – kérdezte Arthur.

– Mondom: mivel kapcsolatban? – rikácsolta az öregasszony.

– Nos – mondta Arthur –, csak úgy általában. A füzetkében

azt írták...

– Füzetkében! Piha! – köpött ki az öregasszony Most már úgy tűnt, inkább csak vaktában lengeti az ütőjét.

Arthur előhalászta zsebéből a gyűrött füzetkét. Hogy miért, abban maga sem volt biztos. Ő már olvasta, az asszonytól pedig nem várta, hogy el fogja. Mindenesetre kisimítgatta, hogy egy-két másodpercig legyen min merengve ráncólma a homlokát. A füzetkében írtak a hawailusi jóskok és bölcsek ősi, misztikus művészetéről, és vadul eltúlozták a hawailusi szálláslehetőségek színvonalát. Arthur még magánál hurcolta a GALAXIS Útikalauz stopposoknak egy példányát, de mikor belenézett, azt vette észre, hogy az összes szócikk egyre értelmetlenebb és örültebb lett, és rengeteg x meg j meg { került bele. Valami elromlott valahol. Hogy csak a saját, személyes példányában van-e a hiba, avagy valaki illetve valami szörnyen félremagyarázta a dolgokat, netán csak hallucinált az Útikalauz kiadóhivatalának szívében, nem tudta. Így vagy úgy, de most még kevésbé bízott meg benne, mint általában szokott, márpedig általában egy cseppet sem szokott, és többnyire csak tálcának használta, amikor szendvicset majszolva bámult valahová.

Az öregasszony most megfordult és lassan elindult felé. Arthur anélkül, hogy túl egyértelmű lenne, mit csinál, megpróbálta megállapítani, merről fúj a szél, és egy kicsit arrébb szökkent, amikor az asszony közelebb ért.

– Tanácsot? – rikácsolta. – Szóval tanácsot, mi?

– Ööö, igen – felelte Arthur. – Igen, mert izé... Újból a füzetkébe bámult, mintegy megbizonyosodni róla, hogy

nem olvasta félre, nehogy kiderüljön, hogy balga fejvel eltévesztette a bolygót vagy ilyesmi. A füzetke a következőket írta: „A barátságos helybéliek boldogan megosztják Önnel őseik bölcsességét és tudását. Vessen velük egy pillantást .a múlt és a jövő kavargó rejtelseibe!” Volt benne még néhány kupon is, de Arthur eddig még nem tudta rászánni magát, hogy kivágja vagy odaajándékozza valakinek.

– Szóval tanácsot, mi? – recsegte tovább az öregasszony

– Csak úgy általában, ugyebár? Na és mivel kapcsolatban? Hogy mit kezdjen az életével, valami ilyesmi?

– Igen – felelte Arthur. – Valami ilyesmi. Őszintén szólva van egy konkrét problémám is. – Apró szökkenésekkel kétségben próbált kikerülni az asszony bűzvonalából. Aztán meglepetten tapasztalta, hogy az hirtelen sarkon fordul, és a barlang felé veszi a lépéseit.

– Akkor segítenie kell a fénymásolóval – mondta.

– Mivel? – kérdezte Arthur.

– A fénymásolóval – ismételte meg türelmesen amaz. – Segítenie kell kicibálni. Napelemes, de a barlangban kell tartanom, hogy ne szarják össze a madarak.

– Vagy úgy! – mondta Arthur.

– A maga helyében én vennék néhány mély lélegzetet – motyogta az öregasszony, miközben bebotorkált a barlang félhomályába.

Arthur úgy tett, ahogy tanácsolta. Teleszívta a tüdejét. Amikor úgy érzete, hogy készen áll, visszatartott lélegzettel követte az asszonyt.

Az otromba, ósdi fénymásoló egy roskatag kézikocsi tetején volt. Ott állt a barlang árnyas mélyében. A kerekek csökönnyösen különböző irányba álltak, a talaj pedig durva és kövecses volt.

– Menjen csak ki levegőt venni! – mondta az öregasszony. Arthurnak már lilult a feje, ahogy megpróbált segíteni, hogy megmozdítsák a kocsit.

Megkönnyebbülten bólintott. Úgy döntött, ha az öregasszony nem szégyenkezik emiatt, akkor ő sem fog. Kilépett, lélegzett párat, majd visszament, hogy lihegve tovább tuszkolja. Ezt egy párszor még el kellett játszania, mire végre kint volt a gép.

A nap rátűzött. Az öregasszony ismét eltűnt a barlangban, majd kisvártatva néhány tiritarka fémllemezzel tért vissza, amelyeket ráerősített, hogy összegyűjtsék a napenergiát. Hunyorogva felnézett az égre. A nap fényesen sütött, de aznap párás és ködös volt a levegő.

– El fog tartani egy ideig – jegyezte meg.

Arthur azt felelte, hogy ő boldogan vár.

Az öregasszony vállalt vont, és a tűzhöz botorkált. Fölötte már bugyogni kezdett az alumíniumedény tartalma. Az asszony egy bottal megpiszkálta.

– Nem akarna addig megebédelni? – kérdezte Arthurtól.

– Köszönöm, már ettem – felelte Arthur. – Tényleg nem. Már ettem.

– Elhiszem, na – mondta az öregasszony Kavart egyet a bottal. Pár perc múlva kihalászott valami fletyaszt, egy kicsit fújkalta, majd bekapta.

Egy darabig merengve rágcsálta.

Aztán a döglöttkecske-szerű kupachoz bicegett. A fletyaszt a kupac tetejére köpte. Lassan visszabicegett az edényhez. Megpróbálta leakasztani a háromlábú, állványszerű tákolmány tetejéről.

– Segíthetek? – ugrott fel Arthur készségesen, és odasietett.

Egyesült erővel leügyeskedték az edényt az állványról és ügyetlenül odahurcolták a barlang előtti kis lejtőn az ágas-bogas fáig, amelyek egy meredek, de elég sekély víznyelőt szegélyeztek, s onnan egy eleddig teljesen új, orrfacsaró bűz szállingózott.

– Felkészült? – kérdezte az öregasszony – Igen... – mondta Arthur, bár nem tudta, mire.

– Egy... – kezdte az öregasszony –, kettő... hááá-rom!

Arthur még idejében rájött, mire készül. Együtt beleborították az edény talmát a víznyelőbe.

Egy-két órányi szótlanság után az öregasszony úgy döntött, a napelemek már elegendő fényt szívtak be, hogy beindíthassák a fénymásolót, és eltűnt a barlang mélyén molyolni. Végül néhány nyaláb papírral bukkant elő, és bedugdosta őket a gépbe.

A fénymásolatokat Arthur kezébe nyomta.

– Akkor ez az izé... szóval ööö... ez a tanács? – lapozott bele bizonytalanul Arthur.

– Nem – mondta az öregasszony – Ez az én életem története. Tudja csak úgy lehet igazán megítélni valakinek a tanácsát, ha tudjuk, hogy milyen is volt valójában az élete. Ha most végignézi ezt a paksamétát, észre fogja venni, hogy aláhúztam a lényegesebb döntéseimet, amelyeket

hoztam életemben. Mind meg vannak indexelve, itt hátul vannak a magyarázatok, látja-e? Annyit javasolhatok csak, hogy tegye pontosan az ellenkezőjét mindannak, amit én tettem, és akkor talán nem fogja az élete utolsó napjait... – itt megállt, teleszívta a tüdejét, hogy egy hatalmasat ordíthasson – ... egy ilyen ócska, bűdös barlangban tölteni! Megragadta a pingpongütőjét, nekigyürkőzött, a döglöttkecske-szerű tetemek kupacához botorkált, és ismét a legyeket vette serényen kezelésbe.

A legutolsó falu, ahová Arthur ellátogatott, nem állt semmi másból, csak elképesztően magas póznákból. Annyira magasak voltak, hogy a földről nézve lehetetlen volt megmondani, mi van a tetejükön, és Arthurnak háromra is fel kellett másznia, míg végre talált egyet, amelynek a tetején más is volt, nem csak egy madárürülék borította plató.

Nem volt könnyű dolga. A póznákra a lassan emelkedő spirálalakban beléjük kalapált apró faszegekre lépkedve lehetett felmászni. A turisták, akik nem voltak olyan szorgalmasak, mint Arthur, csak ellődöztek néhány képet, aztán uzsgyi, be az legközelebbi falatozóba, ahol többek közt rengeteg féle émelyítően édes csokitortát is lehetett kapni, s azt el lehetett majszolni az aszkéták szeme láttára. A legtöbb aszkéta azonban, főként ennek köszönhetően, kereket oldott. Sőt, a legtöbben jövedelmező terápiás központokat nyitottak a galaxis északnyugati fodrának leggazdagabb világaiban, ahol az élet körülbelül tizenhétmilliószorta könnyebb, a csokoládé pedig

egyenesen fenséges: Kiderült, hogy a legtöbb aszkéta még csak nem is ismerte a csokoládét; mielőtt aszkéta lett. A legtöbb ügyfelük a terápiás központban viszont annál jobban.

A harmadik pózna tetején megállt szusszanni egyet. Melege volt, kifogyott a szuszból, mivel mindegyik pózna körülbelül 15-20 méter magas volt. A világ szédítőn keringett körülötte, de Arthurt ez nem nagyon aggasztotta. Tudta azt, hogy értelemszerűen nem halhat meg, amíg nem járt a Stavromula Bétán, és így sikerült derűsen gondolni a személyére leselkedő szörnyű veszélyekre. Egy kicsit szédülni kezdett, amint tizenöt méterrel a föld felett ücsörgött egy pózna tetején, de megevett egy szendvicset, és jobban lett. Már éppen azon volt, hogy nekilát elolvasni a bölcs fénymásolt élettörténetét, amikor óriási meglepődésére halk köhintést hallott a háta mögül.

Arthur mögött nagyjából tízméternyire a kábé huszonöt pózna ritkás erdejében egy másik plató is foglalt volt. Egy öregember foglalta el, akit viszont mélyenszántó gondolatáj foglaltak el, s ezért kissé harapós kedvében volt.

– Elnézést! – szólította meg Arthur. A férfi rá sem bagózott. Lehet, hogy meg sem hallotta. Enyhe szellő fújdogált. Tiszta véletlen volt, hogy Arthur meghallotta a köhintést.

– Hahó! – szölongatta Arthur. – Hahó!

A férfi végre körülnézett, és megpillantotta. Meglepettnek tűnt, hogy látja Arthurt. Arthur nem tudta megítélni, hogy meglepődött és örül, hogy látja vagy egyszerűen csak meglepődött.

– Nyitva van? – kérdezte.

Az öreg értetlen képet vágott: Arthur nem tudta, hogy nem érti, van csak nem hallja.

– Átugrom oda! – kiáltotta. – El ne menjen!

Lekászálódott a kis platóról, és gyorsan lemászott a kanyargó faszegeken. Egy kicsit kóválygott a feje mire leért.

Már indult volna a pózna felé, amelyiken az öregember ücsörgött, mikor hirtelen rádöbbsent, hogy eltájolta magát lefelé menet, és most nem tudta biztosan melyik is volt az. Tájékozási pontokat keresett, és kisilabizálta, melyik lesz az az oszlop.

Felmászott rá. Nem az volt.

– A francba! – hördült fel. – Elnézést! – szólította meg ismét az öregembert, aki most körülbelül tizenkét méternyire pont előtte ücsörgött. – Eltévedtem, de egy perc és ott vagyok. – Újra lemászott, elöntötte a forróság és a méreg.

Amikor zihálva, és verejtékezve felért arra a póznára, amelyiken most már biztosan az öregnek kellett lennie, rájött, hogy az öreg így vagy úgy, de gúnyt űz vele.

– Mit akar? -rivallt rá ingerülten az öregember. Arthurnak feltűnt, hogy ezúttal azon a póznán ül, amelyen az előbb még ő maga ette a szendvicset.

– Hogy került oda? – kérdezte Arthur zavartan.

– Maga azt hiszi, hogy csak úgy ukmukfukk elárulom, mikor nekem negyven tavaszt, nyarat és ősz kellett végigülnöm a póznán, hogy rájöjjek?

– Hát a tél?

– Mi van a téllal?

– Télen nem szokott ülni a póznán?

– Az, hogy életem túlnyomó -részét egy póznán ülve töltöm
– mondta a férfi – még nem jelenti azt, hogy hülye is vagyok. Télen lemegyek délre. Van ott egy nyaralóm a tengerparton. A kéményen szoktam ülni.

– Tud adni valami tanácsot egy utazónak?

– Igen. Vegyen egy nyaralót a tengerparton! – Aha.

A férfi a forró, száraz, bozótos tájba meredt. Arthur innen pont látta az öregasszonyt egy aprócska pontként a messzeségben, ahogy ugrabugrál és a legyeket csapkodja.

– Látja azt az asszonyt? – kérdezte hirtelen a férfi.

– Igen – felelte Arthur. – Sőt, beszéltem is vele.

– Nem tud az fiftyfenét se! A nyaralót is azért vettem, mert neki nem kellett. Magának mit tanácsolt?

– Azt, hogy tegyem pont az ellenkezőjét annak, amit ő.

– Azazhogy vegyen egy nyaralót a tengerparton.

– Alighanem – mondta Arthur. – Hát, lehet, hogy veszek is egyet.

– Hmmm.

A látóhatár forró, bűdös párában úszott.

– Nincs valami másik tanács? – kérdezte Arthut – Azon kívül, hogy szerezzek egy ingatlant?

– Egy tengerparti nyaraló nem csupán ingatlan! Lelkiállapot is egyben – mondta a férfi. Megfordult és Arthurra nézett.

A férfi arca most furcsamód csak egy fél méterre volt. Egy bizonyos szemszögből teljesen normális alakja volt, de ha jobban megnézte az ember, hát nyaktól lefelé keresztbe tett lábbal ült a póznán tizenkét méterre, míg az arca csak egy fél méterre volt Arthurtól. Anélkül, hogy a fejét

megmozdította volna, és anélkül, hogy bármi furcsát tett volna, egyszer csak felállt, és átlépett egy másik pózna tetejére. Vagy csak a forróság tette, gondolta Arthur, vagy a tér volt más a számára.

– Egy tengerparti nyaralónak – mondta a férfi – még csak nem is muszáj a tengerparton lennie. Igaz, a legjobbak ott vannak. Mi mindannyian – folytatta – az ilyen határvonalakon szeretünk összegyűlni.

– Tényleg? – kérdezte Arthur.

– Ahol a szárazföld találkozik a vízzel. Ahol a föld találkozik a levegővel. Ahol a test találkozik a lélekkel. Ahol a tér találkozik az idővel. Szeretünk az egyik oldalon lenni, és nézni a másikat.

Arthur szörnyen izgatott lett. A füzetke pontosan ezt ígérte neki. Itt volt egy ember, aki szemmel láthatóan valamiféle escheri térben mozgott, s közben mindenféle mély értelmű dologról beszélt.

Bár egyúttal el is bátortalanodott. A férfi most lelépett a póznáról a földre, majd vissza: teljesen összekutyulta Arthur térbeli univerzumát.

– Kérem, hagyja abba! – szólalt meg hirtelen Arthur.

– Nem bírja elviselni, mi? – kérdezte a férfi. A legkisebb mozdulat nélkül ismét ott ült keresztbe tett lábbal Arthurtól tizenkét méterre a pózna tetején. – Eljön hozzám tanácsot kérni, de nem tud megbirkózni azzal, amit nem ért. Hmmm. Tehát valami olyat kell mondani, amit maga már tud, csak hangozzon újszerűen, mi? Hát gondoltam, hogy ez lesz. – Felsőhajtott, és gyászosan a messzeségbe hunyorított.

– Hová valósi, öregem? – kérdezte aztán.

Arthur úgy döntött, hogy okos lesz. Már a könyökén jött ki, hogy mindenki, akivel eddig találkozott, sültbolondnak hitte. – Tudja mit? – kérdezte – Maga a látnok, mondja meg maga!

Az öregember megint felsóhajtott.

– Én csak beszélgetni akartam – mondta, s közben a tarkója mögött körözött egyet a kezével. Mikor újra kinyújtotta, egy földgolyó pörgött feltartott mutatóján. Össze sem lehetett téveszteni semmivel. Aztán elrakta. Arthur meg volt rökönyödve.

– Hát ezt meg...?

– Nem mondhatom el, honnan tudom.

– Miért nem? Ezért jöttem ilyen messzire!

– Nem láthatja, amit én látok, mert csak azt látja amit lát. Nem tudhatja, amit én tudok, mert csak azt tudja, amit tud. Nem egészíthetem ki azt, amit maga lát és maga tud azzal, amit én látok és én tudok, mert a kettő nem ugyanaz a kategória. A tudását sem cserélheti ki, mert akkor saját magát kellene kicserélnie.

– Várjon, ezt leírhatnám? – kérdezte Arthur, és izgatottan kotorászott a zsebében egy ceruza után.

– Az úrkikötőből elvihet egy nyomtatott példányt mondta az öreg. – Az összes állvány ezzel van tele.

– Ó – mondta csalódottan. – És nincs valami olyan, ami inkább csak nekem szólna?

– Minden csak magának szól, amit lát, hall vagy tapasztal. Ha érzékeli az univerzumot, akkor meg is teremti, így minden, amit az univerzumában érzékel, csak magának szól.

Arthur kétkedően nézett rá.

– Ezt is megtalálom az úrkikötőben? – kérdezte.

– Nézzen utána – felelte az öreg.

– A füzetkében az áll – Arthur előhúzta a zsebéből, és újra megnézte –, hogy kérhetek egy speciális imát, amit kifejezetten rám és a személyes igényeimre szabtak.

– Jól van, na – mondta az öreg. – Itt egy ima magának. Van ceruzája?

– Van – felelte Arthur.

– Na lássuk csak, hogy aszongya: „Óvj meg engem attól, hogy megtudjam, amit nem kell megtudnom. Óvj meg még attól is, hogy megtudjam, hogy van olyan dolog, amit nem tudok. Óvj meg attól, hogy tudjak arról, hogy eldöntöttem, hogy nem akarok tudni azokról, amiről eldöntöttem, hogy nem akarok tudni. Ámen.” Ez volna az. Ez az, amit magában amúgy is mondogat, úgyhogy most már hangosan is kimondhatja.

– Hmmm – mondta Arthur. – Hát, köszönöm...

– Van még itt egy másik ima, ami illik ehhez és nagyon fontos – folytatta az öreg –, úgyhogy nem árt, ha ezt is lefirkantja. – Így szól: „Uram, Uram, Uram...” Jó, ha ezt is beszúrja, csak úgy. Sose lehet tudni. „Uram, Uram, Uram, óvj meg engem az előző ima következményeitől. Ámen.” Hát ennyi. A legtöbb ember amiatt szokott bajba kerülni, hogy kifelejtí az utolsó részt.

– Hallott már valaha egy Stavromula Béta nevű helyről? – kérdezte Arthur.

– Nem.

– Hát, azért köszönöm a segítségét – mondta Arthur. –

Ugyan, szóra sem érdemes – mondta a póznán ülő, azzal eltűnt.

10. fejezet

Ford nekirohant a főszerkesztő irodájátjának, és amikor a keret széthasadva ismét utat adott neki, kicsi labdává gömbölyödött, és villámgyorsan átbukfencezett az ajtón, oda, ahol az ízléses, kopott, szürke bőrborítású heverő állt, hogy felállítsa mögötte hadibázisát.

Legalábbis ez volt a terv.

Az ízléses, kopott, szürke bőrborítású heverő sajnos most nem volt ott.

Ford megpördült a levegőben, billegve a földre huppant, és futva Harl íróasztalának fedezékébe menekült, s közben azon töprengett, miért kell az embereknek ilyen ostoba megszállottsággal ötpercenként átrendezni az irodájukat.

Például miért kell kicserélni egy kényelmes és praktikus szürke bőrborítású heverőt – ha mégoly ütöttkopott is – egy aprócska tankkal?

És ki ez a nagydarab főszer a mozgó rakétavetővel a vállán? Valaki a főszerkesztő irodájából? Aligha. Hiszen ez a főszerkesztő irodája. Legalábbis az Útikalauz főszerkesztőjének az irodája. Csak Zarquon tudja, ezek a Multimenzió Vállalatos srácok honnan jöttek. A bőrük csigaszerű színéből és tapintásából ítélve nem egy napsütötte helyről. Nincs ez így rendjén, gondolta Ford. Akinek az Útikalauzhoz köze van, csakis napsütötte helyről jöhet.

Raadásul többen is voltak, és mindegyikük több fegyvert és páncélt viselt, mint azt az ember egy vállalati igazgatótól elvárná, még a mai durva, minden szabályra fittyet hányó üzleti világban is.

Ford persze sok mindent feltételezett. Feltételezte, hogy a nagydarab, tagbaszakadt, csigaszerű fickók valahogy kapcsolatban lehetnek a Multimenzió Vállalattal, de ez a feltételezés Ford örömeire logikusnak is tűnt, mert a páncélszabványt „Multimenzió Vállalat” feliratú jelvények ékesítették. Élt, a gyanúperrel, hogy itt mégsem üzleti megbeszéléshez készülődnek. Az az érzés is piszkálta, hogy valahonnan ismerősek neki ezek a csigafajzatok. Ismerősek voltak, ismeretlen öltözékben.

Miután már jó két és fél másodperce tartózkodott a szobában, úgy gondolta, hogy már éppen ideje a tettek mezejére lépni. Ejthetne egy túszt. Ez nem is lenne rossz.

Vann Harl ijedt képpel, sápadtan és döbbenten lapult a forgószékeben. Lehet, hogy rossz hírt kapott, vagy talán egy golyót a tarkójába. Ford talpra ugrott, és rávetette magát.

Miközben egy jó erős, dupla könyökfojtással nyakon ragadta, Ford suttymban visszacsúsztathatta az Azon-O-Sítványt Harl belső zsebébe.

Ez az!

Megtette, amiért jött. Most már csak ki kellett dumálnia magát innen.

– Jól van – mondta –, én... – azzal abba is hagyta.

A rakétavető melák megfordult, és Ford Prefectre szegezte a fegyverét. Ford ezt szörnyen felelőtlen

cselekedetnek tartotta.

– Én... – fogott bele újra, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntött, hogy félreugrik.

Lángnyelvek lövelltek ki fűlsiketítő robaj kíséretében a rakétavető hátuljából, az elejéből pedig egy rakéta.

A rakéta elzúgott Ford mellett, és a hatalmas táblaüveg ablakba csapódott, amely a robbanás erejétől milliónyi apró szilánkra repedezett szét. A zaj és a légnyomás irdatlan lökэшullámai végigverődtek a szobán, és kisöpörtek az ablakon néhány széket, egy kartotékszekrényt meg Colint, a biztonsági robotot.

Aha! Tehát mégsem teljesen rakétabiztosak az ablakok, gondolta Ford Prefect csak úgy magában. Valakinek biztos lesz egy-két keresetlen szava emiatt. Kibogozta magát Harl karjából, és azt próbálta kiokoskodni, merre fusson el.

Körül volt véve.

A rakétakilövős melák újabb lövéshez készülődött. Ford teljesen tanácstalan volt, mit tehetne ezután.

– Nézd – szólalt meg határozottan. De nem tudta biztosan, mennyit javít a helyzetén egy határozottan kiejtett „Nézd”, az idő meg nem neki dolgozott. Az ördögbe is, gondolta, egyszer élünk – azzal kivetette magát az ablakon. Ez legalább a meglepetés erejével hatott.

11. fejezet

Arthur lemondóan beletörődött, hogy legelőször is új életet kell kezdenie. Ez azt jelentette, hogy találnia kell egy bolygót, ahol el is kezdheti. Olyan bolygó kellett, ahol

lélegezhet, ahol felállhat, és leülhet anélkül, hogy gravitációs kényelmetlenséget érezne. Olyan hely kellett, ahol alacsony a savszint, és a növények nem támadnak rá az emberre.

– Én sem szívesen közelítem meg ennyire emberközpontrian a kérdést – mondta a Pingleton Alfa-i Letelepelési Tanácsadó Központ íróasztala mögött ülő furcsa valaminek –, de valami olyan helyen szeretnék élni, ahol az ottaniak is nagyjából úgy néznek ki, mint én. Tudja. Olyan emberszerűek.

Az íróasztal mögött a furcsa valami meglengette néhány különösebb testrészét, s látszott rajta, hogy igencsak meghökkenetette a kérdés. Felslutyant és kiszivárgott a székéből, lassan átvonaglott a padlón, benyelte a régi, fém iratszekrényt, majd nagy böffenéssel kiválasztotta a megfelelő fiókot. Füléből kipattintott néhány csápot, kihúzott néhány aktát a fiókból, visszazippantotta a fiókot, és kiöklendezte a szekrényt. Visszavonaglott a padlón, felcsuszamlott a székébe, és az asztalra csapta a papírokat.

– Lát valami kedvére valót? – kérdezte.

Arthur idegesen végignézett néhány piszkos és nyirkos papírt. Kétségtelenül a galaxis valami jól eldugott részén lehetett, és az általa ismert és megismert univerzumhoz képest valamire balra. Az űrben, ahol a saját otthonának kellett volna lennie, valami rohadt, isten háta mögötti bolygót talált, ahol folyvást ömlött az eső, és orgyilkosok meg lápidisznök népesítették be. Még a GALAXIS Útikalauz Stopposoknak is csak nagyon nehézkesen

működött errefelé, ezért kényszerült rá, hogy ilyen helyeken tudakozódjék. Egy hely felől mindenhol érdeklődött: a Stavromula Bétáról, ám ilyen bolygóról még senki sem hallott.

A rendelkezésre álló világok elég hátborzongatóak voltak. Kevés dolgot kínáltak neki, mert ő is keveset kínált nekik. Szörnyen sokszor felhívták a figyelmét arra, hogy bár olyan világból jött ahol ismerik az autókat, a számítógépeket és a balettot, ő maga ezek egyikéhez sem ért. Nem is konyított hozzájuk. Ha sorsára hagyják, még egy kenyérpirítót sem tudott volna összetákolni. Egy szendvicset még meg tudott volna kenni, de ebben ki is merült minden tudománya. Szolgáltatásaiért nem tolongtak túlzottan.

Arthur szíve elszorult. Ez meglepte őt, mert úgy gondolta, hogy szorosabb már nem is lehetne. Egy pillanatra lehunyta a szemét. Bárcsak otthon lehetne! Bárcsak sosem rombolták volna le a szülőbolygóját, a nagybetűs Földet! Bárcsak sosem történt volna meg ez az egész! Bárcsak az történne, hogy amikor újra kinyitja a szemét, újra ott állna a kis viskója küszöbén Anglia nyugati részén, a zöldellő hegyek fölött sütne a nap, hajtana végig a soron a postásautó, a sárga nárciszok virágba borulnának a kertben, s a távolban ebédhez nyitna ki a kiskocsmá! Bárcsak lesétálhatna a kocsmába egy újsággal, és elolvashatná egy korsó sör mellett! Bárcsak megfejlthetné a keresztretjvényt! Bárcsak teljesen elakadhatna a vízszintes 17-nél! Ezek voltak leghőbb vágyai.

Kinyitotta a szemét.

A furcsa valami idegesítően lüktetett rá, és az íróasztalon

ülő állábút paskolta.

Arthur megcsóválta a fejét, és megnézte a következő lapot. Hátborzongató, gondolta. Nézzük a következőt. Igen hátborzongató. Nézzük a következőt.

Ó... Na ez már jobbnak tűnt.

Bartledannak hívták a világot. Volt oxigénje. Voltak zöldellő hegyei. Úgy tűnt, az irodalmi kultúrája is híres.

Ám a leginkább egy fénykép keltette fel Arthur érdeklődését, amelyen egy kis csapat bartledani ácsorgott egy falusi téren, és derűsen mosolygott a fényképezőgép objektívébe.

– Ah! – sóhajtott fel Arthur, és lerakta képet az íróasztalnál ülő furcsa valami elé.

A lény szemei izegtek-mozogtak a kocsányain, és fel-le pásztáztak a papírlapon; amelyen mindenhol csillogó nyálréteget hagytak.

– Igen – szólalt meg undorral. – Pontosan úgy néznek ki, mint maga.

Arthur a Bartledanra költözött, és abból a pénzből, amelyet levágott lábkörmeiért és köpetéért kapott egy DNS-bankban, kivett egy szobát a képen ábrázolt faluban. Kellemes hely volt. Illatozott a levegő. Az emberek szerették őt, és úgy tűnt, nincs ellenükre, hogy ott van. Semmivel sem támadtak rá. Arthur vett néhány ruhát és egy ruhásszekrényt.

Új életet kezdett. Most már csak valami élelcélt kellett találnia.

Először megpróbált egy kicsit olvasgatni. A bartledani

irodalom viszont bármennyire híres is volt finomságáról és kelleméről a galaxis ezen szektorában, mégsem tudta lekötni a figyelmét. Az volt a legfőbb baj, hogy nem emberi lényekről szolt. Nem az emberi lények vágyairól. A bartledaniak ránézésre olyanok voltak ugyan, mint az emberi lények, ám amikor az ember valamelyiküknek jó estét kívánt, az illető enyhe meglepődéssel körülnézett, beleszimatolt a levegőbe, és azt felelte, hogy igen, most, hogy Arthur megemlítette, tényleg ő is úgy gondolja, hogy elég tűrhető az este.

– Nem, én csak úgy értettem, hogy jó estét kívánok – mondta, illetve szokta volt mondani erre Arthur. Hamarosan megtanulta, hogy óvakodnia kell az ilyesfajta beszélgetésektől. – Úgy értettem, hogy remélem, jó lesz az estéje.

Még zavarodottabb arc.

– Kívánni? – bökte ki végül udvarias értetlenséggel a bartledani.

– Ööö, igen – felelte ilyenkor Arthur. – Csak kifejezem azt a reményemet, hogy...

– Remény?

– Igen.

– Mi az a remény?

Jó kérdés, gondolta Arthur magában, azzal visszavonult a szobájába gondolkodni.

Egyfelől megértette és tisztelte a bartledani világnézetet, amely abból állt, hogy a világ olyan, amilyen, akár tetszik, akár nem. Másfelől viszont nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy egyszerűen nem természetes dolog, ha

valaki nem vágyik semmire, sőt, még csak nem is kíván vagy nem is remél semmit.

Természetes. Ez volt a kulcsszó.

Arra már régen rájött, hogy rengeteg minden, amit ő természetesnek tartott – mint például hogy karácsonyra ajándékokat vesz, megáll a piros lámpánál vagy 9.81 méter per szekundum gyorsulással zuhan szabadesésben – csupán az ő saját világában volt szokás, és nem volt szükségszerű, hogy bárhol másutt ugyanúgy legyen; na de hogy nem kívánnak semmit – ez tényleg nem lehetett természetes, ugyebár. Olyan, mintha nem vennének levegőt.

A levegővétel szintén olyan dolog volt, amit a bartledaniak nem csináltak, a légkör oxigéntartalmának ellenére sem. Csak úgy voltak és kész. Néhanapján játszottak holmi labdajátékokat (anélkül persze, hogy a győzelemre vágytak volna – csak játszottak, és aki nyert, nyert), de lélegzeni sosem lélegeztek. Ez valamiért szükségtelen volt. Arthur gyorsan rájött, hogy velük labdázni túlságosan kísérteties. Bár a külsejük, még a mozgásuk és a hangjuk is olyan volt, mint az embereknek, mégsem lélegeztek és nem vágyakoztak.

Arthur napját ellenben más nem is nagyon töltötte ki, mint a lélegzés és a vágyakozás. Néha olyannyira rátört a vágyakozás, hogy egészen felgyorsult a lélegzete, és le is kellett dőlnie egy kicsit. Egyedül. A kicsi szobájában. Olyan messze a világtól, ami életet adott neki, hogy ha a számszerű adatokra gondolt, mindig erőt vett rajta a gyengeség.

Jobban szeretett nem is gondolni rá. Inkább csak ült és olvasgatott – vagy legalábbis azt szerette volna, ha van valami, amit érdemes olvasni. Ám a bartledani történetekben soha senki nem akart semmit. Még egy pohár vizet sem. Persze hoztak maguknak, ha épp megszomjaztak, de ha nem találtak, hát nem gondoltak rá többet. Arthur éppen most fejezett be egy könyvet, amelynek a szereplője egy hét leforgása alatt néha kertészkedett egy kicsit, rengeteget labdázott, nevelgette a gyerekét a feleségével, majd az utolsó előtti fejezetben váratlanul szomjan halt. Arthur elkeseredésében újra végigrágtamagát a könyvön, és végül a 2. fejezetben talált egy utalást arra, hogy volt valami baj a vízvezetékekkel. És ennyi. A pasas meghal. Csak úgy.

Még csak nem is ez volt a könyv tetőpontja, mert olyan nem volt neki. A főszereplő az utolsó előtti fejezet első harmada körül halt meg, s a könyv további részében csak újtjavításokról volt szó. A százezredik szónál aztán csak úgy hipp-hopp véget ért a történet, mivel ilyen hosszú volt minden bartledani könyv.

Arthur áthajította a könyvet a szobán, eladta a lakást, és útra kelt. Vad fesztelenséggel kezdett el utazni, sorra adogatta el a köpeteit, lábkörmeit, kézkörmeit, vérét, haját, vagy bármit, amit csak akartak – jegyekért. Rájött, hogy a spermájáért első osztályon utazhat. Sehol sem telepedett le, csak a hiperűri csillaghajók légmentesen lezárt, homályos kabinjaiban élt, evett, ivott, aludt és tévézett. Csak azért szakította meg néha az útját, hogy az űrkikötőkben további DNS-t adjon el, azzal már szállt is fel

a következő távolsági űrhajóra. Egyre csak arra várt, hogy történjen még egy véletlen.

Ha a megfelelő véletlenre várunk, azzal csak egy a gond: hogy nem fog bekövetkezni. A „véletlen” nem ezt jelenti. A véletlen, ami végül megtörtént, egyáltalán nem az volt, amire ő számított. A hajója visszaverődött a hiperűrben, egy időben felpisláskolt a galaxis kilencvenhét különböző pontja között, mígnem az egyik feltérképezetlen bolygó gravitációs ereje váratlanul megragadta és becsalogatta a felső légkörébe, s a hajó visítva-sírva zuhanni kezdett.

A rendészek egész úton lefelé váltig bizonygatták, hogy minden teljesen normális és kifogástalanul működik, de amikor a hajó utolsó izgatott pörgésébe kezdett, vadul letarolt félmérföldnyi erdőt, s végül forrongó tűzlabdaként felrobbant, kiderült, hogy szó sincs erről.

Lángok borították be az erdőt, felcsaptak az éjszakai égboltra, majd szépen elaludtak maguktól, mert mostanság a be nem tervezett tüzeket egy bizonyos méret fölött törvény kényszeríti erre. Ezután még fellángoltak itt-ott kisebb tüzek, ahogy a roncs szétszóródott, fura darabkái csöndben felrobbangattak a maguk idejében, aztán azok is elenyésztek.

A fedélzeten Arthur Dent volt az egyetlen, aki (már csak a végtelen csillagközi repüléssel járó puszta unalomból is) betéve tudta. a biztonsági óvintézkedéseket be nem tervezett landolás esetén, ennél fogva ő volt az egyetlen túlélő. Kábultan, összetörve és vérezve feküdt a bolyhos, rózsaszín műanyag gubóban, amelyen háromezer különböző nyelven volt olvasható: „Kellemes utazást!”.

Széthullott agyában émelyítően kavargott a fekete, üvöltő csönd. Beletörődő bizonyossággal tudta, hogy túl fogja élni, mert még nem járt a Stavromula Bétán.

Egy örökkévalóságnak tűnő fájdalom és a sötétség után arra eszmélt, hogy csöndes alakok mozognak körülötte.

12. fejezet

Ford az üvegszilánkok és a törött székdarabok között kibukfencezett a levegőbe. Igazából végig sem gondolta, mit tesz, csak rögtönzött, hogy ezzel is időt nyerjen. Amikor nagyon vészes volt a helyzet, úgy gondolta, gyakran segít, ha lepereg előtte az élete. Ettől lehetősége nyílt elgondolkodni, másként látni a dolgokat, és néha még az is eszébe jutott ilyenkor, mit kellene tenni.

A talaj másodpercenkénti 9,8 méteres gyorsulással száguldott feléje, de ő úgy gondolta, a problémával ráér később is foglalkozni. Mindent a maga idejében!

Á, már itt is van! A gyermekkor. Unalmas, ezen már rengetegszer átrágt a magát. Villództak a képek. Unalmas évek a Betelgeuse V-ön. Zaphod Beeblebrox, gyerekkori, játszópajtása. Igen, ezt mind tudta. Azt szerette volna, ha van az agyában valami gyorstekerő. A hetedik születésnapja. Akkor kapta az első törülközőjét. Gyerünk, gyerünk.

Pörögve-forogva zuhant lefelé, a hideg levegő ilyen magasságban kikészítette a tüdejét. Próbálta nem belélegezni az üvegszilánkokat.

Az első utazások más bolygókra. (Zark szerelmére, ez

olyan, mint valami rohadt útifilm a nagy film előtt.) Amikor elkezdett dolgozni az Útikalauznál.

Ah!

A régi szép idők. A fanallai Bwenelli-korallzátonyon kezdték egy kis kunyhóban, még mielőtt a riktanarqualok és a danquedek megvartyogták volna. Öt-hat fickó, néhány törülköző, egy maroknyi igen bonyolult digitális herkentyű és ami a legfontosabb: rengeteg álom. Nem is. Ami a legfontosabb: rengeteg fanallai rum. Ha már ilyen precízek akarunk lenni, a jó öreg ó-Janx-szesz volt a legeslegfontosabb, utána a fanallai rum, no meg a korallzátony tengerpartjai, ahol a helyi lányok lődörögtek, de az álmok is fontosak voltak. Mi is lett azokkal?

Valójában már nem is igazán emlékezett arra, miről is szóltak azok az álmok, de akkoriban roppant fontosnak tűntek. Az biztos, hogy még egyikben sem szerepelt ez az óriási irodatorony, ami mellett most zuhant lefelé. Mindez csak akkor jelent meg, amikor néhányan a régi csapatból elkezdtek letelepedni, és egyre kapzsibbak lettek. A többiek közben kinn maradtak a terepen, kutattak és stoppoltak, és fokozatosan egyre jobban elszigetelődtek attól az egyetemes rémálomtól, amivé az Útikalauz vált kérérlhetetlenül, és az építészeti szörnyűségtől, ami a helyébe lépett. Ki beszélt már ekkor az álmokról? A társaság ügyvédjeire gondolt, akik a fél épületet elfoglalták, az összes „alkalmazottra”, akik az épület alsó részein tanyáztak, az összes segédszerkesztőre és titkárnőikre, és a titkárnők ügyvédjeire és a titkárnők ügyvédjeinek titkárnőire valamint a legrosszabbakra: az értékesítési

részlegen dolgozó összes könyvelőre.

Egy kicsikét azért arra is figyelt, hogy tovább zuhanjon. V alakban tartott mutató- és középső ujjával beintett az ablakokon.

Most éppen a tizenhetedik emelet előtt száguldott el, ahol az értékesítési részleg verte fel a sátrát. Sok iszákos, aki mind arról vitázik, hogy milyen színű legyen az Útikalauz, utána meg saját végtelen bölcsességét bizonygatja! Ha bármelyikük is kinézett volna ebben a pillanatban az ablakon, meglepődött volna a lefelé sűrítő Ford Prefect látványától, aki a biztos halálba zuhanás közben is a győzelem jelét mutogatta nekik.

Tizenhatodik emelet. A segédszerkesztők. Hogy is volt azzal a sok mindennel, amit az ő példányából kihúztak? Tizenöt évi kutatás anyagát adta le egyetlen bolygóról; és ők két szót hagytak meg belőle. „Jobbára értelmetlen.” Ők is megérdemelnek egy V betűt!

Tizenötödik emelet. Logisztikai adminisztráció. Ki tudja, mit jelentett ez. Itt mindenki nagy autóval járt. Hát ezt jelentette, gondolta Ford.

Tizennegyedik emelet. A személyzetisek. Fordnak az volt a sanda gyanúja, hogy ők tervelték ki tizenöt éves száműzetését, mialatt az Útikalauzból ez az egy darabból (vagy inkább: két darabból – ne feledkezzünk el az ügyvédekről!) épült építmény lett.

Tizenharmadik emelet. Kutatás és fejlesztés.

Várjunk csak!

Tizenharmadik emelet.

Most már elég gyorsan kellett gondolkodnia, mert a helyzet

kezdtett egy kicsit sürgető lenni.

Hirtelen visszaemlékezett a lift emeltkijelzőjére. Nem is volt rajta tizenharmadik emelet. Akkor nem is gondolkodott többet rajta, mert miután már eltöltött tizenöt évet az elég fejletlen Föld bolygón, ahol az ottaniak babonások voltak a tizenhármassal kapcsolatban, hozzászokott, hogy van olyan épület, ahol nincs ilyen számmal jelzett emelet. Ám itt ez nem volt indokolt.

Vajon mi folyhatott odabenn? Visszaemlékezett mindarra, amiről Harl beszélt. Egy új, többdimenziós Útikalauz, amely végtelen számú univerzumra terjed ki. Ahogy ezt Harl elmondta, úgy hangzott, mint egy újabb kusza értelmetlenség, amit az értékesítési részleg álmodott össze a könyvelők segítségével. Amennyiben ennél többről volt szó, akkor az egy nagyon különös és veszélyes elgondolás lehetett. Igaz lett volna? Mi történhetett a mindenkitől elzárt tizenharmadik emelet elsötétített ablakai mögött?

Fordban kezdett erősödni a kíváncsiság, majd a pánik is. Ez volt erősödő érzéseinek teljes listája. Minden más tekintetben csak ereszkedett, még hozzá igen gyorsan. Most már tényleg azzal is kellett törődnie, hogyan másszon ki élve ebből a helyzetből.

Lepillantott. Vagy harminc méternyire alatta nyüzsgölődtek az emberek, némelyikük várakozásteljesen fölfelé bámult. Helyet csináltak neki. Egy időre még arról a csodálatos és teljesen bugyuta vokitvadászatról is megfeledkeztek.

Ford utált volna csalódást okozni nekik, de körülbelül félméternyire alatta ott lebegett Colin, akit addig észre sem vett. Colin szemmel láthatóan boldogan táncikálva várta,

hogy Ford végre eldöntse, mit akar tenni.

– Colin! – üvöltötte Ford.

Colin nem felelt. Ford ereiben meghűlt a vér. Aztán hirtelen rájött, hogy még nem is mondta Colinnak, hogy hívják.

– Gyere föl ide! – üvöltötte Ford.

Colin felszökkent mellé. Mérheteretlenül élvezte az utat lefelé, és remélte, hogy Ford is így van vele. Váratlanul minden elsötétedett előtte, mert Ford törülközője hirtelen beburkolta. Colin azonnal sokkal de sokkal nehezebbnek érezte magát. Megrémült és felvillanyozódott a feladattól, amit Fordtól kapott. Csak éppen arról volt szó, hogy nem volt benne biztos, meg tud-e majd felelni neki.

Colinra ráborult a törülköző. Ford a szegélyébe kapaszkodva lógott lefelé. Más stopposok úgy vélték, célszerű a megszokottól eltérően átalakítani a törülközőjüket, s az anyagába beleszőttek mindenféle titkos rendeltetésű szerszámot és mindenféle más dolgot, még számítógép-alkatrészeket is. Ford purista volt. Az egyszerű dolgokat szerette.

Egy normális háztartási boltból szerzett normális törülközőt hordott magával. Égkék és rózsaszín virágminták is díszítették, hiába próbálta folyton kikoptatni és kifehéríteni. Beleszővetett néhány drótdarabot, egy hajlékony írópálcát, s az egyik sarkába még némi tápanyagot is, amit vészhelyzetben szívogathatott, de egyébként csak egy egyszerű törülköző volt, amibe az ember beletörölheti az arcát.

Egy barátja vette rá az egyetlen tényleges módosításra. Hogy megerősítse a szegélyeit.

Ford mániákusan kapaszkodott a szegélyébe.

Még mindig ereszkedtek, de lassuló iramban.

– Feljebb, Colin! – kiáltotta.

Semmi.

– A neved az – kiáltotta Ford –, hogy Colin! Úgyhogy ha azt kiáltom: „Feljebb, Colin!”, azt akarom, Colin, hogy emelkedj feljebb! Rendben? Feljebb, Colin!

Semmi. Mindössze valami tompa morajlás Colinból. Ford nagyon ideges lett. Most már igen lassan ereszkedtek, Ford viszont az alatta gyülekezők látványától lett ideges. A barátságos, helybéli vokitvadász-típusú emberek eltűnedezték, s vaskos, böhöm, bikanyakú, meztelencsigaszerű lények tűntek elő, ahogy mondani szokás, a nagy semmiből, vállukon rakétavetőkkal. A tapasztaltabb galaxis-utazók jól tudják, hogy a nagy semmi valójában dugig van többdimenziós összetevőkkel.

– Feljebb! – üvöltötte Ford ismét. – Feljebb! Colin, menj feljebb!

Colin erőlködve nyögdécselt. Most nagyjából egy helyben lógtak a levegőben. Ford úgy érezte, hogy mindjárt kitörnek az ujjai.

– Feljebb!

Ugyanott maradtak.

– Feljebb, feljebb, feljebb!

Az egyik csigafajzat egy rakétát készült kilőni rá. Ford nem akart hinni a szemének. Ég és föld között lebeg egy törülközőbe kapaszkodva, és egy csigafajzat arra készül, hogy rakétákkal lödözze. Kifogyott az ötletekből, és kezdett komolyan megrémülni.

Általában az ilyen kellemetlen helyzetekre tartotta kéznél az Útikalauzt, hogy tanácsot kérjen, bármennyire dühítő vagy szószátyár volt is, de most nem volt ideje belenyúlni a zsebébe. Az Útikalauz egyébként sem barátnak és szövetségesnek tűnt többé; önmaga is veszélyforrás volt. Zark szerelmére, éppen az Útikalauz irodái előtt csüngött, és nagy valószínűséggel éppen a mostani tulajdonosok veszélyeztették az életét. Hová tűntek az álmok, amire már csak halványan emlékezett a Bwenelli-korallzátonyos időkből? Úgy kellett volna maradnia mindennek. Ott kellett volna maradni. A tengerparton. Szép nőket, szeretni. Halat enni hallal. Már attól a pillanattól kezdve tudhatta volna, hogy oda az egész, amikor elkezdtek a nagy zongorákat fellógatni az előcsarnok tengeri szörnyek lakta medencéi fölé. Teljesen feleslegesnek és szánni valónak érzete magát. A fájdalomtól valósággal égtek ökölbe szorított kezének ujjai. És még mindig sajgott a bokája is.

Ó, köszönöm, bokám, gondolta keserűen. Köszönöm, hogy éppen ilyekor jössz elő a problémáiddal. Gyanítom, szeretnél egy jó meleg lábfürdőt, hogy jobban legyél, ugye? Vagy legalábbis azt szeretnéd tőlem, hogy...

Támadt egy ötlete.

A páncélos csigafajzat a vállára emelte a rakétavetőt. A rakétát alighanem úgy tervezték meg, hogy bármilyen útjába eső tárgyat eltaláljon, ami mozog.

Ford megpróbált nem izzadni, mert érzete, hogy a markából kezd kicsúszni a törülköző szegélye.

Ép lábának ujjával a fájós lábán levő cipő sarkát bökdöste és feszegette.

– Menj már feljebb, a franc essen beléd! – motyogta Ford reménytelenül Colinnak, aki vidáman erőlködött, de képtelen volt felemelkedni. Ford leügyeskedte a cipője sarkát.

Megpróbálta megsaccolni az időzítést, de nem volt értelme. Uccu neki! Csak egyetlen próbálkozása volt, és kész. Most már kibújtatta a sarkát a cipőjéből. Kificamodott bokája egy kissé megkönnyebbült. Hát már ez is eredmény nem? A másik lábával belerúgott a cipője sarkába. Az lecsúszott a lábáról, és zuhanni kezdett lefelé. A rakétavető csövéből körülbelül fél másodperccel később kilőtt egy rakéta, odaért az útjába eső cipőhöz, telibe találta, és óriási elégedettséggel felrobbant.

Ez körülbelül öt méterrel a talaj fölött történt.

A robbanás erejének túlnyomó része lefelé irányult. Ott, ahol egy másodperccel azelőtt még egy csapat rakétavetős osztályvezető ácsorgott a Multimenzió Vállalattól egy elegáns teraszos köztéren, amelyet Zentalquabula ősrégi alabástrombányáiban kitermelt csillogó kőtáblák fedtek, most nem volt más, csak egy különféle testrészekkel teli irdatlan, lakatlan katlan.

A robbanás miatt hatalmas tömegű forró levegő tódult fölfelé, s erőszakosan feljebb lódította Fordot és Colint. Ford kétségbeesetten és vakon küszködött, hogy tovább kapaszkodjon, de nem sikerült neki. Tehetetlenül pörgött-forgott az égen, elérte röppályája csúcsát, egy pillanatra megállt, majd újból zuhanni kezdett. Zuhant-zuhant-zuhant, majd hirtelen csúnyán nekivágódott a még mindig fölfelé emelkedő Colinnak.

Kétségbeesetten belecsimpaszkodott a gömbölyű kis robotba. Colin vadul tekeregve szelte át a levegőt az Útikalauz irodáinak tornya felé. Elragadtatva próbálta irányítani magát, és lelassítani.

A világ émelyítően keringett Ford feje körül, mialatt egymás körül pörögtek-forogtak, aztán ugyanolyan émelyítően egyszer csak megállt minden.

Ford kavargó fejjel egy ablakpárkányon találta magát.

A törülközője lehullott mellette. Utánanyúlt, és ügyesen elkapta.

Colin pár centire tőle röpködött a levegőben.

Ford összehorzsolva, vérezve, kábultan és elakadt lélegzettel körülnézett. A párkány csak harminc centi széles volt, ő pedig óvatosan egyensúlyozott rajta tizenhárom emelet magasan.

Tizenhárom.

Onnan tudta, hogy tizenhárom emelt magasan van, mert az ablakok sötétek voltak. Neki volt keseredve. A cipőt valami elképesztő összegért vette a New York-i Lower East Side-on. Ennek eredményeképp megirt egy egész tanulmányt a nagyszerű lábbelik okozta örömeiről, amit a „Jobbára ártalmatlan”-fiaskó során úgy, ahogy volt, ki is vágtak. A francba mindennel.

Most meg a fél pár cipő is oda van. Hátravetette a fejét, és az égre meredt.

Nem is lett volna ez olyan nagy tragédia, ha a szóban forgó bolygót el nem pusztítják, ami azt jelentette, hogy sosem fog tudni ugyanilyen cipőt szerezni.

Igen, ha a valószínűség végtelen irányú kiterjedéseit

nézzük, akkor persze szinte végtelen számú Föld bolygó létezhet, de ha belegondolunk, egy pár cipőt nem lehet csak úgy pótolni, hogy az ember a többdimenziós térben és időben vacakol.

Ford felsóhajtott.

Na jó, van a dolognak azért jó oldala is. Ez legalább megmentette az életét. Egyelőre.

Egy harminc centis széles párkányon egyensúlyozott tizenhárom emelet magasan, és nem is volt biztos benne, hogy ez megért-e egy fél pár jó cipőt.

Bizonytalanul bekukucskált az elsötétített üvegen.

Odabent sötétség és síri csönd honolt.

Nem. Nevetséges volt ilyet gondolni. Ford volt már egy pár remek buliban, amit sírban tartottak.

Valami mozgást vett észre? Nem volt egészen biztos benne. Mintha látott volna valami furcsa, lebegő árnyat. Lehet, hogy csak egy vércsepp csöppent le a szempillájáról. Megtörölte. Öregem, de jó lenne valahol egy tanya! – jutott eszébe. – Lehetne juhokat tartani! Újból bekukkantott az ablakon, megpróbálta kitalálni, mi lehetett az az alak, de az a napjaink univerzumában oly gyakori érzése támadt, hogy az egész csak optikai csalódás, és a szeme ostoba tréfát űz vele.

Valami madár lenne odabent? Azt rejtették el itt fent, egy eldugott emeleten, elsötétített, rakétabiztos ablakok mögött? Valakinek a kalitkáját? Valami tényleg repkedett bent, de nem is annyira madárra hasonlított, inkább egy madár alakú lyukra a térben.

Ford lehunyta a szemét, egyébként is ezt akarta volna tenni

egy kis ideig. Azon töprengett, mi az ördögöt tegyen ezek után. Leugorjon? Felmásszon? Azt ugyanis nem hitte, hogy be lehetne valahogyan törni. Igaz, ami igaz, az állítólag rakétabiztos üveg nem tudott ellenállni egy valódi rakétának, amikor arra került a sor, ám bár azt a rakétát nagyon közelről lőtték ki és belülről, ami az ablaküveget tervező mérnökök fejében valószínűleg meg sem fordult. Ez tehát még nem jelentette azt, hogy Ford innen is be tudná törni az ablakot, ha bebugyolálja az öklét a törülközőjébe és jól odasóz egyet. Bánja kánya, Ford azért megpróbálkozott vele. Bele is sajdult az ökle. Szerencsére nem is tudott igazán nagy lendületet venni onnan, ahol ült, mert különben még jobban megfájdult volna a keze. Amikor az épületet a dögc sillagi támadás után teljesen átépítették, alaposan meg is erősítették, s minden bizonnyal ez volt a legjobban páncélozott kiadóhivatal az üzleti világon, de Ford úgy gondolta, hogy minden rendszernek, amit egy testületi bizottság tervezett, vannak valahol gyenge pontjai. Egyet már talált is. A mérnökök, akik az ablakokat tervezték, nem számoltak egy belülről jövő, közeli rakétatalálattal, így az ablak megadta magát.

Tehát mivel nem számolnak a mérnökök, ha valaki kint ül az ablakpárkányon?

Ford néhány pillanatig megfeszítette az agyát, míg rá nem jött.

Először is azzal nem számolnak, hogy odakerülhet egyáltalán valaki. Csak egy komplett idióta ülne oda, ahol most ő ült, tehát máris győzött. Gyakori hiba, hogy amikor valami nagyon tökéletes akarnak tervezni az emberek,

alábecsülik a nagyon tökéletlenek leleményességét. Előhúzta zsebéből újonnan szerzett hitelkártyáját, becsúszta az ablak és az ablakkeret közötti résen, és olyat csinált, amit egy rakéta képtelen lett volna megtenni. Egy kicsit megmozgatta. Érezte, hogy félrecsúszik a zárnyelv. Belökte az ablakot, és miközben majdnem hanyatt zuhant a párkányról nevéttében, hálát adott a 3454-es csillagévben történt Nagy Ventilátor- és Telefonlázadásnak.

A Nagy Ventilátor- és Telefonlázadás kitörésekor, a 3454-es csillagévben igencsak meleg volt a helyzet. A ventilátorok persze éppen a meleg helyzeteken hivatottak segíteni, s elég sokat segítettek is egészen addig a pontig, amikor valaki feltalálta a légkondicionálást, amely sokkal de sokkal lüktetőbb segítséget nyújtott.

Mindez persze rendben is volt, feltéve, ha az ember el tudta viselni a vele járó zajt és a csöpögést, amíg valaki elő nem rukkolt egy, a légkondicionálásnál is szexisebb és okosabb dologgal, amit úgy neveztek; hogy épületen belüli klímaberendezés.

Ez aztán már tényleg döfi volt.

Leginkább az különböztette meg a közönséges légkondicionálóktól, hogy ijesztően drágább volt, óriási mennyiségű bonyolult mérő- és szabályozóműszer tartozott hozzá, amelyek sokkal jobban tudták, milyen levegőt akarnak az emberek belélegezni, mint maguk az emberek.

Ez azt is jelentette, hogy az épületekbe légmentesen lezárt ablakokat építettek, hogy az emberek biztosan ne fuserálják el azokat a bonyolult számításokat, amelyeket a

rendszer az ő érdekükben végzett. Mi tagadás, erre tényleg szükség volt.

A rendszerek üzembe helyezése közben az emberek, akiknek az adott épületekben kellett majd dolgozniuk, beszélgetésbe elegyedtek a Szenz-O-Szusz rendszereket üzembe helyező munkásokkal. A beszélgetések nagyjából így zajlottak le:

– De mi van, ha majd ki akarjuk nyitni az ablakokat?

– Az új Szenz-O-Szusz rendszer mellett nem akarják majd kinyitni az ablakokat.

– Jó, de tegyük fel, hogy mégis ki akarjuk nyitni őket, csak egy kicsikét!

– Még egy kicsikét sem akarják majd kinyitni őket. Az új Szenz-O-Szusz rendszer gondoskodik erről.

– Hmmm.

– Élvezze a Szenz-O-Szuszt!

– Rendben, akkor mi van, ha a Szenz-O-Szusz tönkremegy vagy elromlik vagy ilyesmi?

– Á! A Szenz-O-Szusz rendszer egyik legagyafúrta tulajdonsága, hogy nem romolhat el. Tehát emiatt nincs mit aggódni. Lélegezzen nagyokat, és érezze jól magát!

(Természetesen a 3454-es csillagévi Nagy Ventilátor- és Telefonlázadás eredménye volt, hogy minden mechanikus, elektronikus, kvantummechanikus, hidraulikus, sőt szél-, gőz- vagy dugattyúhajtású műszerre fel kellett festeni egy feliratot. Mindegy volt, milyen kicsi a tárgy, a tervezőinek módot kellett találniuk arra, hogy valahogyan ráírassák a feliratot, mert inkább az ő figyelmüket vonta magára, mintsem a felhasználóét.

A felirat a következőképp szólt:

„A fő különbség egy dolog között, ami lehet, hogy elromlik és egy olyan dolog között, ami nem romolhat el az, hogy ha egy dolog, ami nem romolhat el mégis elromlik, általában kiderül, hogy lehetetlen rájönni a hiba okára vagy megjavítani.”

Szinte varázslatos pontossággal kezdtek egybeesni a nagyobb hőhullámok a Szenz-O-Szusz rendszerek nagyobb meghibásodásaival. Ez eleinte csak forrongó haragot szült és csak kevés fulladásos halálesetet.

Az igazi rettegés azon a napon tört ki, amikor három dolog is történt egyidejűleg. Az első esemény az volt, hogy a Szenz-O-Szusz Kft. kiadott egy nyilatkozatot, amelyben azt állította, hogy nagyon eredményesen használták a rendszereiket a mérsékelt égövi éghajlaton.

A másik esemény egy Szenz-O-Szusz rendszer tönkremenése volt egy különösen forró és párás napon. Emiatt több száz irodai dolgozót kellett kimenekíteni az utcára, s ott találták szembe magukat a harmadik eseménnyel: távolsági telefonközpontosokból álló garázda csúrhéval, akik már annyira belebolondultak abba, hogy egész álló nap azt kellett hajtogatniuk: „Köszönjük, hogy a Szenz-O-Szuszt használja” minden egyes idiótának, aki felemelt egy kagylót, hogy szemeteskukákkal, hangosbeszélőkkel és puskákkal felszerelve kivonultak az utcára.

A pusztítás napjai következtek; a városban minden egyes ablakot bezúztak, akár rakétabiztos volt, akár nem, s közben rendszerint azt kiabálták: „Szállj ki a vonalból,

seggfej! Nem érdekel, milyen számot akarsz vagy milyen állomásról hívsz! Dugj egy petárdát a seggedbe! Juhéj! Huhuhúúú! Tyűűű! Ji-hi-hííí!”, valamint állathangok széles skáláját, amiket munkájuk közben nemigen volt lehetőségük kiadni.

A telefonközpontosok ennek következtében alkotmányos jogot kaptak ahhoz, hogy óránként legalább egyszer, amikor felveszik a telefont, azt mondhassák: „Használd a Szenz-O-Szuszt, és fordulj fel!”, és az összes irodaépületnek ki kellett nyitni az ablakait, még ha csak egy kicsikét is.

Egy másik, nem várt eredmény volt az öngyilkosságok számának drasztikus csökkenése. A feszült és feltörekvő osztályvezetők, akik a Szenz-O-Szuszt zsarnokságának sötét napjai alatt arra kényszerültek, hogy a vonat alá vessék magukat vagy magukba mártsák a kést, most csak szépen kimásztak a saját ablakpárkányukra, és kényük-kedvük szerint leugrottak. Bár többnyire inkább az történt, hogy az alatt az egy-két pillanat alatt, amíg körülnéztek és összeszedték a gondolataikat, hirtelen ráeszméltek, hogy igazából csak egy szippantásnyi friss levegőre van szükségük, meg arra, hogy új megvilágításban lássák a dolgokat, esetleg még arra is, hogy kell nekik egy kis tanya, ahol juhokat nevelhetnek.

Egy másik, teljesen váratlan eredmény pedig az volt, hogy Ford Prefect, szorult helyzetben, tizenhárom emelet magasan egy páncélozott épület oldalán mindössze egy törülközővel és egy hitelkártyával felfegyverkezve mégiscsak betudott mászni egy állítólag rakétabiztos

ablakon a biztonságba.

Szépen bezárta maga mögött az ablakot, miután Colint is beengedte maga után, majd elkezdte keresgélni azt a bizonyos madárszerűséget.

Az ablakokkal kapcsolatban arra jött rá, hogy amiért azután alakították át őket nyitható ablakokká, miután előzőleg bevehetetlenre tervezték őket, még kevésbé voltak biztonságosak, mint hogyha rögtön elsőre nyithatóra tervezték volna őket.

Hohohó, a jó öreg vicces élet, gondolta éppen magában, amikor rádöbbsent, hogy a szoba, ahová annyi gond után tudott csak betörni, valójában nem is annyira érdekes.

Meglepetten megállt.

Hová lett az a különös, repkedő valami? Hol van itt bármi is, ami megéri ezt a nagy felhajtást – a titokzatosság különleges leplét, ami szemmel láthatóan erre a szobára borult, és a hasonlóképpen különleges eseményeket, amelyek mintha összeesküdtek volna, hogy őt ide bejuttassák?

A szoba az épület mostani többi szobájához hasonlóan visszaszítónan ízléstelen szürke színben pompázott. A falon néhány grafikon és rajz függött. Legtöbbjük semmit sem mondott Fordnak, de aztán észrevett valamit, ami nyilván valami plakátféleség akart lenni.

Egy madárszerű embléma volt rajta meg a következő jelmondat: „II. sz. GALAXIS Útikalauz Stopposoknak: egyszerűen a legegyszerűbb dolog, amit valaha is kitaláltak. Keresse a lakóhelyéhez közeli dimenziókban!” Nem volt róla több információ.

Ford újból körülnézett. Aztán fokozatosan Colin felé fordult a figyelme, a lehetetlenül boldog biztonsági robot felé, aki rettegve lapult meg a szoba egyik sarkában, és félelmében összevissza zagyvált.

Fura, gondolta Ford. Körülnézett, hogy lássa, mi váltotta ki Colinban ezt a szokatlan reakciót. Aztán megpillantott valamit, amit eddig nem vett észre: csöndesen hevert egy munkapad tetején.

Kör alakú volt, fekete és nagyjából akkora, mint egy kistányér. Az alja és a teteje simán domború volt, és úgy nézett ki, mint egy könnyűsúlyú diszkosz.

A felülete teljesen simának, töretlennek és színtelennek tűnt.

Aztán azt is észrevette Ford, hogy valami rá van írva. Különös. Egy pillanattal ezelőtt még semmi írás nem volt rajta, most meg igen. A két állapot között semmiféle átmenetet nem érzékelt.

Apró, aggasztó betűkkel mindössze két szó állt rajta:
ESS PÁNIKBA!

Egy pillanattal ezelőtt még semmi jelet vagy repedést nem lehetett látni a felületén. Most meg igen. Egyre nagyobb lett. „Ess pánikba!” mondta a II. sz. Útikalauz. Ford engedelmességni kezdett. Csak most jutott eszébe, honnan voltak neki olyan ismerősek azok a csigaszerű lények. Az öltözködésük színe egyenszürke volt, de minden más tekintetben pontosan úgy néztek ki, mint a vagonok.

A hajó csendesen ért földet a falutól mintegy százméternyire, a széles tisztás peremén. Hirtelen és váratlanul érkezett, de a lehető legkevesebb hűhóval. Az egyik pillanatban még teljesen átlagos kora őszi késő délután volt – a levelek éppen akkor kezdtek pirosodni és bearanyozódni, a folyó kezdett újra megáradni az északi hegyek esőzéseitől, a pikkamadarak tollazata kezdett vastagodni felkészülvén a téli fagyokra, a Teljesen Átlagos Vadtulkok is bármelyik nap megkezdhatték már mennydörgő vándorlásukat a síkságokon keresztül, s Agg Trasbarg is kezdett magában dűnnyögni, miközben végigbicegett a falun. Ez a dűnnyögés azt jelentette, hogy elpróbálja és finomítsa a történeteket, amelyeket elmond az elmúlt évről, ha már egyre hamarabb beesteledik, és az embereknek nem lesz más választásuk, mint hogy a tűz köré gyűljenek, őt hallgassák, és közben azt morogják, hogy ők ugyan nem így emlékeznek – a következő pillanatban pedig ott termett egy úrhajó, és csillogott az őszi nap fényében.

Egy darabig zümmögött, aztán leállt.

Nem volt nagy úrhajó. Ha a falu lakói értenek az úrhajókhoz, akkor rögtön tudták volna, hogy ez egy klassz kis darab, egy karcsú kis négyszemélyes Hrundi úrcsónak a brosúrában található szinte minden lehetséges extrával felszerelve kivéve a Fejlett Vektrostabilizátort, amiért csak a mazsolák tudtak lelkesedni. Fejlett Vektrostabilizátorral egy jó éles kanyart sem lehetett bevenni egy háromoldalú időtengely körül. Jó, egy kicsit biztonságosabb, de a hajó nehezebben kormányozható tőle.

A falubeliek mindezt persze nem tudták. Itt, a távoli, Lamuella bolygón a legtöbbjük sohasem látott űrhajót, pláne nem olyat, ami egy darabban volt. Az űrhajó melegen ragyogott az esti fényben, és ez volt a legkülönlegesebb dolog, amit láttak azóta, hogy Kirp egy nap kifogott egy halat, amelynek mindkét végén fej volt.

Mindenki elnémult.

Ahol egy pillanattal előbb két-három tucatnyi ember sétálgatott, beszélgetett, fát vágott, vizet hordott, a pikkamadarakat kínozta vagy éppen csak Agg Trasbarg útjából próbált elkerülni, hirtelen mindenki abbahagyta, amit csinált, és mindenki elképedve fordult a furcsa tárgy felé.

Vagyis azért nem egészen mindenki. A pikkamadarak tejesen más dolgokon képedtek el. Ha megláttak egy teljesen átlagos falevelet, amely váratlanul egy kőre hullott, máris szárnyukkal verdesve, eszeveszett rémülettel rohantak arrébb, a napfelkelte minden reggel a meglepetés erejével hatott rájuk, de egy másik világból érkező idegen űrhajó egyszerűen képtelen volt lekötni a figyelmüket. Továbbra is károgva, vijjogva, huhogva csipegették a magokat a földről; a folyó folytatta csendes, morajló hömpölygését.

A bal oldali utolsó kunyhóból kiszűrődő hangos, dallamtalan éneklés úgyszintén nem hagyott alább. Halk klikkenés és zümmögés kíséretében egy ajtó nyílt kifelé és lefelé az űrhajóból. Aztán egy-két másodpercig semmi nem történt, csak a hangos éneklés hallatszott továbbra is a bal oldali utolsó kunyhóból, s a valami továbbra is ott pihent.

A faluból néhányan, főleg a fiúk, egy kicsikét közelebb

araszoltak, hogy jobban szemügyre vehessék. Agg Trasbarg megpróbálta visszakergetni őket. Agg Trasbarg pont az ilyen eseményeket nem szerette. Nem jósolta meg, hogy ez fog történi, egyetlen szóval sem említette, és noha valahogy bele tudta volna erőltetni állandóan folytatódó történetébe, azért ez tényleg nagy falatnak bizonyult.

Előrelépett, hátrtolta a fiúkat, karját és ösöreg, göcsörtös görbebotját felemelte a levegőbe. Az esti nap hosszú, meleg fénye szépen megvilágította. Arra készült, hogy úgy üdvözlje ezeket a ki tudja, milyen istenségeket, mintha mindig is rájuk várt volna.

Még mindig nem történt semmi.

Lassacskán nyilvánvalóvá vált, hogy valamiről vitatkoznak odabenn az űrhajóban. Telt-múlt az idő, és Agg Trasbarg karja fájni kezdett.

A rámpa hirtelen visszahúzódott.

Ez megkönnyítette Trasbarg dolgát. Démonok voltak, ő pedig elűzte őket. Csak azért nem szólt róluk előre, mert ezt óvatossága és szerénysége tiltotta.

Szinte ugyanebben a pillanatban ereszkedett le egy újabb rámpa a hajó másik oldalán, pont nem ott, ahol Trasbarg állt, és végül felbukkant két alak. Még mindig egymással vitakoztak, és mindenki mást figyelmen kívül hagytak, még Trasbargot is, akit onnan, ahol álltak, észre sem vettek.

Agg Trasbarg mérgesen rágcsálta a szakállát.

Továbbra is ott álljon felemelt karral? Előrehajtott fejjel térdepeljen le előttük, és rakja le feléjük irányított botját? Essen hanyatt, mintha valami gigászi belső küzdelmet élne át? Vagy talán menjen el az erdőbe, és egy évig éljen egy

faodúban úgy, hogy nem szól senkihez?

Azt választotta, hogy okosan leejtette a karját, mintha megtette volna, amit akart. Már tényleg nagyon fájt, úgyhogy nem is maradt sok választása. Tett egy apró, titokzatos kézmozdulatot (amelyet éppen akkor talált ki) a rámpa felé, amely bezáródott; aztán három és fél lépést hátralépett, úgyhogy legalább már jól látta, kik ezek, és eldönthette, mit tegyen ezek után.

A magasabbik alak egy nagyon szép nő volt, puha anyagú, gyűrött ruhában. Agg Trasbarg ugyan nem tudhatta, de a ruhák Rymplon-ból készültek, egy új, szintetikus agyagból, amely észvesztően alkalmas az úrutazásra, mivel gyűröten és összeizzadva mutat a legelőnyösebben.

Az alacsonyabbik egy kislány volt. Esetlen volt és mogorva tekintetű, és olyan ruhát viselt, ami gyűröten és összeizzadva mutatott a legelőnytelenebbül, s mi több, a lány majdnem minden bizonytal tudta is ezt.

Minden szem őket nézte, kivéve a pikkamadaraké. Nekik megvolt a saját néznivalójuk.

A nő megállt és körülnézett. Céltudatosságtól vibrált körülötte a levegő. Szemmel láthatóan tudta, mit akar, csak azt nem tudta, hol találja meg. Végigfürkészte a kíváncsian köréje gyűlt falusiak arcát, de úgy tűnt, nem látja, amit keres.

Trasbarnak fogalma sem volt, hogyan viszonyuljon mindehhez, így a kántáláshoz folyamodott. Fejét hátravetette, és jajgatni kezdett, de azon nyomban félbeszakította az újonnan felcsendülő éneklés a Szendvicskészítő kunyhójából: a bal oldali utolsóból. A nő

élesen körülnézett, s lassacskán mosoly terült szét arcán. Agg Trasbargra egy pillantást sem vetve elindult a kunyhó felé.

A szendvicsek készítésének megvan a művészete, amit csak azok a kevesek tudnak elsajátítani, akiknek van idejük mélyebben tanulmányozni. A feladat egyszerű, de rengeteg megvalósítási módja létezik. Sok múlik például a megfelelő kenyér kiválasztásán. Á Szendvicskészítő sok hónapot töltött azzal, hogy nap mint nap Grarppal, a Pékkel konzultált és kísérletezett, s végül kifejlesztettek együtt egy olyan cipót, amelynek az állaga pont olyan tömör volt, hogy szép vékony szeleteket lehetett belőle vágni, ugyanakkor könnyű és nedves maradt, és megvolt az a finom diószerű íze, ami a legjobban kiemelte a rostonsült Teljesen Átlagos Vadtulkok húsának zamatát.

A szeletek alakját sem lehetett félvállról venni. A szélesség és a magasság közötti pontos viszonyok a vastagsággal együtt alaposan befolyásolták a kész szendvics megfelelő tömegét és súlyát: a könnyűség itt is erény volt, csakúgy mint a keménység, bőség és a lédúság és íz ígérete, amely az igazán intenzív szendvicsélmény finomsági próbája.

Döntő fontossággal bírtak természetesen a megfelelő szerszámok, s rengeteg olyan nap volt, amit a Szendvicskészítő (ha éppen nem a Pékkel időzött a sütő mellett) Strinderrel, a Szerszámkészítővel töltött, késeket méregetett és egyensúlyozott, s elvitte őket a kovácműhelybe meg vissza. Lelkesen vitatták meg a

hajlékonyságot, az erőt, az élességet, a hosszúságot és az egyensúlyt, elméleteket gyártottak, vizsgáloádtak, finomítottak, és rengeteg olyan este volt, amikor a Szendvicskészítő és a Szerszámkészítő körvonalai rajzolódta ki a lenyugvó nap fényében, a Szerszámkészítő kovácsműhelye előtt, amint lassú söprögető mozdulatokat tesznek a levegőben, és egyik kést próbálják ki a másik után, összehasonlítják az egyik súlyát a másik egyensúlyával, a harmadik hajlékonyságával és a negyedik markolatának megmunkáltságával. Összesen három késre volt szükség. Először is a kenyérvágó késre: egy szilárd, megbízható pengéjűre, amely a cipón érvényesítette tiszta és meghatározó akaratát. Aztán a kenőkésre, amely egy rugalmas kis darab volt, de azért szilárd gerinccel. A kezdeti változatok egy kissé túl rugalmasak voltak, de a hajlékonyság kombinációja az erővel pontosan megfelelő volt a maximális simaság és a kenés kecsességének eléréshez.

A kések legfontosabbika természetesen a szeletelőkés volt. Ez volt az a kés, amely nem csak, hogy érvényesítette az akaratát a közegen, amelyen áthaladt, mint a kenyérvágó kés; együtt is kellett működni azzal. A hús erezete kellett, hogy irányítsa, s így a legtökéletesebb állagú és áttetszőségű szeleteket vághatta le, amelyek hártyás redőkben váltak le a fő húsdarabról. A Szendvicskészítő ezek után csuklójának egy ügyes legyintésével a szépen odakészített kenyérszeletre dobta a hússzeletkéket, négy fürge kézmozdulattal szétnyeste őket, s végül előadta azt a varázslatos trükköt, amelyet a falu

gyermekei oly feszült figyelemmel és áhítattal figyeltek egymás hegyén-hátán. A kést még négyszer megsuhintva egy tökéletesen egybeillő mozaikká rendezte a darabkákat. A darabkák formája és mérete minden egyes szendvicsnél más és más volt, ám a Szendvicskészítő mindenféle erőlködés és habozás nélkül tökéletesen összeillesztette őket. Még egy szelt hús és még egy sor díszítés, s a teremtés fő aktusa be is fejeződött.

A Szendvicskészítő átadta befejezett művét a segédjének, aki még hozzáadott néhány szelet újhorkát és bretket, meglocsolta nyamócaöntettel, majd a tetejére rakott egy másik kenyérszeletet, és kettévágta egy negyedik; egyszerűbb késsel. Nem arról van szó, hogy ezek a műveletek kevesebb hozzáértést igényeltek, mindenesetre nem olyan sokat, hogy a felszentelt tanítvány ne tudná elvégezni, aki egy szép napon majd a Szendvicskészítő helyébe lép, ha az leteszi a szerszámain. Magas rangú tisztség volt a Szendvicskészítő segédjének lenni, s a faluban Dimple, a szóban forgó segéd társai irigy tekintetének állandó céltáblájává vált. Voltak a faluban, akik örömmel hordták a vizet vagy elégedetten vágták a fát, de a Szendvicskészítő munkája volt a boldogság netovábbja. A Szendvicskészítő ezért énekelt munka közben.

A tavaly besózott húsból most használta fel az utolsó darabot. Az mostanra egy kicsikét már veszített a minőségéből, de a Teljesen Átlagos Vadtulok húsnál jobbat a Szendvicskészítő még soha nem ízelt előző munkái során. A következő hétre várták, hogy a Teljesen Átlagos Vadtulok újból megkezdjék féléves vándorlásukat.

Ilyenkor a falu apraját-nagyját elragadta a szokásos örület: hajtóvadászatot rendeztek, s az eldübörgő állatok ezrei közül vagy hat-hét tucatot el is ejtettek. Ezek után gyorsan lenyúzták és feldarabolták a Vadtulkokat, a legtöbb húst pedig besózták, s így átvészelték az egész telet, majd tavasszal, az újbóli vándorláskor ismét feltöltötték a készleteiket.

A hús legjavát viszont azon nyomban kisütötték az Őszi Átutazás ünnepére. Az ünneplés három napig tartó bőséget jelentett. Ettek, táncoltak, Agg Trasbarg pedig elmesélte, hogyan zajlott a vadászat. Ezeket a történeteket kunyhójában ülve találta ki, miközben a többiek a tényleges vadászattal voltak elfoglalva.

A legeslegjavát pedig félretették az ünnepről és hidegen elvitték a Szendvicskészítőnek. A Szendvicskészítő latba vetette minden ügyességét, amit az istenektől kapott és elhozott a faluba, s elkészítette a Harmadik Évszak Szendvicseit, amelyből az egész falu belakmározott, hogy másnap elkezdhessenek felkészülni a zord téli napokra.

Ma csak közönséges szendvicseket készített, már amennyiben közönségesnek lehetett nevezni ezeket az aprólékos mûgonddal elkészített ínycsafalatokat. A segédje távol volt, így a Szendvicskészítő boldogan pakolta mûvébe saját körítését. Tulajdonképpen szinte mindent boldogan csinált.

Szeletelt és dudorászott. Szépen kenyérszeletekre rakta a hússzeleteket, feldarabolta őket, és mozaikba illesztette a darabkákat. Egy kis saláta, egy kis öntet, még egy szelet kenyérke, még egy szendvics, még egy versszak a Sárga

tengeralattjáróból.

– Szia Arthur!

A Szendvicskészítő majdnem lenyisszantotta a hüvelykujját.

A falubeliek döbbenet nézték a Szendvicskészítő kunyhója felé masírozó nőt. A Szendvicskészítőt ugyanis maga a Mindenható Bob küldte közénk tüzes szekeren. Legalábbis ezt állította Traszburg. Traszburg pedig az ilyen dolgokat mindenkinél jobban tudta. Vagy legalábbis ezt állította Traszburg, Traszburg pedig... satöbbi, satöbbi. Szóval nemigen képezte vita tárgyát, na.

Néhány falubeli persze eltűnődött azon, hogy a Mindenható Bob vajon miért éppen egy tüzes szekéren küldi közénk elsőszülött Szendvicskészítőjét, miért nem inkább egy olyanban, ami csendesen földet ér és nem égeti el a fél erdőt, nem tölti meg szellemekkel, és főleg, amiben nem tör össze magát olyan csúnyán a Szendvicskészítő. Agg Traszburg erre azt mondta, hogy ez volt Bob kifejezhetetlen akarata. Mikor pedig megkérdezték tőle, mit jelent az a szó, hogy kifejezhetetlen, csak annyit felelt: „Nézzétek meg a szótárban!”

A gond csak az volt, hogy Agg Traszburgé volt a falu egyetlen szótára, és senkinek sem adta kölcsön. Megkérdezték tőle, hogy ugyan miért nem, de ő csak annyit válaszolt, hogy azért nem, mert ő azt mondta. Egy szép napon, amikor Agg Traszburg éppen úszni volt, valaki mégis belopózott a kunyhójába, és megkereste a szótárban a „kifejezhetetlen”-t. A „kifejezhetetlen” azt jelentette: „megismerhetetlen, leírhatatlan, elmondhatatlan, olyan

dolog, amiről nem tudunk vagy nem beszélünk.” Úgyhogy ezt a kérdést sikerült tisztázni.

De legalább megkapták a szendvicseket.

Agg Trasbarg egy nap azzal állt elő, hogy a Mindenható Bob kijelentette: neki kell elsőnek vennie a szendvicsekből.

A falubeliek megkérdezték, hogy ezt pontosan mikor jelentette ki, Trasbarg pedig azt mondta, hogy tegnap, amikor nem figyeltek oda.

„Higgyetek – dörögte Trasbarg –, vagy elégtek!”

Úgyhogy engedték, hadd vegyen elsőnek a szendvicsekből. Ez tűnt a legegyszerűbb megoldásnak.

Erre most tessék, itt terem ez a nő a semmiből, és egyenesen a Szendvicsekészítő konyhája felé veszi az útját. A Szendvicsekészítő hírneve úgy látszik, sok helyre eljutott, bár hogy hová, azt nem lehetett tudni, mivel Agg Trasbarg szerint más helyek nem léteztek. Mindegy, jöhetett akárhonnán, valami kifejezhetetlen helyről, de most itt volt. A Szendvicsekészítő konyhájában. Vajon ki lehetett? És ki lehetett az a furcsa kislány, aki szomorúan ácsorgott a konyhá előtt, köveket rugdosott és lerítt róla, hogy legszívesebben máshol lenne? Különösnek tűnt, hogy valaki, aki egy kifejezhetetlen helyről érkezett egy olyan szekérral, ami szemmel láthatóan nagyságrenddel jobb volt, mint az a tüzes, amely a Szendvicsekészítőt hozta – inkább máshol akart lenni.

Mindannyian Trasbargra néztek, de ő térdre borulva motyorászott, szigorú tekintetét az égre emelte, és kerülte mindenki pillantását, amíg csak ki nem talált valami.

– Trillian! – ámuldozott a Szendvicskészítő, és vérző hüvelykujját szopogatta. Mi...? Ki...? Hol...?

– Én is ugyanezeket akartam kérdezni tőled mondta Trillian, és körülnézett Arthur kunyhójában. Szépen el voltak rendezve a konyhai felszerelések. Ezenkívül volt még bent egy pár elég egyszerű ágy a szoba hátsó részében volt egy ajtó is. Trillian nem láthatta, mire nyílik, mert az ajtó csukva volt. – Szép – ismerte el, de hangjában érdeklődés is bujkált. Nem igazán tudott rájönni, mi a felállás.

– Nagyon szép – mondta Arthur. – Csodaszép. Nem is tudom, éltem-e már ennél szebb helyen. Boldog vagyok itt. Az emberek szeretnek engem, én szendvicseket készítek nekik, és... ööö, nincs és. Szeretnek engem, én meg szendvicseket készítek nekik.

– Nagyon ööö...

– Idillikus – fejezte be Arthur őszintén. – Az hát. De még mennyire hogy az. Lehet, hogy neked nem tetszik, nekem viszont... szóval nekem tökéletes. Tényleg, ülj csak le, helyezd kényelembe magad! Kérsz valamit? Ööö, mondjuk egy szendvicset?

Trillian elvett egy szendvicset és szemügyre vette. Óvatosan megszagolta.

– Kóstold meg! – biztatta Arthur. – Finom.

Trillian beleharapott, és tűnődve rágcsálni kezdte.

– Tényleg finom – mondta, és még mindig nézegette.

– Életem főműve – mondta Arthur büszkén, és remélte, hogy nem nézik sültbolondnak. Hozzászokott már, hogy felnéznek rá, és ahhoz is hozzá kellett szoknia, hogy gyorsabban pörög az agya.

- Milyen hús van benne? – kérdezte Trillian.
- Ja, igen, ööö, Tejesen Átlagos Vadtulok.
- Hogy mi?
- Teljesen Átlagos Vadtulok. Egy kicsit olyan, mint a tehén vagy inkább mint egy bika. Sőt, inkább mint egy bölény. Nagydarab, támadó kedvű állat.
- Akkor mi olyan furcsa benne?
- Semmi, Teljesen Átlagos.
- Értem.
- Csak az a furcsa, ahonnan jön.

Trillian összeráncolta a homlokát, és abbahagyta az evést.

- Honnan jön? – kérdezte tele szájjal. Addig nem akarta lenyelni a falatot, amíg meg nem tudta választ.
- Hát, nem csak arról van szó, hogy honnan jön, hanem arról is, hogy hová megy. Semmi baj, nyugodtan lenyelheted. Jómagam tonnaszám ettem már belőle. Isteni. Nagyon zamatos. Nagyon porhanyós. Enyhén édeskés íze van.

Trillian még mindig nem nyelte le a falatot.

- Honnan jön – tette fel újra a kérdést –, és hová megy?
- A Hondo-hegységtől valamivel keletre van a pont, ahonnan jönnek. Azokról a nagy hegyekről beszélek mögöttünk. Biztos láttad, amikor bejöttél. Ezrével söpörnek végig a nagy Anhondo-síkságon és ööö, hát ennyi. Onnan jönnek. Oda mennek.

Trillian összevonta a szemöldökét. Valamit nem egészen értett.

- Talán nem fogalmaztam világosan – mondta Arthur. – Amikor azt mondom, hogy a Hondo-hegységtől valamivel

keletre van a pont, ahonnan jönnek, akkor azt úgy kell érteni, hogy hirtelen megjelennek. Aztán végigsöpörnek a nagy Anhondo-síkságon, és... hát kámforrá válnak. Kábé hat napunk van rá, hogy minél többet elejtsünk közülük, mielőtt eltűnnek. Tavasszal ugyanezt teszik, csap akkor éppen visszafelé.

Trillian nagy nehezen lenyelte. Nem is bánta, hogy nem köpte ki, mert tényleg jó íze volt.

– Értem – mondta, miután már látta, hogy nem fogja el a rosszullét. – És miért hívják őket Teljesen Átlagos Vadtuloknak?

– Hát, énszerintem azért, mert máskülönben egy kissé furcsának találnák az emberek. Azt hiszem, Agg Trasbarg nevezte el így őket. Azt mondja, hogy onnan jönnek, ahonnan jönnek, és oda mennek, ahová mennek, mert Bob akarja így, slussz-passz.

– Ki...

– Ne is kérdezd!

– Azért jól nézel ki.

– Jól érzem magam. Te nézel ki jól.

– Jól vagyok.

– Akkor jól van.

– Igen.

– Jó.

– Jó.

– Szép tőled, hogy beugrottál.

– Kösz.

– Hát... – Arthur tanácstalanul nézett körül. Elképesztő, gondolta, milyen nehéz ennyi idő eltelte után beszélgetni

valakivel.

– Gondolom, azt akarod kérdezni, hogyan találtam rád – segített Trillian.

– Igen! – kiáltott fel Arthur. – Pont ezt akartam kérdezni! Hogyan találtál rám?

– Talán tudod, talán nem, de mostanában a nagy Szub-Éta rádiós hálózatnak dolgozom, amely...

– Ezt tényleg tudtam. – Arthurnak hirtelen eszébe jutott a jövőmondók faluja. – Igen, nagyon ügyesen csináltad. Szenzációs volt. Nagyon izgalmas. Bravó. Biztos nagyon érdekes lehet.

– Inkább kimerítő.

– Na igen, az a sok rohangászás. Persze, gondolom, hogy az.

– Gyakorlatilag minden hírről tudunk. Megtaláltam a nevedet annak az úrhajónak az utaslistáján, amelyik lezuhant.

Arthur elsápadt.

– Azt akarod mondani, hogy tudtak a balesetről?

– De még mennyire hogy tudtak! Nem tűnhet el csak úgy egy egész úrutasszállító, hogy senki ne tudjon róla!

– Na de úgy érted, azt is tudták, hol történt? Azt is tudták, hogy én túléltem?

– Úgy.

– De hát soha nem jött erre egyetlen kutató- vagy mentőcsapat sem. Senki az égvilágon.

– Naná, hogy nem. Ez egy igen bonyolult biztosítási ügy. A szőnyeg alá söpörték az egészet. Mintha meg sem történt volna. A biztosítás agyafűrt üzlet mostanság. Tudtad, hogy

visszaállították a biztosítótársaságok vezetőinek halálbüntetését?

– Tényleg? – csodálkozott Arthur. – Nem tudtam. Milyen büntett esetén?

Trillian felvonta a szemöldökét.

– Hogyhogy milyen büntett esetén?

– Ja, értem.

Trillian hosszasan nézte Arthurt, majd más színezetű hangon így szólt:

– Ideje, hogy felelősséget vállalj valamiért, Arthur.

Arthur próbálta megérteni ezt a megjegyzést. Az volt a tapasztalata, hogy gyakran el kell telnie egykét másodpercnek, hogy megértse, mire céloznak az emberek, úgyhogy hagyta, hadd teljen el kényelmesen az az egy-két másodperc. Újabban nyugodt és kellemes volt az élete, bőven volt idő, hogy megeméssze a dolgokat. Hagyta őket megemésződni.

Ennek ellenére még mindig nem sikerült megértenie, mire akart a lány kilyukadni. Végül meg kellett kérdeznie.

Trillian hűvösen rámosolygott, aztán a konyhó ajtaja felé fordult.

– Vakta! – kiáltotta. – Gyere csak be! Gyere, ismerkedj meg az édesapáddal!

14. fejezet

Ahogy az Útikalauz visszahajtogatta magát lapos, sötét színű koronggá, Fordon lázas izgalom vett erőt. Vagy legalábbis azt szerette volna, de túl izgatott volt, hogy

sikerüljön is neki. Dörömbölt a feje, fájt a bokája, és bár nem szeretett nyavalyogni miatta, mégis tudta, hogy a legjobban egy forró fürdőben tudná felfogni a bonyolult, többdimenziós logikát. Időre volt szüksége, hogy elgondolkozzon. Időre, egy jó nagy adag italra, és valami sűrű, habos kenőcsre.

Ki kellett jutnia innen. Ki kellett juttatnia az Útikalauzt innen. Nem hitte, hogy sikerül egyszerre a kettő.

Vadul körülpillantott a szobában.

Gondolkozz, gondolkozz, gondolkozz! Kell, hogy legyen valami egyszerű és egyértelmű megoldás. Ha igaza volt, és csúnya, sanda gyanúja a csúnya, sanda vagonokat illetően igaznak bizonyul, akkor minél egyszerűbb és egyértelműbb, annál jobb.

Hirtelen meglátta, amire szüksége volt.

Nem legyőzni kellett őket – inkább felhasználni a cél érdekében. A vagonokkal kapcsolatban az volt az ijesztő, hogy eszeveszett elszántsággal végrehajtottak minden eszeveszett dolgot, amire elszánták magukat. Ennek okát értelmetlen volt firtatni, mert okuk az nem volt rá. Szemellenzős, erőszakos kitartásukat arra, hogy szemellenzősek és erőszakosak legyenek, néha mégis, a maga hasznára fordíthatta az ember, ha volt idegzete hozzá. Úgyszólván sosem tudta a jobb kezük, mit csinál a bal; többnyire a bal kezüknek is csak ködös elképzelése volt a dolgról.

Legyen olyan bátor, hogy postán elküldje az Útikalauzt saját magának.

Legyen olyan bátor, hogy csak berakja a rendszerbe, és

hagyja, hadd okoskodják ki maguktól a vagonok, hogyan juttassák el neki, miközben egyúttal buzgón – hogyan másképpen? – atomjaira szedjék az épületet, hogy megtudják, hová dugta?

Igen, ez az!

Lázasan becsomagolta. Leragasztotta. Megcímezte. Egy pillanatra átsuhant az agyán, hogy helyesen cselekszik-e, majd az épület belső csőpostájára bízta a csomagot.

– Colin! – fordult a lebegő kis labdához. – Most a sorsodra kell hogy hagyjalak.

– Hú, de örülök! – mondta Colin.

– Használd ki ezt a lehetőséget, ahogy csak tudod – folytatta Ford. – Mert azt akarom, hogy segíts kijutni annak a csomagnak az épületből. Ha elkapnak, minden biztonnal ízekre szednek, és én nem leszek ott, hogy segítsék. Nagyon, nagyon csúnya dolog fog történni veled, olyannyira, hogy az már szinte elviselhetetlen lesz. Megértetted?

– Bugyborékolok az örömtől – mondta Colin. – Akkor indulás!

Colin engedelmesen bevetődött a csőpostába, hogy üdözőbe vegye a gondjaira bízott csomagot. Fordnak most már csak maga miatt kellett aggódnia. Ezen volt is mit aggódni, az biztos. Az ajtó előtt elfutó léptek dörömbölését hallotta, úgyhogy óvatosan el is torlaszolta egy hatalmas iratszokrénnyel.

Aggódott amiatt is, hogy minden olyan simán megy. Minden szörnyen jól összejött. Vakmerő fesztelenséggel vágott neki a napnak, s mégis hátborzongatóan nagy

mázlija volt mindennel. Kivéve a cipőjét. Elkeseredve gondolt a cipőjére. Nem lesz addig nyugta, míg erre is megoldást nem talál.

Az ajtó fülsiketítő robajjal berobbant. A gomolygó füst- és porfelleg mögött látta, hogy nagydarab, csigaszerű lények tódulnak befelé.

Tényleg minden olyan jól ment? Tényleg úgy működött minden, mintha különleges szerencséje nem hagyta volna el? Erről kellett most meggyőződnie.

A tudományos érdeklődés hevében ismét kivetette magát az ablakon.

15. fejezet

Az első hónap az ismerekedéssel telt. Nem volt könnyű. A második hónapban elrendezték magukban, amit addig megtudtak egymásról. Ez már könnyebben ment.

A harmadik hónapban érkezett meg a csomag. Ez aztán nagyon rázós volt.

Az elején még az is nehezen ment Arthurnak, hogy megpróbálja elmagyarázni, mi is az a hónap egyáltalán. Neki itt, a Lamuellán könnyű dolga volt. A napok alig több mint huszonöt órából álltak, amely minden egyes nap egy órával több szunyókálást jelentett. Az óráját persze rendszeresen át kellett állítani, s ezt Arthur még élvezte is.

A napok és a holdak száma is ugyanannyi volt a Lamuellán, mint otthon – egy-egy –, ellentétben néhány bolygóval, ahol ottjártakor annyi napot és holdat talált, hogy az már egész egyszerűen nevetséges volt.

A bolygó háromszáz nap alatt kerülte meg egyetlen napját, amely szép kerek szám volt, ráadásul azt jelentette, hogy nem tart túl soká egy év. A hold évente alig több, mint kilencszer kerülte meg a Lamuellát, ezek szerint egy hónap alig több, mint harminc napból állt, ami meg aztán abszolút tökéletes volt, mert egy kicsit több ideje volt az embernek elintézni a dolgait. Nem csak hogy megnyugtatóan olyan volt, mint a Föld, hanem tulajdonképpen még jobb is.

Ezzel ellentétben Vakta úgy érezte, mintha egy visszavisszatérő rémálom gyötörné. Gyakran kapott sírógörcsöt, mert szerinte a hold vadászott rá. Minden éjjel lesben állt, mikor pedig eltűnt, jött helyette a nap, és az kezdte el követni. Újra és újra.

Trillian figyelmeztette Arthurt, hogy Vakta valószínűleg nehezen fog hozzászokni a rendszeres életmódhoz, mivel előtte nemigen volt része ilyenben, Arthur viszont nem volt arra felkészülve, hogy lánya minden alkalommal üvölteni fog, valahányszor meglátja a holdat. Sőt, semmire sem volt felkészülve.

Az ő lánya?

Az ő lánya? Ő és Trillian még csak soha nem is... vagy igen?

Teljesen biztos volt benne, hogy arra azért emlékezett volna. Na és mi van Zaphoddal?

– Nem ugyanahhoz a fajhoz tartozunk – adta meg a magyarázatot Trillian. – Amikor elhatároztam, hogy gyereket akarok, elvégeztek rajtam mindenféle genetikai tesztet, és csak egyetlen emberi donort találtam égen-földön. Csak később kezdett derengeni nekem. Még

egyszer utánanéztem, és kiderült, hogy igazam van. Általában nem szeretik kiadni az információkat, de én kötöttem az ebet a karóhoz.

– Azt akarod mondani, hogy elmentél egy génbankba? – kérdezte Arthur guvadt szemmel.

– Igen. De a választás korántsem olyan vaktában történt, mint ahogy azt neve sugallja, mert természetesen te voltál az egyetlen Homo sapiens donor. Meg kell, hogy mondjam, te aztán hűséges törzsuras voltál.

Arthur tágra nyílt szemmel meredt az ajtófélfánál ácsongó, szomorú külsejű kislányra, aki őt bámulta.

– De hát mikor... mióta... ?

– Úgy érted, mennyi idős?

– Igen.

– Rossz.

– Hogy érted ezt?

– Úgy értem, hogy fogalmam sincs.

– Tessék?

– Nos, az én időskálámon nézve azt hiszem, nagyjából tíz éve szültem meg, de ennél nyilván idősebb. Tudod, az egész életemet az időben előre-hátra utazgatva töltöm. A munkámmal jár. Amikor tudtam, őt is magammal vittem, de ez nem volt mindig lehetséges. Aztán beraktam óvoda-időzónákba, de manapság már azokban sem lehet megbízni. Ott hagyod reggel a kicsit, és nem tudhatod, vajon mennyi idős lesz, mikor este érte mész. Az ember panaszkodhat orvérézésig, akkor már nem segít. Egyszer én is ott hagytam valahol négy órára, aztán amikor érte mentem már belépett a serdülőkorba. Én minden tőlem

telhetőt megtettem, Arthur, most már rajtad a sor. Nekem tudósítanom kell egy háborúról.

A Trillian távozását követő tíz perc Arthur életének leghosszabb tíz perce volt. Az idő, mint tudjuk, relatív. Ha valaki fénysebességgel elutazik a csillagok közé, csak néhány másodperccel lesz idősebb, míg az ikertestvére akár húsz, harminc, negyven vagy még több évvel, attól függően, hogy az illető milyen messzire utazott.

Ez pedig jókora lelki megrázkódtatás lehet, pláne akkor, ha az ember nem is tudta, hogy van ikertestvére. Távollétének néhány másodperce nem lesz elég, hogy felkészüljön: egy igen népes család sosem látott tagjai fogják fogadni.

Arthurnak sem volt elég az a tíz másodperces némaság, hogy megújult én- és világképét magáévá tegye, és megbirkózzon azzal, hogy egyszerre csak lett egy lánya, akinek pusztá létezéséről sem volt a leghalványabb lila gőze sem, amikor reggel felébredt. Tíz másodperc alatt lehetetlen érzelemdús, erős családi kötelekeket létrehozni, bármilyen messzire és bármilyen gyorsan utazott el az ember. Arthur tanácstalanul, zavartan és sóbálvánnyá váltan meredt a küszöbön ácsorgó, padlót bámuló kislányra.

Azt azért sejtette, hogy ha megpróbálja palástolni reménytelenségét, attól még nem lesz jobb a helyzet.

Odament hát a lányhoz, és megölelte.

– Nem szeretlek – mondta. – Ne haragudj. Még csak nem is ismerlek. De adj egy pár percet!

Furcsa időket élünk.

Furcsa helyeken is élünk: önmagunk saját univerzumában. Az emberek, akikkel benépesítjük önnön kis univerzumainkat, csupán árnyékai a többi univerzumnak, amelyek keresztezik a miénket. Hogy képesek legyünk kikukkantania végtelenség eme zavarba ejtő összetettségébe, és tudjunk olyanokat mondani, hogy „Á, szia Ed! De jól leburnultál! Carol hogy van?“, ahhoz nem kis szűrőképesség igényeltetik. Előbb vagy utóbb, de minden tudatos lénynek ki kell fejlesztenie magában ezt a képességet, ha nem szeretne a káoszra gondolni, amelyben hánykolódik. Úgyhogy adjunk a srácoknak egy kis szünetet, rendben?

(részlet a Gyakorlati gyermeknevelés egy fraktálisan örült univerzumban c. műből)

– Ez micsoda?

Arthur már majdnem feladta. Pedig nem állt szándékában feladni. Egyáltalán nem állt szándékában feladni. Sem most, sem soha. De ha mégis olyan fából faragták volna, akkor most lett volna itt az alkalom, hogy feladhassa.

Vakta mindig elégedetlen volt, morcos és durcás. Inkább a földtörténeti ókorban szeretett volna játszózni. Azt sem értette, miért kell a gravitációnak állandóan működnie. Kiabált a nappal, hogy ne kövesse már, s emellett még el is vette Arthur szeletelőkését, és azzal piszkálta ki a földből a köveket, amelyekkel a pikkamadarákat dobálta, mivel állítólag nézték.

Arthur nem tudta, vajon volt-e Lamuella földtörténetének ókora. Agg Trasbarg szerint a bolygót a mostani

állapotában találták egy óriás-fülbemászó köldökében egy mütyürtök délután fél négykor.

Arthur, aki sokat próbált galaktikus utazó volt, ráadásul kitűnőre érettségizett fizikából és földrajzból, ebben erősen kételkedett, Agg Trasbaggal mégsem akart vitatkozni. Merő időpocsékolás lett volna, és soha nem is volt sok értelme.

Sóhajtvá leült, és a kezébe vette a kicsorbult, elgörbült kést. Márpedig szeretni fogja a lányt, ha belegebed, akkor is (akár ő, akár a lány, akár mindkettőjük). Nem volt könnyű apának lenni. Tudta, hogy soha senki nem is állította, hogy az lesz, de nem ez volt a lényeg, hiszen még soha senkit nem is kérdezett erről.

Mindenesetre kitett magáért. Amikor el tudott szakadni a szendvicskészítéstől, minden percét a lánnyal töltötte: beszélgettek, sétálgattak, üldögéltek a hegytetőn, és nézték, ahogy a nap lebukik a völgyben, ahol a falu épült. Arthur megpróbált kérdezgetni a lány életéről, és mesélni a sajátjáról. Furfangos feladat volt. Attól eltekintve, hogy szinte azonos génekkel rendelkeztek, akkora volt a közös vonás bennük, mint egy aprócska kavics.

– Ez micsoda?

Arthur hirtelen észrevette, hogy a kislány hozzá beszél, s ő addig oda sem figyelt. Vagy legalábbis nem jutott el a hangja a füléig.

A kislány a megszokott kesergés és kötekedés helyett most csak egy egyszerű kérdést tett fel.

Arthur meglepetten nézett körül.

Vakta a kunyhó sarkában ült egy sámli, görnyedten,

összehúzott térdekkel és széttett lábbal. Sötét haja az arcába lógott, és a kezében tartott valamit nézegette.

Arthur egy kissé idegesen odalépett hozzá.

A lány hangulati ingadozásai kiszámíthatatlanok voltak, de eddig mindig a rossz hangulat különböző formái váltogatták egymást. A durcás feleselések olykor figyelmeztetés nélkül csapták át sötét önsajnálataba, majd hosszú ideig tartó komor kétségbeesésbe, amelyet meg-megszakított néha a mozdulatlan tárgyak sérelmére elkövetett indokolatlan erőszak, vagy az elektronikus klubok iránti hirtelen sóvárgás.

Lamuellán nem csak hogy elektronikus klubok nem voltak, de semmiféle klubok, sőt még elektromosság sem. Volt egy kovácműhely egy pékség, néhány talicska és egy kút, de a lamuellai technológiát csak ezek fémjelezték. Vakta megfélemlítő dühkitöréseinek igen gyakran a hely felfoghatatlan elmaradottsága volt az okozója.

Egyedül a Szub-Éta Televízió adásait tudta fogni a csuklójába operált vékony Rug-O-Vid csuklóképernyő segítségével, de nem igazán vidították fel, mert csupa olyan híreket látott, hogy a galaxis más részein micsoda örülten izgalmas dolgok történnek, míg a Lamuellán semmi. Az anyját is rendszeresen látta bennük, aki itt hagyta őt, hogy elmenjen tudósítónak valamilyen háborúba, amit meg sem vívtak, vagy legalábbis valahogy elszúrták az egészet, mert nem jött össze kellő számú értelmes lény. Érdekes kalandműsorokat is nézhetett, amikben mindenféle fantasztikusan drága úrhajó ütközött össze egymással.

A falubelieket bűvöletbe ejtették a lány csuklóján villódzó

varázslatos képek. Egyetlenegyszer láttak csak úrhajóbalesetet, és az is annyira rémítő, durva és megrázó volt; ráadásul annyi szörnyű pusztítást, tüzet és halált hagyott maga után, hogy sosem értették, mi ebben a szórakoztató.

Agg Trasbargot is úgy elbűvölte ez, hogy nyomban Bob követét látta a lányban, de nemsokára azt is eldöntötte, hogy azért küldték, hogy az ő hitét vagy esetleg a türelmét tegye próbára. A sok úrhajóbaleset láttán meg annyira megriadt, hogy tüstént ki kellett találnia saját szent történeteit, ha le akarta kötni a falusiak figyelmét, hogy azok ne állandóan Vakta körül tolongjanak és a csuklóját bámulják.

Vakta abban a pillanatban nem a csuklóját bámulta. A csuklótévé ki volt kapcsolva. Arthur csöndesen Vakta mellé guggolt, hogy lássa mit néz a lány.

Arthur óráját nézte. Arthur akkor vette le, amikor a közeli vízesés alá állt lezuhanyozni, Vakta pedig megtalálta, és most azt próbálta kitalálni, mi lehet az.

– Csak egy óra – mondta Arthur. – Arra való, hogy megmondja az időt.

– Azt tudom – felelte a lány – De állandóan babrálod, és mégsem a rendes időt mutatja. Sőt, semmi hasonlót.

Bekapcsolta a csuklóképernyőjét, amely automatikusan kiírta a helyi időt. Csuklóképernyője csöndesen mérte a helyi gravitációt, a bolygó röppályájának mindenkori állását, követte a nap mozgását az égbolton, s mindezt Vakta megérkezésének első néhány percében elkezdte. Azután gyorsan begyűjtötte az adatokat a helyi környezetről

és a mértékegységrendszerrel, és hajszálpontosan beállította magát. Ezeket a dolgokat állandóan elvégezte, ami igen hasznosnak bizonyult, ha gazdája nem csak a térben, hanem az időben is sokat utazott.

Vakta homlokráncolva nézte az apja óráját, amely semmit nem tudott e funkciók közül.

Arthur ennek ellenére imádta. Jobb óra volt, mint amelyet valaha is megengedhetett volna magának. A huszonkettedik születésnapjára kapta ajándékba börtönviselt keresztapjától, aki egészen addig rendre megfeledezett a születésnapjáról, sőt, még a- nevét is állandóan elfelejtette. Mutatta az időt, a dátumot, a holdfázisokat. Hátuljára alig észrevehető betűkkel bele volt karcolva a (két nappal azelőtti) dátum a következő szöveg kíséretében: „Sok szeretettel Albertnak, huszonegyedik születésnapjára”.

Az óra sok mindenben keresztülment az elmúlt néhány évben, s a kalandok legtöbbször jócskán kívül esett a jótállás hatáskörén. Arthur persze nem gondolta, hogy a jótállási jegy említette volna, hogy az óra csakis a Föld gravitációs és mágneses mezejében működik pontosan, csakis akkor, ha a nap huszonnégy órából áll, csakis akkor, ha a bolygó nem robban fel és így tovább. Ezek annyira alapvető feltételezések voltak, hogy még az ügyvédek sem gondoltak másra.

Az órája szerencsére felhúzó volt, nem pedig elemes. Az egész galaxisban nem talált volna pontosan ugyanolyan méretű és erősségű gombelemet, amelyet a földi szabványok előírtak.

– És mik ezek a számok? – érdeklődött Vakta.

Arthur átvette tőle az órát.

– Ezek a számok itt a szélén mutatják az órákat. A jobb oldali kis ablakban láthatod azt, hogy SZE, ami szerdát jelent, ez a 14-es szám pedig az jelenti, hogy ma van a tizennegyedik nap MÁJUS-ban, ami meg ebben az ablakocskában látható, ni. A számlap tetején ez a kifli formájú ablak a hold fázisait mutatja. Más szóval azt, hogy éjszaka mennyi látható a holdból, ami attól függ, milyen helyzetben van egymáshoz képest a Nap, a Hold és a... szóval a Föld.

– A Föld – ismételte meg Vakta.

– Igen.

– Ahol te és anya születtetek.

– Igen.

Vakta visszavette tőle az órát és újból nézegetni kezdte. Valami szemmel láthatóan piszkálta a csőrét. Aztán a füléhez tartotta az órát, és zavartan hallgatózott.

– Mi ez a zaj?

– Ketyegés. Ilyen hangja van a kis szerkezetnek, ami hajtja az órát: Úgy hívják, hogy óramű. Mindenféle egymásba illeszkedő fogaskerék és rugó. Ezek mozgatják körbe a mutatókat pont a megfelelő sebességgel, hogy mutassák az órákat, a perceket, a napokat meg minden.

Vakta továbbra is kitartóan bámulta.

– Látom, valami nem hagy nyugodni – mondta Arthur. – Micsoda?

– Igen – szólalt meg végül Vakta. – Hol kell beprogramozni?

Arthur azt javasolta, hogy menjenek el sétálni. Úgy érezte, meg kellene beszélniük egy-két dolgot, s Vakta most az egyszer úgy tűnt, hogy ha nem is könnyen kezelhető és segítőkész, de legalább nem zsémbelődik.

Vakta számára mindez módfelett különös volt. Nem arról volt szó, hogy meg akarta volna nehezíteni a dolgokat, csak épp azt nem tudta, hogyan vagy miként lehetne könnyebbé tenni.

Ki a csuda ez a pasas? Miféle életet kéne neki élnie? És mi ez a hely, ahol le kellene élnie? Mi ez az univerzum, amit folyton-folyvást látott és hallott? Mire volt ez jó? Mit akart tőle?

Vakta egy űrhajón született, amely valahonnan ment valahová, és amikor odaérkezett valahová, kiderült ám, hogy ez a valahová csak egy újabb valahonnan, ahonnan el kell indulni valahová, és ez így ment megállás nélkül.

Teljesen normális vélekedés volt részéről, hogy valahová mennie kell. Teljesen normális érzés volt, hogy mindig azt hitte, rossz helyen van.

Aztán az állandó időutazás csak még jobban megkutyulta a dolgokat. Emiatt a végén már nem csak azt érezte, hogy rossz helyen van, hanem azt is, hogy rosszkor ment oda.

Fel sem tűnt neki, hogy így érez, mivel mindig is így érzett, mint ahogyan azt sem találta furcsának soha, hogy szinte mindenhol vagy súlyokat kellett magára aggatnia, vagy antigravitációs öltözetet kellett viselnie, s ezekhez jöttek még az éppoly különleges légzéssegítő készülékek. Az ember egyedül azokban a világokban érezhette jól magát,

amelyeket saját magának tervezett az elektromos klubok virtuális valóságaiban. Vaktának sohasem fordult meg a fejében, hogy a valódi univerzumba is be lehet valahogy illeszkedni.

Így volt ez ezzel a Lamuella nevű hellyel is, ahol az anyja ott hagyta. És ezzel az emberrel is, aki az élet értékes és csodálatos ajándékát adta neki egy első osztályú helyjegyért cserébe. Ha kiderült volna, hogy Arthur nem kedves, barátságos alak, akkor bizony gondok lettek volna. Tényleg. Vakta egy erre a célra kiélesített követ hordott a zsebében, amivel sok gondot tudott okozni.

Veszélyes lehet bemelegítés nélkül valaki más szemével látni a dolgokat.

Arthur kedvenc helyén üldögéltek, a völgyre néző domboldalon. A nap éppen lenyugodni készülődött a falu felett.

Egyetlen dolog volt, amit Arthur nem annyira szeretett benne. A domboldalról kitűnő kilátás nyílt a másik völgyre is, ahol egy mély, fekete barázda jelölte azt a helyet, ahol a hajója lezuhant. De talán éppen emiatt jött ide újra meg újra. Rengeteg hely volt, ahol Lamuella buja, dimbesdombos tájaiban lehetett gyönyörködni, de egyikhez sem vonzódott ennyire, mint ehhez a szeme sarkából látható félelmes és fájdalmas emlékű, kízóan sötét folthoz.

Mióta kiszedték a roncsból, egyszer sem, ment vissza oda. Nem mehetett.

Nem tudta volna elviselni.

Illetve az első nap elindult felé, mikor még kába volt, és

kavargott a feje a sokktól. El volt törve az egyik lába, jó néhány bordája, helyenként csúnyán megégett, és még nem igazán tudott összefüggően gondolkodni, mégis ragaszkodott hozzá, hogy vigyék el oda, a falusiak pedig vonakodva bár, de elvitték. A baleset helyszínéhez mégsem sikerült eljutnia, mivel körülötte még olvadtan bugyogott a talaj, s végül örökre elbicegett a szörnyű hely közeléből.

Nemsokára lábra kapott a híresztelés, hogy az egész környéket szellemek szállták meg, és azóta senki sem merészkedett oda. A vidék tele volt gyönyörű szép, zöldellő völgyekkel – semmi értelme sem volt pont egy olyanban sétálni, ami nem igazán biztonságos. Hagyni kellett, hadd maradjon csak a múlt, ahogy van, és hadd mozduljon a jelen előre a jövő felé.

Vakta a kezében dédelgette az órát. Lassan a lenyugvó nap felé fordította, hogy a fény megcsillanjon a vastag óraüveg karcolásain és kopásain. Elbűvölten nézte, ahogy a póklábszerű másodpercmutató körbe-körbe forog. Valahányszor megtett egy teljes kört, a két másik mutató közül a nagyobbik pontosan következő rovátkába ugrott. Hatvan ilyen kis rovátka szegélyezte a számlapot. Amikor pedig a hosszabbik mutató is megtette saját körét, a kismutató egy számjeggyel előrébb járt.

– Már több, mint egy órája nézed – szólalt meg Arthur csendesen.

– Tudom – felelte a lány – Amikor a nagymutató körbe megy, az egy óra, igaz?

– Úgy van.

– Akkor egy órája és tizenhét... perce nézem.

Vakta mély és rejtélyes örömmel elmosolyodott, és egy kicsivel arrébb húzódott, így már majdnem Arthur karjának dőlve ült. Arthurból felszakadt egy kicsi sóhaj, ami már hetek óta a mellkasában raboskodott. Szerette volna átkarolni a lánya vállát, de úgy érezte, még korai lenne, s csak elrettentené magától. Valami azonban megkezdődött. Valami fellazult a lányban. Az óra valami olyasmit jelentett neki, amit még életében soha semmi. Arthur nem tudta biztosan eldönteni magáról, hogy érti-e, mit, de jócskán megkönnyebbült és megörült, hogy valami azért mégiscsak megragadta a lányt.

– Magyarázd el újra! – kérte Vakta.

– Igazából nem sokat mondhatok – felelte Arthur. Az órákat több száz évig fejlesztették...

– Földi évig.

– Igen. Egyre pontosabbak és egyre bonyolultabbak lettek. Hatalmas szaktudást igénylő munka volt. Az óraműnek nagyon kicsinek kellett lennie, és akkor is folyamatosan és pontosan kellett működnie, akárhányszor meglóbálták vagy leejtették.

– De csak egyetlen egy bolygón?

– Hát, ott készítették. Tudod, senki sem számított rá, hogy máshová is eljut, ahol más napokkal, más holdakkal és más mágneses mezőkkel kell foglalkoznia. Még mindig tökéletesen jól jár, csak éppen ez nem sokat jelent ilyen messze Svájctól.

– Mitől?

– Svájtól. Ott készültek ezek az órák. Kicsi, hegyvidékes ország. Fárasztóan szép. Akik készítették, nem sejtették, hogy léteznek más világok is.

– Elég súlyos tudatlanság.

– Hát az.

– Miért, ők honnan jöttek?

– Ők, azaz mi... mi ott születtünk. A Földön fejlődünk ki. Valami ősiszaból, nem is tudom.

– Mint ez az óra?

– Hm. Nem hinném, hogy ez az óra az ősiszaból született volna.

– Hát nem érted?

Vakta hirtelen talpra ugrott, és kiabálni kezdett.

– Nem érted! Nem értesz engem, nem értesz semmit! Gyűlöllek, amiért ennyire ostoba vagy!

Izgatottan futásnak eredt lefelé. Még mindig az órát szorongatta, és azt kiáltozta, mennyire gyűlöli Arthurt.

Arthur ijedten és tanácstalanul felugrott. A lány után iramodott a ragacsos és csomós fűben. Nehéz volt futni, és nagyon fájta is neki. A balesetben eltört lába még nem gyógyult be teljesen. Botladozva, össze-összerándulva futott.

Vakta hirtelen megfordult, és haragtól elsötétült arccal szembenézett vele.

Meglóbálta az órát.

– Hát nem érted, hogy ez tartozik valahová? Hogy valahol működik? Hogy van otthona?

Megfordult, és ismét futni kezdett. Fürge és gyors volt, így Arthur nem tudta felvenni a versenyt.

Nem az volt a baj, hogy nem tudta, milyen nehéz apának lenni, inkább az, hogy egyáltalán nem is számított rá, hogy apa lesz, főként nem ilyen hirtelen és váratlanul, egy idegen bolygón.

Vakta megfordult, és ismét kiabálni kezdett. Arthur valami miatt mindig megállt, amikor a lány is abbahagyta a futást.

– Mit gondolsz, ki vagyok? – faggatózott dühösen. Talán az első osztályú menetjegyed? És anya szerint ki vagyok, mit gondolsz? Valami meghívó az életbe, ami nem lehetett az övé?

– Nem tudom, mit akarsz ezzel mondani – zihálta fájdalmasan Arthur.

– Senkiről sem tudod, mit akar mondani!

– Hogy érted ezt?

– Fogd be, fogd be, jaj fogd már be!

– Mondd el! Kérek, mondd el nekem! Hogy érti anyád, hogy „az élet, ami nem lehetett az övé”?

– Azt kívánta, bárcsak a Földön maradt volna! Azt kívánta, bárcsak ne ment volna el azzal a félnótás, gyantás agyú Zaphoddal! Szerinte akkor most teljesen más életet élhetne!

– De hát – magyarázta Arthur – akkor meghalt volna! Elpusztult volna a Földdel együtt!

– Az is egy más élet, nem?

– Hát...

– Nem kellett volna megszülnie! Utál engem!

– Ezt te sem gondolhatod komolyan! Hogyan tudna valaki... ööö, izé...

– Azért hozott a világra, mert arra kellettem, hogy helyre

rakjam a dolgait. Én viszont csak még jobban összekuszáltam neki, mint ő maga! Ezért egyszerűen megszabadult tőlem, és most éli tovább a hülye életét!

– Hogyhogy hülye életét? Hiszen elképesztően sikeres, nem igaz? Beutazza az időt és a teret, mindenhol ott van a Szub-Éta tévéhálózaton...

– Ostoba! Ostoba! Ostoba!

Vakta megint futásnak eredt. Arthur nem tudta tartani az iramot, s végül le kellett ülnie egy kicsit, hogy alábbhagyjon a lábát gyötrő fájdalom. A fejében kavargó zűrzavarral viszont egyáltalán nem tudott mit kezdeni.

Arthur egy óra múlva sántikált be a faluba. Már sötétedett. A falubeliek köszöntek neki, de a levegőben érezhető volt a feszültség és az, hogy nem tudják, mi történik vagy mit lehetne tenni. Agg Trasbarg a szakállát ráncigálva nézte a holdat, és ez sem volt jó jel.

Arthur belépett a kunyhójába.

Az asztal felett Vakta görnyedezett.

– Sajnálom! – mondta azonnal. – Annyira sajnálom!

– Semmi baj – felelte Arthur a tőle telhető legnagyobb kedvességgel. – Azért néha jó, hogy is mondjam, egy kicsit eldumálgatni. Annyi mindent meg kell tanulnunk és értenünk egymással kapcsolatban, és hát az élet nem csak teából és szendvicsekből áll...

– Annyira sajnálom – ismételte meg Vakta zokogva.

Arthur odalépett hozzá, és átkarolta a vállát. A lány nem tiltakozott és nem is húzódott el. Arthur ekkor látta meg, mi az, amit annyira sajnál.

Egy lamuellai lámpás fényében ott hevert Arthur órája. Vakta a kenyérkenő késsel lefeszegette a hátlapját, s a parányi fogaskerekek, rugók és emeltyűk mind ott heverték szertesztét. Vakta közöttük matatott.

– Csak látni akartam, hogyan működik – sírta Vakta –, hogyan illenek össze az alkatrészek. Úgy sajnálom! Nem tudom összerakni. Ne haragudj, ne haragudj, ne haragudj! Nem is tudom, mint csináljak. De megjavítatom! Tényleg! Megjavítatom!

Másnap eljött Agg Trasbarg, és belekezdett Bobbal kapcsolatos prédikációiba. Megpróbálta megnyugtatni Vaktát, és meghívta, hogy mélyedjen el az óriás fülbemászó kifejezhetetlen rejtélyében. Vakta azt felelte, hogy az óriás fülbemászó nem is létezik. Trasbarg elhűlt, elcsendesedett, és kijelentette, hogy Vaktát ki fogják vetni a külső sötétségbe, mire a lány azt mondta, hogy nem baj, úgylis ott született.

A következő nap pedig megérkezett a csomag.

Innentől kezdve felgyorsultak az események.

Sőt, amikor a csomagot meghozta egy távirányítású robotrepülőgép, amely robotszerű hangokkal szállt alá az égről, hozott magával egy érzést, ami fokozatosan úrrá lett a falun: azt az érzést, hogy a jóból is megárt a sok.

Ez persze nem a robotrepülőgép hibája volt. Neki csupán Arthur aláírására volt szüksége, vagy a hüvelykujjlenyomatára, vagy egy kis bőrszövetmintára a tarkójáról, aztán már ment is volna tovább. Lebegett és

várákozott, s nem tudta elképzelni, miért vág mindenki olyan neheztelő képet. Kire közben kifogott még egy nagy halat, amelynek mindkét oldalán fej volt, de amikor közelebről is szemügyre vették, kiderült, hogy ez csak két félbevágott és ügyetlenül összefércelt egyfejű hal. Kirp így nem csupán a kétfejű halak iránti érdeklődést nem tudta újra lánggra lobbantani, hanem már az első eredetiségében is erősen kételkedni kezdett. Egyedül a pikkamadarak érezték úgy, hogy minden a legnagyobb rendben van.

A robotrepülőgép megkapta Arthur aláírását, és gyorsan odébb is állt. Arthur bevitte a csomagot a kunyhójába, leült, és nézni kezdte.

– Nyissuk ki! – javasolta Vakta, aki aznap reggel, hogy minden teljesen érthetetlen lett, máris sokkal vidámabb volt, de Arthur nemmel felelt.

– Miért nem?

– Mert nem nekem címezték.

– Dehogynem.

– Dehogyis. Nézzük csak... na tessék, itt a címzett. Ford Prefect. Nekem kell vigyáznom rá.

– Ford Prefect. Csak nem az, aki...

– De igen – felelte Arthur kesernyésen.

– Hallottam már róla.

– Rögtön gondoltam.

– Mindegy, azért nyissuk ki! Mi mást tehetnénk?

– Nem is tudom – felelte Arthur, aki tényleg nem is tudta.

Korán reggel már levitte tönkrement késeit a kovácsműhelybe. Strinder megnézte őket, és azt mondta, majd meglátja, mit tud tenni.

Mint annyiszor, most is suhogtatták a késeket a levegőben, méregették, egyensúlyozták, hajlítgatták őket, de valahogy most nem olyan örömmel, és Arthurnak az a szomorú érzése támadt, hogy szendvicskészítő napjai meg vannak számlálva.

Lehorgasztotta a fejét.

A küszöbön állt a Teljesen Átlagos Vadtulkok következő átvonulása, de Arthur érezte, hogy a vadászattal és a lakmározással járó féktelen duhajkodás az idén csöndesebb és bizonytalanabb lesz. Valami megváltozott itt a Lamuellán, és Arthurnak az volt a szörnyű érzése, hogy ennek ő az oka.

– Szerinted mi lehet benne? – sürgette Vakta, és a dobozt forgatta a kezében.

– Nem tudom – mondta Arthur. – De biztosan valami rossz és aggasztó.

– Honnan veszed? – ellenkezett Vakta.

– Onnan, hogy aminek Ford Prefecthez van köze, az törvényszerűen rosszabb és aggasztóbb, mint az, aminek nincs – magyarázta meg Arthur. – Hidd el nekem.

– Valami bosszant, ugye? – kérdezte Vakta.

Arthur felsóhajtott.

– Csak egy kicsit izgatott és nyugtalan vagyok, azt hiszem – mondta Arthur.

– Sajnálom – mondta Vakta, és letette a csomagot.

Látta, hogy tényleg felbosszantaná Arthurt, ha kinyitná. Úgy döntött, majd akkor teszi meg, ha az apja nem figyel oda.

16. fejezet

Arthur nem tudta volna megmondani, a kettő közül melyik kezdett el először hiányozni neki. Amikor feltűnt nekik, hogy az egyik nincs a kunyhóban, gondolatai rögtön a másikra ugrottak, és azon nyomban tudta, hogy mindkettő eltűnt, s a következmények örületesen súlyosak és nehezen megoldhatóak lesznek.

Vakta nem volt ott. És a csomag sem.

Arthur a csomagot a polcon hagyta, egész nap szem előtt volt. Ezt szánta a bizalom próbájának.

Tudta, hogy mint szülőnek egy dolgot meg E kell tennie. Meg kell mutatnia, hogy bízik a gyermekében, a köztük lévő kapcsolatot bizalommal kell megalapozni. Eszébe jutott az a csúnya gondolat, hogy ez egy eszement ötlet, de azért megtette, és tessék; most beigazolódott, hogy tényleg eszement ötlet volt. Az ember a saját kárán tanul.

És pánikba esik.

Arthur kirohant a kunyhóból. Jócskán beesteledett már. Kihunytak a fények, és hatalmas vihar volt készülóban. Arthur sehol sem látta a lányt. Megkérdezgette a falubelieket. Nyomát sem látta senki. Az emberek már mentek haza lefeküdni. A falu szélén egy kis szél kavargott, veszélyes nemtörődömséggel kapott fel és dobált szét mindenfélét.

Megtalálta Agg Trasbargot, és őt is megkérdezte. Trasbarg hidegen Arthurra nézett, majd abba az irányba mutatott, amelytől Arthur retteget, s emiatt ösztönösen tudta, hogy a lány csakis arra mehetett.

Most már tudta a legrosszabbakat.

A lány oda ment, ahová tudta, hogy nem fogják követni. Főleg az apja nem.

Arthur felnézett az égre, ami komor volt, borús és ólomszínű, és eltűnődött, hogy ha az Apokalipszis négy lovasa egy ilyen égből vágtatna elő, nem kéne félni, hogy komplett idiotának nézik őket.

Előre sejtve, mi fog történni, elindult az ösvényen, amely a következő völgyben lévő erdőhöz vezetett. Az eső első nagy cseppjei a földre csapódtak, úgyhogy Arthur összeszedte magát, és futni kezdett.

Vakta felért a hegytetőre, és lenézett a következő völgybe. Tovább tartott feljutni rá, és nehezebb is volt, mint ahogy ezt ő elképzelte. Egy kissé aggódott amiatt, hogy talán nem volt valami nagyszerű ötlet éjszaka megtenni ezt az utat, de az apja egész nap a kunyhó körül mászkált, és próbált úgy tenni, mintha nem a csomagra vigyázna. Végül azonban át kellett mennie a kovácsműhelybe, hogy Strinderrel a késekről beszéljen, Vakta pedig élt a kínálkozó lehetőséggel, és megpattant a csomaggal.

Nyilvánvaló volt, hogy ott, helyben nem nyithatja ki; sem a kunyhóban, de még a faluban sem. Arthur bármelyik pillanatban megláthatta volna. Tehát olyan helyre kellett mennie, ahová az apja nem mehet utána.

Ott is kinyithatta, ahol most volt. Abban a reményben jött erre, hogy Arthur úgysem fogja követni, vagy ha mégis, úgysem találja meg a hegy fáí közt, szürkületben, esőben.

Egész úton felfelé himbálózott a kezében a csomag. Amúgy tetszetős kis csomag volt: téglalap alakú doboz,

mindegyik oldala olyan hosszú, mint a lány alkarja, magassága mint a tenyere, mindez barna papírba bugyolálva és átkötve egy újfajta, rafinált, önbecsomózó madzaggal. Amikor Vakta megrázta, semmi sem zörömbölt benne, de érezte, hogy a súlya pontosan a közepére összpontosul.

Mégis, ha már eddig eljutott, nem akart megállni, úgy gondolta, tovább megy arra a tiltottnak tűnő területre, ahol az apja hajója lezuhant. Nem egészen tudta, mit is jelent az, hogy „szellemek szállták meg”, de úgy gondolta, csakis valami mókás dolog lehet. Úgy döntött, hogy megy tovább, és majd csak akkor bontja ki a csomagot, ha odaért.

Egyre sötétebb lett. Eddig még nem kapcsolta be kicsi zseblámpáját, mert nem akarta, hogy a távolból észrevegyék. Most azonban már ideje volt bekapcsolni, de nem számított, mert a két völgyet elválasztó hegy másik oldalán járt.

Bekapcsolta a zseblámpát. Egy ágas-bogas villám szinte ugyanabban a pillanatban cikázott át a völgy felett, s Vakta ettől kellőképpen meg is ijedt. A sötétség borzongatóan körülölelte, és mennydörgés csattanó robaja visszhangzott végig a tájon, ő pedig hirtelen kicsinek és elveszettnek érezte magát az ide-oda ugráló vékonyka fénycsikkal a kezében. Talán mégis meg kellene állni és kinyitni itt a csomagot? Vagy visszamenni és holnap újra eljönni? Mindez a tétovázás csak egy röpke pillanatig tartott. Jól tudta, hogy ma éjjel már nincs, és érezte, hogy soha többé nem is lesz visszaút.

Tovább ereszkedett lefelé a hegyről. Az eső kezdett

fölerősödni. Nem sokkal előbb még csak egy-két nagy csepp hullott le, mostanra azonban már valósággal szakadt, susogtak a fák, a talap pedig egyre csúszósabb lett a lába alatt.

Csak ő hitte azt, hogy az eső miatt susognak a fák. Ahogy azonban zseblámpájának fénye végigpásztázta a lombokat, ugráló, leskelődő árnyak jelentek meg. Leugráltak a fákról, és egyre közelebb merészkedtek hozzá.

Tíz-tizenöt percig tovább szedte a lábát. Bőrig ázott és reszketett, s lassan észrevette, hogy előtte is villog valami fény. Nagyon halvány volt, és Vakta nem is tudta, hogy tényleg ott van-e vagy csak a szeme káprázik. Kikapcsolta a zseblámpáját, hogy jobban lássa. Valami gyenge fény tényleg pislákolott előtte, de meg nem tudta volna mondani, honnan ered. Visszkapcsolta a lámpáját, és tovább ment lefelé a hegyről az ismeretlen eredetű fény irányába.

A fákkal kapcsolatban valami nyomasztotta.

Nem jött rá rögtön, hogy mi a baj, de a fák nem úgy néztek ki, mintha élénken, egészségesen várták volna a kikeletet. Mindenféle nyakatekert szögben ácsorogtak, és sápadt, korhadt külsejük volt. Vaktát nem egyszer hatalmába is kerítette az az aggasztó érzés, hogy olyanok, mintha utána akarnának nyúlni, ahogy elhalad mellettük, de ez csak amiatt tűnt így, mert a lámpája fényében rezegtek és imbolyogtak az árnyékaik.

Valami hirtelen leesett az egyik fáról, éppen elé. Riadtan hátraszökkent, s közben elejtette a lámpát és a dobozt is. Lekuporodott, és a zsebében lapuló kiélesített kőért nyúlt.

A fáról leesett valami mozgott. A zseblámpa a földön hevert, s éppen rávilágított. A fényben egy hatalmas, groteszk árnyék kezdett lassan Vakta felé araszolni. A lány az eső szüntelen susogásán keresztül is hallotta a gyenge surrogást és rikoltozást. Négykézlábra ereszkedett, megtalálta a zseblámpát, s a lényre világított vele.

Ugyanabban a pillanatban egy másik is leugrott a fáról néhány méterre tőle. Vakta vadul a másikra világított. A kő már a kezében volt, felkészült rá, hogy bármikor elhajíthatja. A lények meglehetősen kicsik volt. Csak a fényben látszottak olyan hatalmasnak. Kicsik voltak, szőrösek és aranyosak. A fáról pedig egy harmadik ugrott le. Éppen a fénycsóvába ugrott bele, úgyhogy Vakta tisztán láthatta. Szépen és ügyesen lehuppant, megfordult, majd a másik kettőhöz hasonlóan ő is lassan és elszántan Vakta felé indult.

A lánynak földbe gyökerezett a lába. Még mindig dobásra készen markolászta a követ, de egyre inkább látta, hogy amiket kész lenne megdobni, csupán mókusok. Vagy legalábbis mókusszerűségek.

Puha, meleg, dédelgetnivaló mókusszerű lények. Mégsem tetszett neki, ahogy egyre csak közeledtek felé.

Lámpája fényét az elsőre irányította. Az dühödt, ijesztő visítást hallatott. Egyik aprócska mancsában egy kis darabka átázott, rózsaszín rongyot tartott.

Vakta hátrahőkölt. Fogalma sem volt, mihez kezdhetne most. Ha villogó agyará, morgó, nyáladzó szörnyetegek, minden további nélkül hozzájuk vágta volna a követ, de az ilyen ugribugri mókusokkal nem igazán tudott mit kezdeni.

Még hátrébb lépett. A második mókus megpróbálta jobbról megkerülni. Egy kosárkát tartott a mancsában. Valami makk teteje lehetett. A harmadik mögötte volt, és az is egyre közeledett. Mi volt a mancsában? Vakta úgy-látta, valami átázott papírdarab.

Még egy lépést tett hátrafelé. A bokája beakadt egy fa gyökerébe, s ő hanyatt zuhant.

Az első mókus azon nyomban ráugrott, s kezében a vizes rongydarabbal, szemében hideg elszántsággal mászni kezdett a hasán.

Vakta megpróbált felugrani, de csak pár centit tudott mozdulni. A hasán araszoló mókus rémült tekintete őt is megrémítette. A mókus megdermedt, s kis karmaival átázott ingén keresztül a bőrébe kapaszkodott. Majd lassan, centiről centire ismét feljebb merészkedett, s a rongycafatot kínálgatta.

Vaktát szinte hipnotizálta a furcsa kis lény szemecskéjének villogása. Az ismét meglengette a rongyot. Böködve nyújtogatta a lány felé, s közben kitartóan rikoltzott. Vakta végül összeszedte a bátorságát, és elvette tőle. A mókus továbbra is elszántan meredt rá, pillantásával végigpásztázta az arcát. Vakta nem tudta mit tegyen. Eső és sár folyt végig az arcán, és egy mókus ült rajta. A rongydarabbal kitörölt egy kis sarat a szeméből.

A mókus győzedelmesen felvisított, visszarántotta a rongyot, leugrott a lányról, visszaszökdecélt az éjszaka mindent elborító sötétjébe, felszaladt a fán, bebújt egy odúba, majd hátradőlt, és cigarettára gyújtott.

Vakta eközben megpróbálta elzavarni az esővízzel teli

kosárkát és a papírt lóbáló másik két mókust. A fenékén ülve hátrébb csusszant.

– Ne! – kiáltotta. – Menjetek innen!

Azok ijedten hátraszökkentek, majd ismét megrohanták az ajándékaikkal. Vakta meglóbálta előttük a követ.

– Menjetek innen! – üvöltötte.

A mókusok döbenten szökkentek kétfelé. Aztán egyikük ráugrott, az ölébe ejtette a kosárkát, megfordult, és berohant a sötétbe. A másik reszketve állt egy pillanatig, majd finoman lerakta a papírt a lány elé, és ő is eltűnt.

Vakta újra egyedül maradt, de remegett ijedtében. Nagy nehezen feltápáskodott, felvette a földről a követ és a csomagot, valamint a papírdarabot is. Annyira átázott és megkopott, hogy nehéz volt rájönni, mi lehet. Úgy tűnt, mintha valami ingyenes magazin darabja lett volna, amelyeneket az úrhajókon osztogatnak.

Miközben Vakta azon töprengett, mire vélje az iméntieket, egy férfi lépett a tisztásra, felemelt egy gonosz külsejű puskát, és rálőtt.

Arthur három-négy kilométerre a lánya nyomában reményvesztetten botorkált felfelé a hegyen.

Néhány perccel azután, hogy elindult, vissza kellett mennie egy lámpáért. Nem elemlámpáért. Az egyetlen elemlámpát Vakta elvitte magával. Ez olyan volt, mint egy viharlámpa: egy kilukasztott bádogdoboz Strinder kovácsműhelyéből, benne egy tálkában gyúlékony halolaj és egy száraz fűszálakból összekötözött kanóc a Teljesen Átlagos Vadtulkok szárított hólyagjaiba csavarva.

És most kialudt.

Arthur egy pár másodpercig ütögette, de hiába. Egyértelmű volt, hogy a zivatar kellős közepén úgysem tudja ismét lángra gyújtani, de a jelképes erőfeszítést mégiscsak meg kellett tennie. Aztán vonakodva oldalra hajította a lámpát.

Mit tegyen? A helyzet reménytelennek tűnt. Arthur teljesen átázott, a ruhái nehezek voltak az esővíztől, s ráadásul most még el is tévedt a sötétben.

Egy röpke pillanatig egy villám fényénél volt eltévedve, majd ismét a sötétben.

A villám fényénél viszont legalább annyit látott, hogy már majdnem a hegy tetején jár. Ha addig fel tudna kapaszkodni, akkor... hát, nem is tudta, mit is tehetne akkor. Majd ha felért, akkor kiokoskodikja.

Tovább sántikált felfelé.

Néhány perc múlva zihálva állt a hegytetőn. Alatta a völgyben halványan pislákoló fényre lett figyelmes. El sem tudta képzelni, mi lehet az, és nem is volt sok kedve elképzelni. Mégis ez volt az egyetlen pont, ami felé elindulhatott, úgyszólván botladozva, elveszetten és félve elindult lefelé.

A halált hozó fénynyaláb áthaladt Vakta testén, majd úgy két másodperc múlva a férfi is, aki kilőtte. Mi több, a lány még csak rá sem hederített. Akit lelőtt, az mögötte állhatott, s amikor Vakta megfordult és odanézett, a fegyveres férfi már a földön heverő test mellett térdelt, és a zsebeiben kotorászott.

A kép mozdulatlaná dermedt, majd elenyészett. Egy

másodperccel később egy hatalmas fogsor került a helyébe, körülötte egy irdatlan és tökéletesen kirúszozott szájjal. Egy óriási kék fogkefe tűnt elő a semmiből. Nagy habot verve a fogakat kezdte sikálni, amelyek továbbra is ott csillogtak a reszkető vízfüggönyön.

Vakta kétszer is ráhunyorított, mire végre rájött, miről van szó.

Egy reklám volt. A pasas, aki rálőtt, pedig egy űrhajókon vetített holofilm szereplője. Vakta már igen közel lehetett a helyhez, ahol az űrhajó lezuhant. Úgy látszik, néhány rendszere elpusztíthatatlanabb a többinél.

A következő nyolcszáz méter kifejezetten nehéz volt. Nemcsak a hideggel, az esővel és a sötéttel kellett megküzdenie, hanem a hajó fedélzeti szórakoztató rendszerének elszórt, itt-ott még működő maradványaival. Körülötte szüntelenül űrhajók, légikocsik és helikapszulák zuhantak le vagy robbantak fel és világították meg az éjszakát, s valahol balra tőle, egy tisztáson a Hallapoliszi Állami Operaház zene- és énekkara adta elő Rizgar A vunti Blamwellamum című művének negyedik felvonásából AnjaQantine Csillagöreinek Indulóját.

Egyszerre csak egy csúnya, bugyogó peremű kráter szélénél találta magát. A katlan közepén még melegen pislákkolt valami, ami leginkább karamellává égett rágógumira emlékeztetett: egy óriási űrhajó megolvadt roncsai.

Sokáig nézegette, majd végül elindult a kráter pereme körül. Már azt sem tudta, mit keres, de csak lépdelt tovább, s maga mögött hagyta a rémisztő krátert.

Az eső egy kicsit alábbhagyott, de még mindig nagyon vizes volt minden, s mivel Vakta nem tudta, mi van a csomagban (lehetett valami sérülékeny vagy törékeny dolog is), úgy gondolta, hogy szárazabb helyen kellene kinyitnia. Remélte, hogy nem sérült meg, amikor elejtette.

Zseblámpájával végigpásztázta a környező fákat, amelyek vékonyak voltak, s a legtöbbjük már elszenesedett és összetört. Nem túl messze meg is pillantott egy kiszögellő sziklát, amely alatt meghúzhatta magát, s elindult felé. Körülötte mindenhol láthatta a hajó törmelékeit, amik még azelőtt váltak le a hajótestről, mielőtt az végleg felrobbant.

Miután két-háromszáz méterre maga mögött hagyta a krátert, észrevette a bolyhos, rózsaszínű anyag átázott, sáros darabkáit, amelyek a megrepedezett fák ágairól csüngtek lefelé. Úgy sejtette (és nem is tévedett), hogy ezek annak a mentőgubónak a maradványai, amely megmentette az apja életét. Közelebb merészkedett és jobban megnézte, s akkor vett észre valamit a földön, félig a sárba temetve.

Fölvette, és letörölte róla a sarat. Valamilyen elektronikus szerkezet lehetett, és akkora volt, mint egy könyv. Amikor a lámpájával rávilágított, nagy, barátságos betűk pislákoltak vissza a borítójáról. Az volt ráírva: „NE ESS PÁNIKBA!”. Vakta rögtön tudta mi az. A GALAXIS Útikalauz Stopposoknak. Az apjéé volt.

Azonnal újult bátorságérzet töltötte el, a mennydörgés rázta égboltra emelte a tekintetét, és hagyta, hogy az eső végigmossa az arcát és belefolyjon a szájába.

Megrázta a fejét, és sietve a sziklák felé indult. Felmászott

rájuk, és szinte rögtön meg is találta a tökéletes búvóhelyet: egy barlang bejáratát. Lámpájával bevilágított. Úgy tűnt, száraz és biztonságos. Óvatosan beljebb merészkedett. Elég tágas volt, de nem túl mély. Vakta kimerülten és megkönnyebbülten leült egy kőre, maga elé rakta a csomagot és azonnal bontogatni kezdte.

17. fejezet

Sokat elmélkedtek és vitáztak már arról, hol lehet a Világegyetem úgynevezett „hiányzó anyaga”. A nagyobb egyetemek természettudományi tanszékei galaxisszerte egyre bonyolultabb műszerekkel keresték és kutatták a távoli csillagrendszerek szívet, majd a Világegyetem legszélsőbb zegzugait, de amikor végre megtalálták, kiderült, hogy arról az anyagról van szó, amibe ezeket a műszereket becsomagolták.

A dobozban is elég tisztességes mennyiségű hiányzó anyag volt: puha kis fehér golyócskák formájában. Vakta a fizikusok eljövendő generációjára hagyta, hogy kinyomozhassák, mik lehetnek ezek, ha már a mostani fizikusok kutatásainak eredményeit mindenki elfelejtette.

A hiányzó anyagból álló golyóbisok körül kiemelte a sima, fekete korongot. Lerakta maga mellé egy kőre, és beletűrt a hiányzó anyagba, hogy megnézzze, nincs-e ott még valami más is, mondjuk egy használati utasítás vagy néhány tartozék, de nem volt ott semmi más. Egyedül a fekete korong.

Vakta rávilágított a zseblámpával.

Az eddig sima felületen most repedések kezdtek megjelenni. Vakta idegesen hátrahőkölt, de aztán rájött, hogy a dolog, bármi volt is, csak széthajtogatta magát.

Csodaszép látvány volt. Elképesztően kidolgozott, ugyanakkor egyszerű és elegáns. Olyan volt, mint egy önmagától összeálló origami vagy mint egy néhány röpkemásodperc alatt kinyíló rózsabimbó.

Ahol néhány pillanattal előbb még csak egy sima, kerekded fekete korong hevert, most egy madár volt. Egy lebegő madár.

Vakta óvatosan tovább hátrált, s közben figyelmesen nézte. Egy kicsit a pikkamadarakra hasonlított, csak éppen kisebb volt. Illetve nagyobb. Hogy pontosak legyünk, ugyanakkora, illetve legföljebb kétszer akkora. A színe is sokkal kékebb és rózsaszínűbb volt, mint a pikkamadaraké, ugyanakkor azonban teljesen fekete.

Volt rajta még valami furcsaság, amelyet Vakta nem vett észre rögtön.

A pikkamadarakhoz hasonlóan ettől is az az érzése támadt az embernek, hogy valami olyat néz, amit ő nem lát.

Aztán hirtelen eltűnt.

Ugyanilyen hirtelen minden elsötétedett. Vakta ijedten összekuporodott, és megint a zsebében levő kiélesített kődarab után nyúlt. A sötétség azonban kisvártatva visszahúzódott és labdává göngyölgött, s a sötét labda ismét madárrá változott. A lány előtt lebegett a levegőben, lassan csapkodott a szárnyával, és őrá bámult.

– Bocsánatot kérek – szólalt meg hirtelen. – Csak be kell állítanom magamat. Hallod, amikor ezt mondom?

- Amikor mit mondasz? – kérdezett vissza Vakta.
- Jó – mondta a madár. – És hallod, amikor ezt mondom?
- Ezt sokkal magasabb hangon kérdezte.
- Hát persze, hogyné hallanám! – felelte Vakta.
- És azt hallod, amikor ezt mondom? – kérdezte ezúttal síri, mély hangon.
- Igen!

Rövid szünet következett.

- Úgy látszik, ezt már nem – mondta a madár néhány másodperc múlva. – Jó, akkor ezek szerint a 20 és 16 ezer hertz közötti hangtartományt érzékeled. Remek. Akkor ez a hang megfelel? – kérdezte kellemes tenorban. – Nincsenek kellemetlenül visító magas hangfrekvenciák? Úgy látszik, nincsenek. Jó. Akkor ezt fogom adatátviteli csatornának használni. Na és hányat látsz belőlem?

A levegő egy csapásra megtelt rengeteg egymásba fonódó madárral. Vakta kellőképpen hozzászokott már a virtuális valósághoz, de ez a látvány sokkal különösebb volt, mint amivel valaha is találkozott. Úgy tűnt, mintha a tér egész szövete egybefüggő madáralakzatokból állt volna össze.

Vakta zihálva a szeméhez kapta a kezét. Karja madár alakú téren lendült át.

- Hmm, nyilván túl sokat – szólalt meg a madár. – Na és most?

Átalakult valamiféle harmonikává, mintha egy párhuzamos tükrök közé került madár lett volna, amelynek a képe a végtelenbe tükröződik.

- Mi vagy te? – kiabálta Vakta.

– Egy perc, és arra is rátérünk – felelte a madár. – Most arra felelj, hányat látsz belőlem, légy szíves!

– Hát, izé... – Vakta tétován intett a messzeségbe.

– Értem, szóval a kiterjedésem még mindig végtelen, de legalább már közelítünk a megfelelő dimenziós mátrixhoz.

Jó. Nem, a helyes válasz: egy narancs és két citrom.

– Miféle citrom?

– Ha van három narancsom és három citromom, és elveszíték két narancsot és egy citromot, akkor mi marad?

– He?

– Rendben, szóval szerinted így halad az idő? Érdekes. Még mindig végtelen vagyok? – kérdezte, miközben erre-arra dagadozott a térben. – Most is végtelen vagyok? Milyen sárgának látsz?

A madár egyik pillanatról a másikra vette fel a különféle észbontó méreteket és formákat.

– Nem tudom ... – tétovázott Vakta.

– Nem muszáj válaszolnod, látom rajtad, mire gondolsz. Na. Úgy nézek ki, mint az anyád? Úgy mint egy szikla? Óriásinak látszom, vizenyősnek vagy egybefonódó kígyóknak. Na? És most? Szerinted hátrafelé megyek?

A madár most az egyszer egy helyben maradt.

– Nem – felelte Vakta.

– Pedig hátrafelé mentem az időben. Hmm. Nos, azt hiszem, mindent tudunk. Ha éppen tudni szeretnéd, hát elmondhatom, hogy az ember szabadon mozoghat háromféle irányban, az úgynevezett térben. Egy irányban mozoghat egy negyedik dimenzióban, amit időnek nevez, és egy helyben marad az ötödikben, amely a valószínűség

első alapköve. Utána egy kicsit már bonyolultabb lesz a dolog, a 13. és a 22. dimenziók között pedig már mindenféle olyan történik, amiről talán jobb nem is tudni. Pillanatnyilag elég annyit tudni, hogy az univerzum sokkal komplikáltabb, mint gondolnád, még ha csak elkezded gondolkodni rajta, már az is rohadt nehéz. Ha sért téged, nyugodtan kihagyhatom az ilyen szavakat, mint a „rohadt”.

– Olyan rohadt szavakat használhatsz, amilyeneket csak akarsz.

– Rendben.

– Mi az ördög vagy te?

– Én vagyok az Útikalauz. A te univerzumodban én vagyok a te Útikalauzod. Én ott lakom, amit szaknyelven szólva a Minden Létező Dolog Kusza Összevisszaságának neveznek, s ezt azt jelenti, hogy... várj, inkább megmutatom!

Megfordult a levegőben, kiröppent a barlangból, és leszállt egy sziklára, pont egy kiszögellés alá, hogy védve legyen az újra eleredő esőtől.

– Na, most nyisd ki a szemed! – mondta.

Vaktának nem tetszett, hogy egy madár dirigál neki, de azért követte a barlang szájáig, s közben még mindig a zsebében levő követ szorongatta.

– Eső – mondta a madár. – Látod? Ez csak eső.

– Tudom, mi az az eső.

Szakadt a víz az éjszakában, s a cseppek között átszűrődött a holdfény – Na micsoda?

– Hogyhogy na micsoda? Ki vagy te tulajdonképpen? Mit csináltál abban a dobozban? Miért kellett egész éjszaka az

erdőben rohagálnom és őült mókusokkal küzdenem? Csak azért, hogy a végén egy madár kérdezzesse tőlem, mi az az eső? Hát víz, ami abból a nyavalyás égből esik, semmi más. Akarsz még tudni valamit, vagy most már mehetünk haza?

Hosszú szünet előzte meg a madár válaszát.

– Haza akarsz menni?

– Nincs-hova hazamennem! – Vakta olyan hangosan kiáltotta ezt, hogy szinte beleremegett.

– Nézd az esőt... – kezdte az Útikalauz.

– Azt nézem! Mit néztek rajta?

– Mit látsz?

– Hogyhogy mit látok, hülye madár! Csak egy nagy csomó esőt! Vizet, ami esik.

– Milyen alakokat látsz a vízben?

– Alakokat? Semmilyen alakokat nem látok. Csak... csak...

– Csak összevisszaságot – segítette ki a madár.

– Igen...

– És most mit látsz?

A madár szeméből alig láthatóan vékonyka fénysugarak terültek szét legyezőszerűen. A sziklakiszögellés alatti száraz levegőben semmit sem lehetett látni. Ahol azonban a sugarak az esőcseppeknek ütköztek, egy fénylap lett látható. Olyan fényes és élénk színű volt, hogy szinte szilárdnak tűnt.

– Ó, nagyszerű. Lézershow – mondta Vakta ingerülten. – Sosem láttam még ilyet, eltekintve persze attól a kábé ötmillió rockkoncerttől, amit végig kellett nézmem.

– Mondd el, hogy mit látsz!

- Csak egy lapot! Hülye madár.
- Semmi sincs ott, ami eddig ne lett volna. Csak arra használom a fényt, hogy bizonyos pillanatokban felhívjam a figyelmedet bizonyos esőcseppekre. És most mit láatsz?
A fény kialudt.
- Semmit.
- Pontosan ugyanazt csináltam, mint eddig, csak ultraibolya fénnel. Te nem láthatod.
- Mire jó olyat mutatni nekem, amit nem láthatok.
- Arra, hogy megértsd: csak mert láatsz valamit, az még nem jelenti azt, hogy ott is van. És ha nem láatsz valamit, az még nem jelenti azt, hogy nincs is ott, pusztán az érzékszerveid súgják azt neked.
- Kezdem unni – mondta Vakta, majd hirtelen még a lélegzete is elállt.

A levegőben megjelent egy óriási és roppant éles háromdimenziós kép az apjáról. Valami miatt nagyon riadtan nézett.

Körülbelül három kilométerrel Vakta mögött az apja épp az erdőn küzdötte keresztül magát, majd hirtelen megállt. Megriadt, amikor kábé három kilométernyire maga előtt a saját riadt képét pillantotta meg fényesen ragyogni az eső függönyén át. Körülbelül három kilométernyire, és jobbra attól az iránytól, amely felé igyekezett.

Majdnem teljesen eltévedt. Meg volt győződve róla, hogy meg fog halni a hidegtől és a kimerültségtől, és kezdte azt kívánni, hogy bárcsak minél hamarabb történne már meg. Egy mókus épp az imént hozott neki egy teljes

golfmagazint. Agyában valami összevissza bömbölni kezdett.

Látva hatalmas tükörképét arra gondolt, hogy helyes ez az összevissza bömbölés, helytelen viszont az irány, amely felé igyekszik.

Vett egy mély lélegzetet, megfordult, és elindult a megmagyarázhatatlan fényshow felé.

– Jó, jó, de mit akar ez bizonyítani? – faggatózott Vakra. Nem is annyira a kép maga döbbsentette meg, hanem az, hogy a kép az apját ábrázolja. Vakta kéthónapos korában látta élete első hologramját, és szerepelt is benne. A legutolsót pedig nagyjából fél órája: az AnjaQantini Csillagörök Indulóját játszó zenekart.

– Mindössze annyit, hogy ahol az a fénylap volt, ott nincs is semmi más – válaszolt a madár. – Csak az egyik irányba hulló víz az égből, ami kölcsönhatásba lép az érzékszerveiddel érzékelhető, másik irányba haladó fényel. Ez egy látható képpé áll össze az agyadban. Ám ezek csupán a Kusza Összevisszaság képei. Tessék, itt van egy másik.

– Az anyám! – csodálkozott Vakta.

– Nem ő az – mondta a madár.

– Az anyámat már csak megismerem!

A kép egy nőt ábrázolt, amint éppen kilép egy úrhajóból egy hatalmas szürke, hangárszerű épületben. Egy csapat magas, lilásszürke lény kísérté. Kétségtelenül Vakta édesanyja volt. Illetve majdnem minden kétséget kizáróan. Trillian sosem mozgott volna ilyen bizonytalanul az alacsony

gravitációban, nem is nézett volna szét ilyen hitetlenkedő arckifejezéssel ennyire ósdi életfenntartó műszer között, és nem is hordott volna magával ilyen őszöreg kamerát.

– Akkor hát ki ez? – kérdezte Vakta.

– Az édesanyád kiterjedésének egy része a valószínűségi tengelyen – felelte a madár-Útikalauz.

– Egy mukkot sem értek abból, amit beszélsz.

– A térnek, az időnek és a valószínűségnek mind vannak tengelyei, amelyek mentén haladni lehet.

– Még mindig nem értem. Bár azt hiszem... Nem. Inkább magyarázd el!

– Azt hittem haza akarsz menni.

– Magyarázd el!

– Szeretnéd látni az otthonodat?

– Látni? De hiszen elpusztították!

– A valószínűségi tengelyen ez nem számít. Ide süss!

Az esőben valami nagyon különös és csodálatos látvány jelent meg. Egy óriási, kékeszöld golyó ködbe és felhőkbe burkolódzva. Fenséges lassúsággal forgott körbe-körbe a fekete, csillagpötyös háttér előtt.

– Most látod – mondta a madár. – Most nem.

Közel három kilométernyire Arthur Dent ismét megtorpant: Nem akart hinni a szemének. Az égen ott lebegett – a Föld. Esőben ázott, de az éjszakai égbolton élesen és élénken valóságosnak tűnt. Elállt a lélegzete, amikor meglátta. Aztán pont abban a pillanatban, amikor a lélegzete elállt, a Föld eltűnt, majd ismét megjelent. Azután pedig – Arthur ekkor adta fel, és inkább szalmaszálakat

tűzdelt a hajába – egy gigantikus kolbásszá változott.

Vakta szintén megdöbbsent a feje fölött lógó hatalmas, kékeszöld, vizenyős és ködös kolbász láttán. Hirtelen egy egész lánccá alakult, vagyis egy olyan lánccá, amelyből sok kolbász-láncszem hiányzott. Az egész ragyogó kolbász-füzér örült táncba kezdett a levegőben. Pörgött-forgott, majd lelassult, elhalványult, és beleveszett az éjszaka sötétjébe.

– Mi volt ez? – kérdezte halkan Vakta.

– Egy szakaszos valószínűségű tárgy fel-felvillanó képe a valószínűségi tengelyen.

– Aha.

– A legtöbb tárgy megváltozik és váltogatja az alakját a valószínűségi tengelyen, de amit a te szülővilágod csinál, az egy kicsit más. Ott helyezkedik el, amit talán a valószínűség mezőhibás vonalának nevezhetnénk, ami annyit tesz, hogy egésze a valószínűség több koordinátáján egyszerűen megszűnik létezni. Magában hordozza az instabilitást, ami jellemző minden olyan dologra, ami az általunk Plurális néven ismert szektorok határain belülre esik. Eddig érthető?

– Nem.

– El akarsz menni, hogy a saját szemeddel lásd?

– A... Földre?

– Igen.

– Lehetséges?

A madár-Útikalauz nem válaszolt azonnal. Könnyedén, kecsesen széttárta a szárnyait, a levegőbe emelkedett, és

kirepült az esőbe, amely kezdett már elállni.

Elbűvölően felröppent az éjszakai égboltra. Cikáztak körülötte a fények, reszkettek a dimenziók. A madár lecsapott és megfordult, csinált egy hurkot, visszafordult, és végül öt méterre Vakta arcától megállt. Lassan és csöndesen összecsukta a szárnyait.

Újra megszólalt.

– A te univerzumod hatalmasnak tűnik a számodra. Hatalmasnak időben és hatalmasnak térben. Ez a szűrők miatt van, amelyeken keresztül az univerzumot érzékeled. Belém viszont nem építettek ilyen szűrőket, ezért aztán képes vagyok érzékelni a kusza összevisszaságot, amely tartalmazza az összes lehetséges univerzumot, ám amelynek önmagában nincs mérete. Számomra minden lehetséges. Mindent tudok és mindenre képes vagyok, emiatt elképesztően hiú, sőt, mi több, egy praktikus kis önhordó csomagolásban kerülök forgalomba. Hogy a fentiekből mit hiszel el; az a te dolgod.

Vakta arcán lassan mosoly terült szét.

– Te kis nyavalyás. Teljesen felizgattál!

– Amint mondtam, minden lehetséges.

Vakta felnevetett.

– Rendben van – mondta. – Tegyük egy próbát! Menjünk el a Földre! Menjünk el arra a pontjára a... ööö...

– A valószínűség tengelyen?

– Igen. Arra a pontjára, ahol nem robbant fel. Jó. Szóval te vagy az Útikalauz. Hogyan jutunk el oda?

– Visszarendezéssel.

– Mivel?

– Visszarendezeéssel. Az idő múlása számomra lényegtelen. Te eldöntöd, mit akarsz, az én dolgom csupán annyi, hogy megtörténtté tegyem.

– Viccelsz?

– Minden lehetséges.

Vakta összevonta a szemöldökét.

– Most csak viccelsz, ugye?

– Hadd magyarázzam el más szavakkal – mondta a madár. – A visszarendezés segítségével lerövidíthetjük az idejét annak, hogy arra a kevés űrhajó egyikére várunk, amelyek évente haladnak el ebben a galaktikus szektorban, s közben arra várunk, hogy eldöntse, vajon fel óhaj-e venni bennünket vagy sem Akard azt, hogy felvegyenek, egy űrhajó pedig idejön, és felvesz. A pilóta millió okot találhat rá, hogy miért döntött úgy, hogy megáll, és felvesz téged. Az igazi oka viszont az, hogy én döntöttem el, hogy fel fog venni.

– Most elképesztően hiú vagy, ugye, kis madár?

A madár nem felelt.

– Jól van – mondta Vakta. – Egy hajót akarok, ami elvisz a Földre.

– Ez megfelel?

Az űrhajó olyan lassan ereszkedett le, hogy Vakta már csak akkor vette észre, amikor majdnem a feje fölött volt.

Arthur is észrevette. Már csak egy kilométerre volt, és egyre közeledett. Pont miután a kivilágított óriáskolbász képe elenyészett, észrevette, hogy további fények ereszkednek le a felhők közül. Kezdetben nem tűntek

többnek egy újabb ríktó fényjátéknál.

Eltartott egy jó pár pillanatig, hogy leesett neki: amit lát, az egy valódi úrhajó, és még egy-két pillanatig, hogy rájöjjön: az úrhajó pont ott készül leszállni, ahol a lányát is sejtette. Akkor történt az, hogy eső ide vagy oda, fájós láb ide vagy oda, sötétség ide vagy oda, igazán elkezdett rohanni.

Szinte abban a pillanatban el is esett, csúszott egyet, és elég csúnyán beverte a térdét egy kőbe. Feltápáskodott, és újra megpróbálta. Az a szörnyű, jeges érzése támadt, hogy talán most fogja Vaktát örökre elveszíteni. Sántikálva, átkozódva futott. Nem tudta, mi lehetett abban a dobozban, de Ford Prefect neve volt rajta, s Arthur ezt a nevet is sűrűn emelgette futás közben.

A hajó az egyik legszexisebb és leggyönyörűbb volt, amit Vakta valaha is látott.

Elképesztő látvány volt. Ezüstszínű, karcsú, kifejezhetetlen. Első ránézésre azt mondta volna, hogy egy RW6-os típus. Miközben leszállt mellé, rájött, hogy tényleg egy RW6-os, és az izgalomtól alig kapott levegőt. RW6-osokat csak azokban a magazinokban lehetett látni, amelyek kifejezetten a polgárok pukkasztására készültek.

Vakta szörnyen izgatott lett. Az érkezés módja és időzítése mélyen felkavarta. Vagy valami igen bizarr véletlen, vagy valami nagyon különös és aggasztó dolog történik. Feszülten várta, hogy kinyíljon végre a fedélzeti nyílás. Az Útikalauza – mert most már a sajátjának tartotta – kicsivel a bal válla fölött lebegett, és finoman csapkodott a szárnyaival.

Kinyílt a fedélzeti nyílás. Csak egy halovány fény szűrődött

ki. Egy két pillanat elteltével megjelent egy alak. Néhány másodpercig mozdulatlanul állt, nyilván a szemét próbálta hozzászoktatni a sötétséghez. Aztán megpillantotta az ácsorgó Vaktát, és egy kissé meglepettnek tűnt. Elkezdett lépdelni felé. Majd egyszer csak meglepett kiáltást hallatott, és nekiment.

Vakta nem tudott volna futni a sötét éjszakában, amikor egy kissé még kába is volt. Ösztönösen a zsebében levő követ markolászta attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta a leereszkedő úrhajót.

Arthur még mindig rohant. Meg-megcsúszott, elvágódott, fába ütközött, s végül észrevette, hogy elkésett. A hajó csak körülbelül három percet töltött a földön, s most halkan és kecsesen újra a fák koronái fölé emelkedett. Finoman megfordult a szemerkélő esőben, mert a vihar már jócskán alábbhagyott, egyre följebb emelkedett, megbillentette az orrát, és hirtelen minden erőfeszítés nélkül elsuhant a felhők között.

Elment. Vaktával együtt. Arthur ezt még nem tudhatta, de csak ment, ment előre, és megtudta. A lány elment. Arthurnak az lett volna a feladata, hogy jó szülő legyen; és alig akarta elhinni, mennyire rosszul csinálta. Továbbra is futni próbált, de egyre jobban húzta a lábát, veszettül fáj a térde, és látta, hogy alaposan elkésett.

Arra gondolt, hogy ennél nyomorultabbul már nem is érezhetné magát, de hamarosan kiderült, hogy tévedett.

Végül odabotorkálta Vakta menedékéül szolgált barlanghoz, ahol az kinyitotta a dobozt. A föld besüppedt az

űrhajó alatt, ami mindössze pár perce szállt le ott, ám Vaktának híre-hamva sem volt. Arthur elkeseredetten bebaktatott a barlangba, és megtalálta az üres dobozt meg a szétszóródott hiányzó anyag galacsinjait. Ettől egy kicsit előntötte a méreg. Állandóan azt próbálta a lány fejébe verni, hogy takarítson össze maga után. Ha ilyenek miatt előntötte a méreg, akkor nem kellett annyira elkeserednie, amiért elment. Tudta, hogy képtelenség megtalálni.

A lába váratlanul beleütődött valamibe. Lehajolt, hogy fölvegye, és szerfelett meglepődött, amikor meglátta, mi az. A saját régi GALAXIS Útikalauza. Hogy került ez ebbe a barlangba? Sosem jött vissza érte a baleset színhelyére. Nem akarta újra felidézni a zuhanást, és nem akarta visszaszerezni az Útikalauzt sem. Úgy gondolta, örökre itt marad a Lamuellán szendvicskészítőnek. Hogy került a könyve a barlangba? Ráadásul még működött is. A borítójáról villogott rá a felirat: NE ESS PÁNIKBA!

Visszament a barlangból a búskomor holdfénybe. Leült egy kőre, hogy megnézegetse régi Útikalauzát, és azt vette észre, hogy ami ott hever, az nem is egy kő, hanem egy ember.

18. fejezet

Arthur ijedten talpra szökkent. Nehéz lenne megmondani, mi rémítette meg jobban: az-e, hogy netán kárt tett az emberben, akire véletlenül ráült, vagy inkább az, hogy az az ember netán kárt tesz benne, amiért véletlenül ráült.

Miután jobban megnézte, úgy látta, hogy a második eshetőség miatt egyelőre nem érdemes aggódni. Bárki is volt az, akire rá talált ülni, nem volt eszméleténél. Azt illetően, hogy mit csinált ott fekvve, igen sok magyarázkodásra lett volna szükség. Mindenesetre lélegzett, azzal nem volt baj. Arthur kitapintotta a pulzusát. Azzal sem volt baj.

Félig összegörnyedve feküdt az egyik oldalán. Arthur az idejét sem tudta már, mikor volt utoljára elsősegély-oktatáson, így nem is igazán emlékezett, mi ilyenkor a teendő. Aztán eszébe jutott, hogy a legelső fontos dolog az, hogy legyen az embernél egy elsősegélycsomag. A fenébe.

A hátára fordítsa az illetőt vagy ne? Na és ha eltört valamelyik csontja? Vagy ha lenyelte a nyelvét? Vagy esetleg be akarja majd perelni őt? Meg egyébként is, ki ez az ember?

Az eszméletlen férfi ebben a pillanatban hangosan felnyögött, és a hátára fordult.

Arthur azon tűnődött, hogy nem kellene-e...

Aztán ránézett.

Aztán megint ránézett.

Aztán még egyszer ránézett, hogy megbizonyosodjon arról, nem csupán a szeme káprázik-e.

Annak ellenére, hogy már azt hitte, annyira maga alatt van, hogy jobban már nem is lehetne, most még mélyebbre süllyedt.

Az alak ismét nyögött egyet, és lassan kinyitotta a szemét. Eltartott egy ideig, amíg élesen tudott látni, aztán pislogott

egyet, és megdermedt.

– Hát te? – kérdezte Ford Prefect.

– Hát te? – kérdezte Arthur.

Ford újból felnyögött.

– Na most vajon mit kell neked elmagyaráznom? – kérdezte, és kétségbeesetten lehunyta a szemét.

Öt perccel később már Arthur mellett ült, és a halántékát dörgölte, ahol egy jókora gumót érzett.

– Ki a frászkarika volt ez a csaj? – kérdezte. – Miért vannak mókusok körülöttünk, és mit akarnak?

– Engem egész álló éjjel zaklattak ezek a mókusok felelte Arthur. – Mindenféle magazint próbáltak rám tukmálni.

Ford elhúzta a száját.

– Tényleg?

– Meg rongydarabokat.

Ford elgondolkodott.

– Ó! – szólalt meg. – Valahol itt zuhant le a hajód?

– Igen – felelte Arthur egy kissé feszülten.

– Alighanem erről lesz szó. Előfordulhat ilyen. A hajó fedélzeti robotjai megsemmisülnek. Az őket vezérlő kiberagyak viszont épségben maradnak, és megcélozzák a helyi vadvilágot. Az egész ökoszisztémából ügybuzgó szolgáltatóipart varázsolnak, akik meleg törülközőket és italokat osztogatnak minden arrajárónak. Be kéne tiltani az ilyet. Talán be is tiltották már. Talán már azt is betiltották már, hogy betilthassák az ilyet, úgyhogy mindenki szépen elmérgelődhet rajta. Hahó, az ám! Mit is mondtál?

– Azt, hogy a csaj pedig az én lányom.

Ford abbahagyta a halántékdörzsölést.

– Mondd még egyszer!

– Azt mondtam – ismételte meg ingerülten Arthur –, hogy a csaj az én lányom.

– Nem is tudtam, hogy van egy lányod – jegyezte meg Ford.

– Hát biztos sok dolgot nem tudsz még rólam – mondta Arthur. – Jut eszembe, sok dolgot még én sem tudok magamról.

– Hát, hát, hát. Na és mikor történt?

– Nem tudom pontosan.

– Na, ez már sokkal ismerősebben hangzik – mondta Ford.

– Netán egy édesanya keze is benne van a dologban?

– Trilliané.

– Trillian? Nem is gondoltam volna, hogy...

– Hagyjuk ezt. Tudod, egy kissé zavarba jövök a témától.

– Emlékszem, egyszer beszélt is valami porontyról, de csak úgy kutyafuttában. Néha szoktam vele találkozni. De a kölyköt még sosem láttam vele.

Arthur nem szólt semmit.

Ford ellódult és ismét lüktetni kezdett a halántéka.

– Biztos vagy benne, hogy a te lányod? – kérdezte.

– Mondd el, mi történt!

– Fűüü! Hosszú történet. Idejöttem, hogy átvegyem a csomagot, amit neked küldtem megőrzésre...

– Miért, mi volt benne?

– Szerintem valami elképzelhetetlenül veszélyes dolog.

– És ilyet küldesz nekem? – tiltakozott Arthur.

– Úgy gondoltam, itt lesz a legnagyobb biztonságban.

Abban bíztam, hogy téged úgysem fog érdekelni, és nem nyitod ki. Mindegy, a lényeg, hogy éjszaka jöttem, és nem találtam meg ezt a falut. Csak a legalapvetőbb információkkal rendelkeztem. Nem kaptam semmiféle jelet. Gondoltam, itt nem is nagyon van semmiféle jeladó berendezés.

– Nekem pont ez tetszik.

– Aztán mégiscsak vettem egy gyenge jelet a te régi Útikalauzodtól, úgyhogy aszerint tájoltam be magam, mert úgy gondoltam, az a jel hozzád fog elvezetni. Mégis valami erdő kellős közepén értem földet. Nem tudtam rájönni mi történt. Kiszálltam, és megláttam, hogy ott ácsorog ez a csaj. Elindultam, hogy üdvözljem, és hirtelen mit látok? Hogy ott van nála!

– Micsoda?

– Amit neked küldtem! Az új Útikalauz! Az a madár! Neked kellett volna vigyáznod rá, te tökkelütött, de a csajszi kapásból megfújta mint a trombitát! Odarohantam, de ő kupán vágott egy kődarabbal.

– Aha – bólogatott Arthur. – És mit csináltál?

– Hát elestem, mit csináltam volna?! Alaposan fejbe vert. Aztán a madárral együtt a hajóm felé indultak. És mikor azt mondom, hogy a hajóm, akkor egy RW6-osról beszélek.

– Egy miről?

– Egy RW6-osról, Zark áldjon meg! Nagyon jó viszonyban van a hitelkártyám az Útikalauz központi számítógépével. El sem hinnéd, ez a hajó egyszerűen...

– Ezek szerint az RW6-os egy úrhajó?

– Igen! Méghozzá... na, mindegy Arthur, lennél szíves

összeszedni magad? Vagy legalábbis keríteni egy katalógust? Szóval itt már erősen gondba estem. Azt hiszem, kaptam egy enyhe agyrázkódást is. Ott térdeltem, és csak úgy folyt a vérem, úgyhogy egyetlen dolgot tehettem csak: könyörögni kezdtem. Azt mondtam: „kérek, Zark szerelmére, ne vidd el a hajómat! És ne hagy itt ennek a primitív, alulcivilizált erdőnek a kellős közepén fejsérüléssel, orvosi segítség nélkül!” Komoly bajba kerülhettem volna, mint ahogy ő is.

– És mit mondott erre?

– Megint fejbe vert a kővel.

– Ez tényleg az én lányomra vall.

– Bűbájos kölyök.

– Jobban meg kell ismerni – mondta Arthur.

– Akkor jobban feloldódik, mi?

– Nem, de akkor tudja az ember, mikor kell elhajolni.

Ford megrázta a fejét, és megpróbált egyenesen nézni.

Nyugat felől már kezdett világosodni az ég, ugyanis ott kelt fel a nap. Arthur nem volt rá különösebben kíváncsi. Egy ilyen pokoli éjszaka után azt kívánta a legkevésbé, hogy felkeljen megint az a nyamvadt nap, és átvánszorogjon az égbolton.

– Mit csinálsz egy ilyen helyen, Arthur? – kérdezte Ford.

– Hát – felelte Arthur –, többnyire szendvicseket.

– Micsoda?

– Én vagyok, vagyis inkább voltam az egyik kis törzs szendvicskészítője. Amikor megérkeztem ide, jobban mondván amikor kimentettek a hiper-szuper úrhajó roncsai közül, amivel lezuhantam, nagyon kedvesek voltak hozzám,

és ezért úgy gondoltam, igazán meghálálhatnám ezt valamivel. Tudod, én egy művelt pasas vagyok egy fejlett technológiájú kultúrából, úgyhogy gondoltam, mutatok majd nekik egy-két dolgot. Persze nem tudtam. Amikor szóba került valami, gőzöm sem volt róla, hogyan működik. És most nem a videomagnókról beszélek, mert azokról senki sem tudja, hogyan működnek. Csak egy olyasvalamiről, mint teszem azt egy golyóstoll vagy egy artézi kút. De halvány lila gőzöm sem volt róluk. Semmiben sem tudtam segíteni nekik. Aztán egy nap elfogott a rosszkezd, és kentem magamnak egy szendvicset. Ettől hirtelen nagyon izgatottak lettek. Sosem láttak még szendvicset. Sosem jutott eszükbe, hogy kenjenek maguknak, és mivel én véletlenül szeretek szendvicseket készíteni, így az összes többi már csak jött magától.

– És szeretted ezt csinálni?

– Igen, azt hiszem, mondhatjuk. Szereztem egy jó kis késkészletet meg minden.

– Nem találtad sosem agysorvasztóan, kirobbanóan, bámulatosan, szédületesen unalmasnak?

– Nos, ööö, nem. Nem annyira. Legalábbis nem szédületesen.

– Fura. Én annak találnám.

– Hát, azt hiszem, itt nem egyeznek a nézeteink.

– Nem.

– Mint a pikkamadarak.

Fordnak fogalma sem volt, miről beszél Arthur, és nem is akart azzal vesződni, hogy megkérdezze. Inkább azt kérdezte meg:

- És hogy az ördögbe jutunk el innen?
- Hát, szerintem az a legegyszerűbb, ha követjük az utat a völgyben a síkságokig, az nagyjából egy óra, aztán onnan körbemegyünk. Nem hiszem, hogy képes lennék visszafordulni és visszamenni ott, ahol jöttem.
- Körbemegyünk – de hová?
- Hát, vissza a faluba. Szerintem – sóhajtott kétségbeesetten Arthur.
- Nem akarok semmiféle rohadt faluba menni! – csattant fel Ford. – Ki kell jutnunk innen!
- Hová? Hogyan?
- Én tudjam? Mondd meg te! Te laksz itt! Biztos ki lehet jutni valahogyan erről a fotonszagú bolygóról!
- Nem tudom. Te mit szoktál csinálni? Feltételezem, hogy üldögélsz, és vársz egy arra járó úrhajót.
- Ó, igen? És az utóbbi időkben hány úrhajó járt ezen a zarkverte kis bolhafészekben?
- Hát, itt volt az enyém néhány éve, amelyik véletlenül lezuhant. Aztán, ööö, aztán Trillian úrhajója, utána a csomagkézbesítő, most meg a tiéd, és...
- Na jó, de ezektől eltekintve?
- Hát, ööö, amennyire én tudom, egy se nagyon. Ez egy elég csendes hely.

Mintha szándékosan meg akarná hazudtolni, a távolban hosszú mennydörgés hangja morajlott fel.

Ford nyűgösen feltápászkodott, és elkezdett fel-alá járkálni a felkecmergő nap gyenge, fájdalmas, fényében, amely olyan csíkot rajzolt az égboltra, mintha valaki egy darab nyers májat vonszolt volna át rajta.

- Nem érted, milyen fontos ez – mondta.
- Micsoda? A lányom ott van kint egyedül a galaxisban. Még hogy én nem...
- Nem érhetnék rá később sajnálni a galaxist? – türelmetlenkedett Ford. – Ez tényleg nagyon, nagyon komoly dolog. Az Útikalauz vezetését átvették! Elárverezték a szerkesztőséget!
- Arthur felugrott.
- Hű, de komoly! – kiáltotta. – Tömd már tele a fejedet mindenféle kiadói üzletpolitikával, légy szíves! El sem tudom mondani, hányszor járt ezen nekem is az eszem újabban!
- Hát nem érted? Csináltak egy teljesen új Útikalauzt!
- Jaj! – kiáltozott tovább Arthur. – Jaj! Jaj! Jaj! Szóhoz sem jutok az izgalomtól! Alig várom, hogy megjelenjen, és végre megtudjam, melyek a legizgalmasabb ürrepülőterek, ahol halálra unhatom magam azokban a sosem látott, vadiúj várógömbökben! Nem rohanhatnánk el egy boltba most rögtön, hogy vehessek én is egy példányt?
- Ford összeszűkülte szemmel nézett rá.
- Ezt hívjátok szarkazmusnak, ugye?
- Tudod, mit? – üvöltötte Arthur. – Azt hiszem, igen! Tényleg azt hiszem én is, hogy csak egy leheletnyi szarkazmus szivárgott a beszédstílusomba! Ford, igen szar éjszakám volt! Lennél szíves ezt is figyelembe venni, amikor legközelebb is valami elképesztően, borzköpetesen lényegtelen baromsággal akarsz fárasztani?!
- Higgadj le! – mondta Ford. – Gondolkodnom kell.
- Miért kell gondolkodnod. Nem ülhetnék csak úgy itt, és

közben bebőbebbőbeőznénk a szánkkal? Nem lehetne egy kicsikét prűntyögni, és közben egy pár percig csak úgy lezsnyékelni? Nekem ez nem megy, Ford! Nem megy többé az, hogy állandóan gondolkodjak, és mindenfélét kiokoskodjak! Lehet, hogy azt hiszed, csak állok itt és járatom a pofámat ...

– Ez meg sem fordult a fejemben.

– ... de én komolyan beszélek! Mi értelme van? Mindig azt feltételezzük, hogy bármikor valami olyat cselekszünk, aminek tudjuk a következményeit, akkor az történik, amit mi akartunk. Ez nem mindig van így Sőt! Ez egy örületes, észveszejtő, ostoba, kancsaltücsökbogárnyi tévedés!

– Ugyanígy gondolom én is.

– Köszönöm – mondta Arthur, és visszaült. – Tessék?

– Idő-visszarendezés.

Arthur a kezébe temette a fejét, és ütemesen jobbra-balra ingatta.

– Van valami emberséges megoldás – nyögte –, hogy ne kelljen végighallgatnom, mi az az idő-visszami-akutyafülézés?

– Nincs – felelte Ford –, a lányod ugyanis pont a kellős közepébe csöppent, s a dolog halálosan komollyá vált.

Mennydörgés hasított a csendbe.

– Rendben van – adta meg magát Arthur. – Mi az?

– Kiugrottam egy irodatorony ablakán.

Ettől földerült Arthur.

– Ó! Miért nem teszed meg újra?

– Megtettem.

– Hmm – mondta Arthur csalódottan. – Úgy látom, nem sok

Jó sült ki belőle.

– Az első alkalommal elképesztő és – minden álszerénységet félretéve – mesébe illő találékonysággal, gyors gondolkozással, ügyességgel és önfeláldozással sikerült megmenekülnöm.

– Mi volt az önfeláldozás?

– Búcsút kellett mondanom a fél pár imádott és véleményem szerint pótolhatatlan cipőmnek.

– Ez miért önfeláldozás?

– Mert az én cipőm volt! – felelte ingerülten Ford.

– Úgy tűnik, különböznek az értékrendszereink.

– Az enyém mindenestre jobb.

– Akkor a te... mindegy, hagyjuk. Tehát miután nagyon eszesen megmenekültél, teljesen érthető módon megint leugrottál. Kérlek, ne mondd el, hogy miért. Csak azt mondd el, mi történt utána, de csak ha muszáj.

– Egyenesen egy arra járó légikocsi nyitott pilótafülkéjébe zuhantam. A pilótája épp akkor katapultált, mert véletlenül rossz gombot nyomott meg, amikor ki akarta cserélni a zenét az autórádió lejátszójában. Ezúttal tehát a megmenekülésem nem az én lángeszemen múlt.

– Hát, nem is tudom – mondta fásultan Arthur. – Előző éjjel bizonyára bemásztál a légikocsijába, és kikerested azt a számot, amit a pilóta a legkevésbé szeret.

– Egyáltalán nem – felelte Ford.

– Csak egy ötlet volt.

– Legalábbis én nem, de bármily furcsa, valaki más megtette. És itt van a kutya elásva. Vissza lehet rendezni a sorsdöntő események és azok következményeinek

láncolatát és elágazásait. Kiderült, hogy az új Útikalauz tette. Az a madár.

– Miféle madár?

– Nem is láttad?

– Nem.

– Ó. Halálos kis dolog. Csinos külső, nagy duma – és akkor csukja össze a hullámformákat, amikor neki tetszik.

– Mit akar ez jelenteni?

– Idő-visszarendezés.

– Ja – mondta Arthur. – Ja, persze.

– A kérdés itt az: valójában kinek a kedvéért csinálja?

– Van egy szendvics a zsebemben – mondta Arthur, és kotorászni kezdett. – Kérsz egy harapást?

– Ja, miért is ne?

– Egy kicsit nyúlós és ázott, attól tartok.

– Oda se neki!

Egy ideig csöndben rágcsáltak.

– Hmm, nem is rossz – szólalt meg Ford. – Milyen hús van benne?

– Teljesen Átlagos Vadtulok.

– Olyat még nem ettem. Szóval az a kérdés – folytatta Ford az előbbi gondolatmenetét –, hogy valójában kinek a kedvéért csinálja ez a madár. Mi is a felállás?

– Mmm – nyammogott Arthur.

– Amikor rátaláltam a madárra – folytatta Ford –, méghozzá önmagukban is nagyon érdekes véletlenek folytán, bemutatta nekem a legfantasztikusabb többdimenziós tűzijátékot, amit életemben láttam. Aztán pedig azt mondta, hogy az én univerzumomban bármikor a

rendelkezésemre áll. Én azt feleltem: kösz, nem kérek belőle. Mire ő azt mondta, hogy akkor is szolgálni fog, akár tetszik akár nem. Azt mondtam, hogy csak azt próbálja meg, ő pedig azt, hogy jó, és tényleg meg is próbálta. Azt mondtam, hogy erre még visszatérünk, ő pedig azt felelte, hogy vissza bizony. Akkor döntöttem úgy, hogy becsomagolom és kicsempésem onnan. Ezért küldtem el neked, a biztonság kedvéért.

– Ó, igen? Kinek a biztonságáról van szó?

– Nem érdekes. Aztán olyan dolgok történtek, hogy jobbnak láttam, ha ismét kiugrom az ablakon, mivel más választásom nemigen maradt. Szerencsém, hogy ott volt az a légikocsi, mert különben ismét a találékonyságomra, a gyors gondolkodásomra és az ügyességemre kellett volna hagyatkoznom, sőt, lehet, hogy odaveszett volna a másik fél pár cipőm is, vagy a legrosszabb esetben az életem. De mondom: akár tetszett, akár nem, az Útikalauz nekem dolgozott, és ez az, ami igazán aggasztó.

– Miért?

– Mert ha az Útikalauz az ember birtokában van, akkor az képes azt hinni, hogy csak neki dolgozik. Minden úgy ment, mint a karikacsapás, egészen addig, míg össze nem futottam azzal a kővel felfegyverkezett tramlival, aztán egy nagy puffanás, és máris kiütöttek a cipőmből. Ennyi volt, mese volt.

– A lányomra akartál célozni?

– Amilyen udvariasan csak tudtam. Ő a következő, aki azt hiszi, hogy minden a szájába repül. Bárkit leüthet egy kődarabbal, akit csak akar, mindent megkaphat, amíg azt

teszi, amit tennie kell, aztán neki is annyi lesz, mint nekem. Erről szól a visszarendezett idő, és senki sem fogja megérteni, mi szabadult el.

– Mint ahogy mondjuk én sem.

– Micsoda? Jaj, ébredj már fel, Arthur! Na jó, hadd próbáljam meg még egyszer! Az új Útikalauz most jött ki a kutatólaborból. A Szűrőtlen Érzékelés forradalmian új technológiájával szerelték fel. Fel tudod fogni, mit jelent ez?

– Nézd, én egész eddig szendvicsszűréseléssel foglalkoztam, Bob áldjon meg!

– Ki az a Bob?

– Hosszú. Folytasd csak!

– A Szűrőtlen Érzékelés azt jelenti, hogy mindent érzékel. Érted? Én nem érzékelek mindent. Te sem érzékelsz mindent. Mert szűrőkön keresztül érzékelünk. Az új Útikalauz érzékszerveiben viszont nincsenek ilyen szűrők. Mindent képes érzékelni. Nem volt valami bonyolult technikai ötlet. Egyszerűen csak ki kellett hagyni valamit. Érted?

– Mi lenne, ha nem kellene mindig azt válaszolnom, hogy értem, és akkor nyugodtan mondhatnád, amit akarsz?

– Jó. Mivel a madár képes érzékelni az összes lehetséges univerzumot, ezáltal jelen is van az összes lehetséges univerzumban. Világos?

– V... ilá... á... ágos. Acska.

– Erre persze mit mond az a sok tökfej a kereskedelmi és a könyvelési részlegen? Azt mondják: hű, de hisz ez nagyszerű, akkor nekünk csak egyet kell gyártanunk belőle, és végtelen számban adhatjuk el! Ne nézz így rám, Arthur, a

könyvelők igenis így gondolkoznak!

– Ez elég okos gondolat, nemdebár?

– Nem! Hihetetlenül ostoba ötlet. Na ide figyelj! Ez a szerkentyű csak egy kis Útikalauz. Beleépítették azt a rafinált kibertechnológiát, de mivel Szűrőtlen Érzékeléssel rendelkezik, a legkisebb mozdulata is egy vírus erejével hat. Tud terjeszkedni a térben, az időben és milliányi más dimenzióban. Bármit elérhet bárhol, bármelyik univerzumban, ahol te meg én mozgunk. Az ereje végtelen! Gondolj egy számítógép-programra! Valahol van egy kulcsfontosságú utasítás. Kapiskálsz már? Arthur?

– Bocs, egy pillanatra elbóbiskoltam. Az Univerzumról mondtál valamit, nem?

– Az Univerzumról mondtam valamit, igen – felelte Ford elnyűtten. Visszaült. – Na jó. Akkor ezt add össze! Tudod, hogy kiket láttam az Útikalauz irodáiban? Vagonokat! Á, látom végre mondtam egy szót, amit megértesz!

Arthur talapra ugrott.

– Ez a zaj... – mondta.

– Milyen zaj?

– Ez a mennydörgés.

– Mi van vele? .

– Nem a menny dörög. Ez a Teljesen Átlagos Vadtulkok tavaszi vándorlása. Hát elkezdődött.

– Miféle állatról van szó? Állandóan ezen lovagolsz.

– Nem lovagolok rajta. Belerakom a húsát a szendvicseimbe.

– Miért hívják Teljesen Átlagos Vadtuloknak?

Arthur megmondta neki.

Ritkán volt része abban az örömben, hogy lássa Ford döbbenetesen kitáguló szemét.

19. fejezet

Arthur sosem tudott betelni ezzel a látvánnyal. Forddal együtt gyorsan elgyalogoltak a völgyben csordogáló kis folyóig, s mikor végül elérték a síkság szélét, felkapaszkodtak egy hatalmas fára, hogy jobban lássák a galaxis egyik legfurcsább és legcsodálatosabb látnivalóját. A több ezernyi Teljesen Átlagos Vadtulok hatalmas, mennydörgő csordája gyönyörű rendezettségben csörtetett keresztül az Anhondo-síkságon. A kora reggeli, halványan derengő fényben egy kissé valótlannak és kísértetiesnek tűntek a megtermett állatok, s a testükből párolgó izzadság a dübörgő patáktól felvert porral keveredve még kísértetiesebbé tette őket. A legdöbbenetesebb mégiscsak az volt, ahonnan jöttek és ahová mentek, azaz sehonnan és sehová.

Egy szinte egy darabból álló, száz méter és egy kilométer hosszú vágatató hadrendet alkottak. Az oszlop a nyolc-kilenc nap alatt, amíg látható volt, egyenes maradt csak egy kicsit oldalra tartott. Ennek ellenére a többé-kevésbé egyenletes oszlopot alkotó nagytestű állatok óránként negyven kilométeres sebességgel száguldottak, a síkág egyik végében hirtelen megjelentek, s a másik végén ugyanolyan váratlanul eltűntek.

Senki sem tudta, honnan jönnek, és senki sem tudta, hogy hová mennek. A lamuellaiak életében annyira fontos

szerepet játszottak, hogy nem is akarták megkérdezni. Agg Trasbarg egyszer azt mondta, hogy ha megkapjuk a választ valamire, a kérdést akár el is felejthetjük. Némelyik falubeli magában úgy vélekedett, hogy ez volt az egyetlen bölcs mondat, amit Trasbarg szájából valaha is hallottak, s rövid vita után úgy döntöttek, ez csakis a véletlen műve lehetett. A paták dübörgése már olyan hangos volt, hogy mást alig lehetett hallani.

– Mit mondtál? – ordította Arthur.

– Azt mondtam – kiabálta vissza Ford –, hogy ez az egész úgy néz ki, mintha dimenziós sodródás lenne.

– És az micsoda? – üvöltötte Arthur.

– Nos, sokan amiatt aggódnak, hogy a téridő az összeroppanás jeleit mutatja. Elég sok világban megfigyelhető, hogy a vonuló állatok furcsa, kanyargó útvonala mentén megrepedeznek és elmozdulnak a földtömegek Itt is erről lehet szó. Furcsa időket élünk. Mivel itt még egy rendes űrrepülőtér sincs...

Arthur dermedten nézett rá.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy mit akarok ezzel mondani? – kiabált Ford. – Tudod te nagyon jól, mit akarok! Rápattanunk az egyikre, és eltűnünk innen!

– Komolyan azt akarod, hogy lovagoljunk meg egy Teljesen Átlagos Vadtulkot?

– Ja. Nézzük meg, hová megy!

– Mindketten odaveszünk! Nem – gondolta meg magát hirtelen Arthur. – Nem veszünk oda. Legalábbis én nem. Ford, hallottál már egy Stavromula Béta nevű bolygóról?

Ford összeráncolta a homlokát.

– Nem hiszem – mondta. Előhalászta saját ütött-kopott GALAXIS Útikalauzát, és bekapcsolta. – Hogy írják? – kérdezte.

– Azt nem tudom. Leírva nem láttam és mondani is csak egy olyan valaki mondta, akinek a szája mások fogaival volt tele. Emlékszel arra, amit Agradzsagról meséltem?

Ford egy pillanatig elgondolkodott.

– Arról a fickóról van szó, aki meg volt győződve róla, hogy te újra és újra megölsz?

– Arról. Az egyik helyet, ahol állítólag megöltem, Stavromula Bétának hívják. Ott alighanem le akarnak löni, de én majd elhajlok, és Agradzsagot találják el, vagy legalábbis az egyik reinkarnációját a sok közül. Ez minden bizonnyal meg fog történni valamikor, úgyhogy azt hiszem, elpusztíthatatlan vagyok addig, amíg a Stavromula Bétán el nem hajlok. Csak éppen senki sem hallott még erről a helyről.

– Hmm. – Ford tovább keresgélt az Útikalauzban, de a képernyő üres maradt. – Semmi – mondta. – Vagyis... de nem, sosem hallottam róla – mondta végül. Mindenesetre furcsállotta, hogy a készülék nagyon gyengécske, csengő hangot ad ki.

– Nem baj – mondta Arthur. – Én már láttam, hogy kapják el a lamuellai vadászok a Teljesen Átlagos Vadtulkokat. Ha meglándsáznak egyet a csordában, azt csak péppé tapossák a többiek, úgyhogy valamivel ki kell csalogatni a kiszemelt zsákmányt, hogy végezhesseken vele. Úgy, ahogy azt a matadorok is teszik azzal a rikító színű

posztóval. Megvárod, amíg feléd rohan, aztán oldalra lépsz, és egy elegáns mozdulatot teszel a posztóval. Nincs nálad valami ilyesmi?

– Ez megfelel? – nyújtotta Ford a törülközőjét.

20. fejezet

Egy negyven kilométeres óránkénti sebességgel vágató, másfél tonnás Teljesen Átlagos Vadtulok hátára pattanni nem is olyan könnyű, mint amilyennek első ránézésre tűnik. A lamuellai vadászok látszólag könnyedén csinálták, de Arthur gondolta, hogy nagy fába vágják a fejszéküket.

Azt viszont nem gondolta, hogy a nagy fát már megtalálni is ilyen nehéz lesz. Ami könnyűnek látszott, arról most kiderült, hogy gyakorlatilag lehetetlen.

Egyetlen árva jószág figyelmét sem sikerült ugyanis magukra vonni. A Teljesen Átlagos Vadtulok annyira elszántan dübörögtek leszegett fejjel a patáikkal, és aprították kásás péppé a földet, hogy nem csak egy meglepő, hanem egy igazán egetrengető dologgal lehetett volna megzavarni őket.

Arthur és Ford magába a szüntelen dübörgésbe és trappolásba is belefáradt. Majdnem két óra hosszat táncikáltak mellettük, és egyre idétlenebb dolgokat műveltek a közepes méretű virágmintás törülközővel, de még csak annyit sem értek el, hogy egyetlen mellettük eldübörgő állat is vessen rájuk egy pillantást.

Tíz méterre álltak az izzadó testek vízszintesen görgő

lavinájától. Közelebb menni az azonnali halált jelentette volna, krono-logika ide vagy oda. Arthur nemegyszer látta már, hogy mi lett abból a Teljesen Átlagos Vadtulokból, amelyet egy fiatal, tapasztalatlan vadász lándzsája véletlenül eltalált, miközben az a csorda közepén dübörgött és verte a port.

Egyetlen rossz lépés is elég lett volna. Hiába várt rá a Stavromula Bétán a halál (akárhol is volt az a Stavromula Béta), ő sem menekült volna, ha a mennydörgő, mindent eltipró paták közé kerül.

Ford és Arthur végül hátrébb támolygott. Kimerülten és legyőzötten leültek egy kőre, és jobb híján egymás törülközőlengető technikáját kezdték szapulni.

– Jobban kellett volna lobogtatnod – vélekedett Ford. – Lendületesebben kell mozgatnod a könyöködet, ha azt akarod, hogy ezek a nyavalyások valamit is észrevegyenek.

– Lendületesebben? – ellenkezett Arthur. – Inkább te nem mozgatod elég lazán a csuklódat!

– Szélesebb mozdulatok kellene ide – kontrázott Ford.

– Nem kell más, csak egy nagyobb törülköző.

– Nem kell más – szólalt meg egy harmadik hang –, csak egy pikkamadár.

A hang a hátuk mögül jött. Megfordultak. A kora reggeli nap fényében ott állt mögöttük Agg Trasbarg. – Ha magatokra akarjátok vonni egy Teljesen Átlagos Vadtulok figyelmét – mondta feléjük közeledve –, nem kell más, csak egy pikkamadár.

Reverendaszerű köntöse alól előhúzott egy kis

pikkamadarat. A madár nyughatatlanul fészkelődött Agg Trasbarg kézfejen. Bob a megmondhatója, mi lehetett egy méternyire előtte, de kitartóan nézte.

Ford azonnal összekuporodott. Akkor szerette ezt csinálni, amikor nem tudta mi történik és mit lehetne tenni ellene. Két karját fenyegetőnek szánt mozdulatokkal lóbálta.

– Ki ez? – sziszegte.

– Csak Agg Trasbarg – súgta vissza Arthur. – És a helyedben hagynám ezt a karlengetést. Ő is ugyanolyan nagy blöffmester, mint te. Úgyhogy akár egész nap is elugrabugrálhatnátok így egymás körül.

– A madár! – sziszegett tovább Ford. – Az miféle madár?

– Csak egy madár és kész! – felelte türelmetlenül Arthur. – Ugyanolyan, mint a többi. Tojásokat rak, és károg, ha valami olyat lát, amit te nem. Vagy rikácsol vagy vijjog.

– Láttad már tojást rakni? – kérdezte gyanakodva Ford.

– Az ég szerelmére, hát már hogyné láttam volna! – felelte Arthur. – Sőt, több százat be is faltam! Egész jó kis omlettet lehet belőlük készíteni. Az a titka, hogy hideg kis vajkockákkal együtt kell felverni a ...

– Le ne diktáld a receptjét! – mondta Ford. – Csak annyit akartam tudni, hogy tényleg madár, nem pedig valami többdimenziós kiber-rémálom.

Lassan fölegyenesedett, és leporolta magát, de fél szemmel még mindig a madárra sandított.

– Úgy vagy-on-é megírva – szólt Agg Trasbarg Arthurhoz –, hogy Bob majdan visszarendeli maga mellé áldott szendvicskészítőjét?

Ford majdnem visszakuporodott.

– Semmi baj – suttogta Arthur. – Mindig így beszél. Fennhangon pedig így szólt. – Ó, nagytiszteletű Trasbarg! Hát úgy. Igen, attól tartok, most távoznom kell. De tanítványom az ifjú Dimple nagyszerű szendvicskészítők lesz helyettem. Rátermett fiú, imádja a szendvicseket, s bár most még csak a legalapvetőbb ismeretekkel rendelkezik, idővel majd, ööö, szóval nem lesz itt semmi gubanc, csak ezt akarom mondani.

Agg Trasbarg gyászosan tekintett rá. Szürkés szemei búsan mozogtak. A magasba emelte két kezét, egyikben a pikkamadárral, a másikban a görbebottal.

– Ó, Szendvicskészítő, Bob küldötte! – szónokolta. Megállt, összeráncolta a homlokát, és jámbor gondolataiba merülve lehunyta a szemét. – Mily kevéssé furcsa lesz nélküled az életünk!

Arthur megdöbbsent.

– Tudod-e – kérdezte –, hogy ennél kedvesebb dolgot még aligha mondtak nekem?

– Haladjunk már, kérlek! – szólt közbe Ford.

Valami máris történt. A Trasbarg kinyújtott kezén pihegő pikkamadár jelenléte némi érdeklődést váltott ki a dübörgő csordából. A furcsa fej egy pillanatra feléjük nézett. Arthurnak eszébe jutott néhány vadászat. Arra is emlékezett már, hogy a köpenylobogató vadászmatadorokon kívül ácsorogtak ott mások is, pikkamadárral a karjukon. Mindig azt hitte, hogy azok is csak nézelődni jöttek, akárcsak ő.

Agg Trasbarg előrébb lépett, egy kicsit közelebb a vágtazó csordához. Némelyik állat felkapta a fejét a pikkamadár

látán.

Agg Trasbarg kitárt karja remegni kezdett.

Egyedül a pikkamadarat hagyták hidegen a körülöttük zajló események. Élénk figyelmét néhány nevesincs levegőmolekula kötötte le.

– Most! – kiáltott fel végül Agg Trasbarg. – Most vegyétek elő a törülközőt!

Arthur, kezében Ford törülközőjével előrelépett, és tőle természetellenesen peckes mozdulatokkal utánózni kezdte a vadász-matadorok mozgását. Most már azonban tudta, mit kell tenni, és azt is, hogy helyesen teszi. Néhányszor meglengette és meglobogtatta a törülközőt, hogy felkészüljön a nagy pillanatra, aztán figyelni kezdett.

Valahol a távolban megpillantotta a megfelelő állatot. Leszegett fejjel vágta felé a csorda szélén. Agg Trasbarg meglódította a madarat. A Vadtulok ránézett, felszegte a fejét, s amikor újra lehajtotta volna, Arthur meglóbálta előtte a törülközőt. A Vadtulok bódultan visszaemelte busa fejét, és tekintetével követte a törülköző mozgását.

Sikerült magára vonnia az állat figyelmét.

Attól a pillanattól kezdve szinte a világ legtermészetesebb dolgának tűnt közelebb csalogatni az állatot. A felemelt fej hirtelen oldalra fordult. Könnyű vágta, majd ügetésbe csapott át. Néhány másodperc múlva pedig ott állt előttük a hatalmas jószág, és horkolva, zihálva, izzadva szaglászta a pikkamadarat, amely mintha észre sem vette volna. Agg Trasbarg lassú mozdulatokkal egyre lejjebb eresztette a madarat, de úgy, hogy a Vadtulok ne érhesse el. Arthur

pedig ugyanilyen mozdulatokkal leeresztette a törülközőt, hogy az állat arra figyeljen.

– Ennél nagyobb hülyeséget sem igen láttam még életemben – dűnnyögte Ford csak úgy magának.

Az állat végül bódultan, ám engedelmesen a térdére ereszkedett.

– Menj! – sürgette Trasbarg Fordot suttogva. – Menj! Rajta! Ford a hatalmas teremtmény hátára ugrott, kapaszkodót keresett a lény gubancos bundájában, s amikor már szilárdan ült a hátán, jól belemarkolt.

– Most te, Szendvicskészítő! Gyerünk! – Tett egy bonyolult kézmozdulatot, és szertartásosan kezét rázott Arthurral, aki ezt nem tudta mire vélni, mivel Agg Trasbarg nyilván akkor találta ki a pillanat hatása alatt. Aztán előrelökte Arthurt.

Arthur mély lélegzetet vett, aztán felmászott Ford mögé az állat széles, forró, hullámzó hátára, és erősen megkapaszkodott. Oroszlánfóka méretű izomkötegek dagadoztak mögötte.

Agg Trasbarg hirtelen a magasba emelte a madarat. A Vadtulok a fejével követte. Trasbarg újra meg újra előre lökött a pikkamadarat tartó karjával; a Teljesen Átlagos Vadtulok lassan, nehézkesen feltápáskodott, és enyhén ringatózva a négy lábára állt. Két lovasa bőszen kapaszkodott a szőrébe.

Arthur a száguldó állatok tengerére nézett, és erőlködve próbálta kivenni, hová mehetnek, de csak a forróságtól hullámzó tájat látta.

– Látsz valamit? – kérdezte Fordtól.

– Nem. – Ford megfordult, hogy hátranézzen, hátha

legalább az kiderül, honnan jöttök, de hasztalan.

Arthur lekiáltott Traszburgnak:

– Tudod, hogy honnan jönnek? Vagy hogy hová mennek?

– A Király birtokára! – kiáltotta válaszul Agg Traszburg.

– Király? – kiáltotta meglepődve Arthur. – Milyen király? –

A Teljesen Átlagos Vadtulok nyugtalanul ringatózott alatta.

– Hogyhogy milyen Király? – kiabálta Traszburg. – A Király!

– Csak mert eddig sosem beszéltél egy királyról sem! –

kiabálta vissza Arthur mélységesen megdöbbenve.

– Micsoda? – kiáltotta Agg Traszburg. Az ezernyi pata

robaját azonban nehéz volt túlkiabálni, és az öreg inkább

arra összpontosított, amit csinált.

A madarat még mindig a magasban tartva lassan

körbevezette a Vadtulokot, amíg az a csordával megegyező

irányba nem haladt. A Vadtulok követte. Traszburg előre

lépett. Az állat utána. Még egyet lépett előre. Az állat

követte. Nagy nehezen végre poroszkálni kezdett.

– Azt mondtam, eddig még sosem beszéltél egy királyról

sem! – ordította ismét Arthur.

– Nem is azt mondtam, hogy egy király! – méltatlankodott

Agg Traszburg. – Azt mondtam: a Király!

Visszahúzta a karját, majd minden erejét összeszedve

előrelendítette. A pikkamadar felemelkedett az égre a

csorda fölé. Ez igencsak meglepte a madarat, mivel egész

addig oda sem figyelt arra, ami körülötte történt. Egy-két

pillanat kellett, amíg rájött, mi a helyzet, aztán kibontotta kis

szárnyait, széttárta őket, és tovarepült.

– Menj! – kiabálta Agg Traszburg. – Menj, ahová a sorsod

hív, Szendvicskészítő!

Arthur a maga részéről nem volt biztos benne, hogy oda akar menni, ahová a sorsa hívja. Csak oda akart menni, ahol végre leszállhat a lény hátáról. Egyáltalán nem érezte magát biztonságban a hátán. A Vadtulok egyre jobban felgyorsított, ahogy a pikkamadarat követte. Nemsokára újra a menetoszlop szélére került. Egy-két másodperc múlva már el is felejtette a pikkamadarat, és lehorgasztott fejjel ismét a csordával együtt rohant a pont felé, amely majd elnyeli őket. Arthur és Ford az életükért kapaszkodtak a hatalmas szörny hátán, minden oldalról hegynyi méretű hömpölygő testek vették körül őket.

– Gyerünk! – kiabálta Trasbarg. – Száguldjatok! Lovagoljátok meg a Teljesen Átlagos Vadtulkot! Gyia, gyia! Ford Arthur fülébe ordított:

– Mit is mondott, hová megyünk?

– Valami Királyról magyarázott! – üvöltötte vissza Arthur, s közben kétségbeesetten kapaszkodott.

– Miféle Király?

– Én is ezt kérdeztem! Ő csak annyit mondott: a Király!

– Nem is hallottam még ilyen a Királyról! – kiáltotta Ford.

– Én sem! – kiáltotta Arthur is.

– Kivéve persze a Királyt – üvöltötte Ford. – De nem hinném, hogy rá gondolt!

– Miféle a Király?

A kijárat már szinte csak egy karnyújtásnyira volt. Előttük egyre-másra vágattak a semmibe és váltak köddé a Teljesen Átlagos Vadtulokok.

– Hogyhogy miféle a Király? – ordította Ford. – Én nem tudom, miféle Királyról beszélt! Annyit mondtam csak, hogy

arról a Királyról nem beszélhetett, úgyhogy nem tudom, mire gondolt.

– Ford, nem értem miről beszélsz!

– Na és aztán? – kérdezte Ford. A csillagok hirtelen feléjük lódultak, pörögni-forogni kezdtek a fejük körül, majd ugyanilyen hirtelen újra sötét lett.

21. fejezet

Homályos, szürke épületek rezegtek és vibráltak előtte. Szemkápázatúan emelkedtek fel meg le.

Miféle épületek ezek?

Mi célt szolgálnak? Mire emlékeztetik őt?

Nagyon nehéz a dolgok mibenlétére rájönni, ha az ember hirtelen és váratlanul egy idegen világban találja magát, amelynek más a kultúrája, más az egész életszemlélete, valamint hihetetlenül unalmas és jellegtelen az építészete.

Az épületek fölött hideg és rosszindulatúan fekete volt az ég. A csillagok, amelyeknek ilyen messze a naptól vakító fénypontoknak kellett volna lenniük, homályosnak tűntek a vastag, óriási védőbúra alatt. Plexiből vagy valami hasonló nyomasztó és nehéz anyagból készült.

Tricia visszatekerte a szalagot az elejére.

Tudta, hogy valami nem stimmel vele.

Igazság szerint legalább egymillió dolog nem stimmel vele, ám csak egy volt, ami igazán nyomasztotta Triciát, csak még nem jött rá, micsoda.

Felsőhajtott, és ásított egyet.

Miközben arra várt, hogy a szalag az elejére tekeredjen,

összeszedte a vágóasztalon felhalmozódott műanyag kávéspoharakat, és kidobta őket a kukába.

Egy sohói videotársaság kis vágószobájában ült. Az ajtót teleragasztgatta „Ne zavarj” feliratú cetlikkel, a telefont pedig lehalkította, hogy ne zavarják a beérkező hívások. Ezzel eredetileg a szenzációs híret volt hivatott védeni, most azonban saját magát védte attól, nehogy kétségbe essen.

Végig akarta nézni a kazettát a legelejétől. Már ha képes lesz rá. Itt-ott talán lehet majd egy kicsit tekerni is.

Hétfő délután volt, négy óra felé járt az idő és, neki egy kicsit émelygett a gyomra. Megpróbálta kideríteni az okát, és egész szép kis listát sikerült összeállítania.

Először is ott volt az az éjszakai repülőút New Yorkból. A szemek karikázója. Ez mindig is kegyetlen élmény volt.

Aztán földönkívüliek szólították meg a saját pázsitján, ő pedig elrepült velük a Rupert bolygóra. Ezen a téren még nem rendelkezett kellő mennyiségű tapasztalattal, ezért nem is állíthatta biztosan, hogy mindig kellemetlen élmény, de fogadni mert volna, hogy azok, akik már keresztülmentek ilyesmin, igencsak szidhatták. Az újságokban gyakran tettek közzé stressztáblázatokat. Ötven stresszpontot jelentett, ha az ember elvesztette a munkáját. Hetven stresszpontot, ha elvált vagy megváltoztatta a hajviseletét meg hasonlókat. Egyikük sem tett említést arról, hány stresszpont jár azért, ha valakit megszólítanak saját pázsitján a földönkívüliek, majd elviszik a Rupert bolygóra, de Tricia biztos volt benne, hogy megér egy pár tucatot.

Nem mintha maga az utazás lett volna feszültségű terhes. Éppen ellenkezőleg: halál unalmas volt. Annyi azonban biztos, hogy kevesebb feszültséggel járt, mint az Atlanti-óceán fölött átrepülni, és nagyjából ugyanannyi ideig is tartott, azaz körülbelül hét óráig.

Ez azért bámulatos, nem igaz? Elrepülni a Naprendszer széléig ugyanannyi időt vett igénybe, mint elrepülni New Yorkba – ezek szerint a hajót valamilyen fantasztikus, eddig nem ismert hajtóművel szerelheték fel. Rá is kérdezett, vendéglátói pedig egyetértettek vele, hogy tényleg klassz.

– De hogyan működik? – kérdezte izgatottan. Már az utazás kezdetekor is elég izgatott volt.

Megtalálta azt a részt is a kazettán, és újra lejátszotta magának. A grebulonok – mivel így nevezték magukat – készségesen megmutatták neki, mely gombokat kell nyomogatni a hajó irányításához.

– Jó, de milyen elv alapján működik? – hallotta önmagát a kamera mögött.

– Ja, úgy gondolja, hogy olyasmi hajtja-e, mint mondjuk egy térhajtómű a maguk Star Trekjében?

– Igen, úgy – felelte kitartóan Tricia. – Szóval mi az?

– Valami olyasmi – mondták.

– Olyasmi, mint...?

– Mint a térhajtómű vagy a fotonhajtómű... valami ilyesmi. A Hajómérnököt kellene megkérdezni.

– Melyikötök az?

– Nem tudjuk. Mindannyian elvesztettük az eszünket.

– Ja, igen – mondta Tricia egy kisség erőtlenül. – Már mondtátok. És, ööö, pontosan hogy veszítették el az

eszeteket, hm?

– Nem tudjuk – felelték türelmesen.

– Mert elvesztettétek az eszeteket – szajkózta savanyú képpel Tricia.

– Szeretne tévét nézni? Hosszú az út. Mi mindig tévét nézünk. Nagyon szeretünk tévézni.

Sok ilyen lenyűgöző részlet volt még a kazettán, öröm lett volna végignézni. A kép minősége azonban sajnálatosan gyenge volt. Tricia nem tudta pontosan, miért. Arra gyanakodott, hogy a grebulonok alighanem másféle fényviszonyokra vannak ráhangolódva, és valószínűleg a nagy ibolyántúli sugárzás zavarta meg a videokamerát. Szellemképes és hangyás volt a felvétel. Biztosan a térhajtómű miatt, amiről egyikük sem tudott egy kukkot sem.

A szalagon mindössze néhány vékony, elszíneződött bőrű ember nézte a különféle tévéadásokat. Tricia az ülése melletti ablakra is ráirányította a kameráját, és felvette a csíkokká mosódó csillagokat. Tudta, hogy a felvétel valódi, de három-négy perc alatt bárki hamisított volna hasonlót.

Végül úgy döntött, hogy inkább tartogatja a szalagját magára a Rupertre. Visszaült, és együtt nézte velük a tévét. Néha még el is bóbiskolt.

Émelygő érzése tehát részben abból is eredt, hogy egész idő alatt egy elképesztő technológiával felszerelt idegen űrhajó fedélzetén volt, de ő nagyrészt csak a M*A*S*H és a Cagney és Lacey ismétlései előtt bóbiskolt. De hát mi mást tehetett volna? Természetesen fényképezett is, de csak kásás képeket kapott vissza a fotólaborból.

Másrészt a leszállás miatt is lehetett émelygő érzése. Az legalább tényleg hajmeresztő élmény volt. A hajó egy sötét és komor tájat közelített meg, amely oly kétségbeejtően messze volt a Nap fényétől és melegétől; hogy úgy nézett ki, mint egy elhagyott gyermek lelki sérüléseinek térképe.

Fények villantak fel a fagyos sötétségben, és vezették a hajót egy barlang szájához, amely mintha kijebb nyílt volna, hogy beengedje a kicsi űrjárművet.

A beérkezésük szöge miatt, és mert az ablak olyan mélyen be volt süpesztve az űrhajó burkolatába, a videokamera sajnos semmit sem tudott felvenni. Tricia arrébb is pörgette ezt a részt.

A kamera közvetlenül a Nap felé irányult.

Ez általában nem tesz jót a videokamerának. Abban az esetben viszont, amikor a Nap közel háromszázmilliárd mérföldre van, nem árt neki. Sőt, alig látszik valami a felvételen. Csupán egy aprócska fénypont a kép kellős közepén, ami lehet bármi. Csak egy csillag a többi közt.

Tricia előretekert.

Hohó! Na, ez már ígéretesebb! Kiszálltak a hajóból egy hatalmas, szürke, hangárszerű építményben. Ez tényleg minden képzeletet felülmúló földönkívüli technológiáról tanúskodott. Hatalmas, szürke épületek a plexiüveg-bura sötétes teteje alatt. Ugyanazok az épületek, amelyeket a kazetta végén is nézegetett. Még egyszer lefilmezte őket pár órával később, amikor hazaindult a Rupertről. Mire emlékeztették őt?

Tulajdonképpen sok más dologgal együtt egy alacsony költségvetésű tudományos-fantasztikus film gyatra

díszleteire. Természetesen ezek nagyobbak voltak, de a tévéképernyőn teljesen csiricsárénak tűntek és egyáltalán nem meggyőzőnek. A borzalmas képminőségtől eltekintve az is baj volt, hogy meg kellett küzdenie a Földnél lényegesen alacsonyabb gravitációval, és nagyon nehezére esett, hogy egyenesen tartsa a kamerát, amely úgy járt föl-alá a kezében, mintha egy amatőr működtette volna. Emiatt aztán lehetetlen volt kivenni a részleteket.

Aha! Most jön a Vezér, és mosolyogva kezét gyűjt.

Mindenki így hívta. A Vezér.

Egyik grebulonnak sem volt neve, főleg azért, mert nem is jutott az eszükbe. Triciának feltűnt, hogy néhányan elnevezték magukat a Földről fogott tévésorozatok szereplői után. De hiába próbálták egymást Wayne-nek meg Bobbynak meg Chucknak hívni, kulturális tudatalattijuk legmélyén, amelyet még otthonról, a távoli csillagok közül hoztak magukkal, ott lapulta gondolat, hogy ez nem helyes. A Vezér nagyjából ugyanúgy nézett ki, mint a többiek. Talán nem volt annyira vékony Elmondta, mennyire tetszettek neki Tricia tévéműsorai és hogy nagy rajongója, azt is, mennyire örült, hogy el tudott jönni hozzájuk látogatóba a Rupertre, és mindenki mennyire várta már, meg azt is, hogy reméli, kényelmesen utazott, és ehhez hasonlók. Tricia valahogy nem érezte, hogy a Vezér a csillagok küldötte lenne.

Most, hogy a felvételt nézte, csak egy beöltözött és kifestett fickónak tűnt, aki egy díszlet előtt áll, aminek nem tenne jót, ha nekidőlné az ember.

Tricia kezébe temetett állal nézte a képernyőt, és elkeseredetten csóválta a fejét.

Siralmas.

Nem is igazán ez volt a siralmas rész. Tricia tudta, mi jön ezután. Az volt igazán siralmas, amikor a Vezér megkérdezte, hogy megéhezett-e az úton, és hogy esetleg szeretne-e enni valamit. Az ebéd fölött beszélgethetnének tovább.

Tricia visszaemlékezett, mit érzett ekkor.

Földönkívüli kaja.

Hogy fog ízleni neki?

Tényleg muszáj lesz megennie? Vagy talál majd valami papírszalvétát, amibe kiköpheti? A különböző immunrendszerük miatt nem lesznek problémái?

Aztán kiderült, hogy hamburgerről van szó.

Mit több: nemcsak hogy hamburger volt az ebéd, hanem tisztán és egyértelműen McDonald's-hamburger mikróban újramelegítve. Nem csak a külsejük utalt erre. Nem is csak az illatuk. Hanem a polisztirol kagylóhéj-dobozkák, amin elől-hátul a következő betűk virítottak: McDonald's.

– Jó étvágyat! Váljék egészségére! – mondta a Vezér. – Nagyrabecsült vendégünknek mindenből a legjobbat!

A Vezér magánlakosztályában ültek. Tricia félelemmel vegyes tanácstalansággal nézett körül, de a videokazettán ez nem látszotta.

A szobában volt egy vízágy, egy Midi hifi, meg egy világító üvegmicroda, amelyben mintha nagy spermacsöppek úszkáltak volna. A falakat bársony borította.

A Vezér egy barna kordbársony babzsákon henyélt, és leheletfrissítőt spriccelt a szájába.

Triciát hirtelen elfogta a félelem. Messzebb volt a Földtől,

mint tudomása szerint eddig bárki, egy barna kordbársony babzsákon heverésző, leheletfrissítő spray-t spriccelgető idegen lény társaságában.

Óvakodott minden félreérthető mozdulattól. Nehogy még megijessze a lényt. Néhány dologról azonban feltétlenül tudni akart.

– Hogyan... honnan... szerezték ezeket? – kérdezte, és bátortalanul körbeintett a szobán.

– Ja, hogy a berendezést? – kérdezte a Vezér. – Tetszik? Igényes, ugye? Mi, grebulonok már csak ilyen igényes nép vagyunk. Tetszetős és tartós dolgokat vásárolunk... postai megrendeléssel.

Tricia szörnyen lassan bólintott.

– Csomagküldő szolgálat... – motyogta.

A Vezér felkuncogott. Éticsokoládéra emlékeztető, mézesmázos kacagás volt.

– Látom, azt hiszi, hogy ide szállítják. – Dehogyan! Hahaha! New Hampshire-ben van egy jeligés postafiókunk. Gyakran ellátogatunk oda az áruért. Haha! – Kényelmesen hátradőlt a babzsákon, belemarkolt az újramelegített sült krumplibá, és szórakozott mosollyal rágcsálni kezdett.

Tricia érzete, hogy kezd felforni az agya. Tovább filmezett a videokamerával.

– És hogy... ööö... hogy fizetnek ezekért a csodálatos... dolgokért?

A Vezér ismét felnevetett.

– American Express kártyával – felelte hanyag vállrándítással.

Tricia megint bólintott. Tudta, hogy American Express

kártyát csakis kétféle ember kaphat: boldog és boldogtalan.

– Hát ezeket hogyan szerzik? – kérdezte, és felemelte a hamburgert, amivel megkínálták.

– Mi sem egyszerűbb – felelte a Vezér. – Sorban állunk. Triciának beleborsódzott a háta, és érezte, hogy ez rengeteg mindent megmagyaráz.

Ismét lenyomta a gyorscsévélő gombját. Semmi hasznavehetőt nem talált. Az egész egy rémálomba illő örültség volt. Ha meghamisít valamit, még az is sokkal meggyőzőbb látvány lenne.

Megint elhatalmasodott rajta az émelygés, ahogy nézte ezt a silány felvételt, és lassan, rémülten kezdett rájönni, hogy miről van szó.

Biztosan csak...

Megrázta a fejét, és megpróbálta összeszedni magát. Éjszakai repülés kelet felé... Altatót vett be, hogy át tudja vészelní. És vodkát ivott rá, hogy lemenjenek a tabletták.

Meg még? Hát, igen. Meg még az a tizenhét évig tartó rögeszme, miszerint egy elbűvölő, kétfejű férfi (az egyik fejét kalitkás papagájnak álcázva) fel akarta csípni őt egy bulin, de türelmetlen volt, és végül elrepült egy másik bolygóra egy repülő csészealjban. Hirtelen mindenféle kellemetlen gondolat jutott az eszébe, amelyek közül tizenhét hosszú év alatt egy sem fordult meg a fejében. Egy sem fordult meg a fejében. Tizenhét hosszú év alatt.

Öklét a szájába tömte.

Segítségére volt szüksége.

Aztán meg ott volt Eric Barlett, aki azzal kábította, hogy egy

földönkívüli úrhajó szállt le a kertjében. Előtte pedig... New York nagyon forró és fárasztó volt. A szép remények és a keserű csalódás. Az asztrológia.

Nem kétséges: idegösszeroppanást kapott.

Erről volt szó. Kimerült, kapott egy szép kis idegösszeroppanást, és a hazatérés után nem sokkal hallucinálni kezdett. Az egész történetet csak álmodta. Még hogy egy saját életétől és történelmétől megfosztott idegen faj, akik a kulturális úrt a mi kulturális szemetünkkel próbálják megtölteni a Naprendszer távoli zugában! Haha! Valami azt súgta neki, hogy jobb lesz, ha bejelentkezik valami méregdrága szanatóriumba, méghozzá nagyon gyorsan.

Rátört a rosszullét. Összeszámolta, hány bögre kávé ivott meg, és észrevette, milyen nehezen és szaporán lélegzik.

Azt mondogatta magának, hogy ha rájövünk, mi a probléma, akkor részben már meg is van oldva. Megpróbált egyenletesen lélegezni. Még jó, hogy időben észbe kapott. Egy igen mély lelki szakadék peremén egyensúlyozott, de sikerült ellépnie. Elkezdett megnyugodni, megnyugodni, megnyugodni. Hátradőlt a széken, és becsukta a szemét.

Egy idő után, amikor már újra normális volt a légzése, kinyitotta.

De akkor honnan van ez a szalag?

Még mindig ment a film.

Rendben. Ez csak egy hamisítvány.

Ő maga hamisította.

Csak ő maga hamisíthatta, mivel a saját hangja tette fel a

kérdéseket. Egy-egy jelenet után mindig leeresztette a kamerát; ilyenkor látta a saját lábát a saját cipőjében. Készített egy hamisítványt, csak éppen nem emlékszik rá, mint ahogy arra sem, milyen indítatásból tette.

A légzése újra izgatott lett, ahogy a hangyás, villódzó képernyőt nézte.

Lehet, hogy még most is képzelődik.

Megrázta a fejét, hogy eltűnjenek a tévképek. Nem emlékezett rá, hogy elkészítette ezt a szemel láthatóan hamis anyagot. Arra viszont emlékezett, hogy látta is azokat, amelyek igencsak hasonlítottak a hamis anyaghoz. Szédült önkívületben tovább nézte.

Az illető, akiről úgy képzelte, hogy Vezérnek hívják, éppen őt kérdezgette az asztrológiáról. Ő pedig higgadtan és nyugodtan válaszolgatott neki. Érzete viszont az egyre erősödő, ám jól leplezett páni félelmet a hangjában.

A Vezér megnyomott egy gombot. Arrébb csúszott az egyik gesztenyebarna bársonyfal, és rengeteg tévéképernyő tűnt fel fölötte.

A tévéképernyők különböző képek kaleidoszkópját mutatták: néhány másodpercnyi játékos showműsor, néhány másodpercnyi rendőrfilm, néhány másodperc egy áruházi raktár biztonsági videorendszeréből, néhány másodperc valakinek az amatőr útfilmjéből, néhány másodpercnyi bujálkodás, néhány másodpercnyi hírek, néhány másodpercnyi vígjáték. A Vezéren látszott, hogy módfelett büszke a szerkentyűire, mert úgy integetett a kezével, mint egy karmester s közben összehordott minden sületlenséget.

Kezének egyik érintésére az összes kép eltűnt, s a monitorok egyetlen óriási számítógépes képernyővé álltak össze, amelyen a Naprendszer összes bolygója volt látható a csillagok konstellációjával a háttérben. A kép nem mozdult.

– Nagyon ügyesek vagyunk. – szólalt meg a Vezér. Értünk a programozáshoz, a kozmológiai trigonometriához, a háromdimenziós navigációs számításokhoz. Csodálatos, nagyszerű képességek ezek. Csak épp elvesztettük őket. Elég kínos. Jó kis képességek voltak, de sajnos csak voltak. Kint kóvályognak valahol a világűrben. A nevünkkel és minden tudásunkkal az otthonunkról, a szeretteinkről. Kérem – mondta, miközben helyel kínálta Triciát a számítógépkonzol előtt –, segítsen nekünk!

Tricia ezt követően minden bizonnyal gyorsan felállította egy állványra a videokamerát, hogy mindent fölvegyen. Azután ő maga is belépett a képbe, és nyugodtan leült az óriási monitor elé, néhány pillanatig barátkozott az interfésszel, majd okos tekintettel úgy tett, mintha egy nyúl farknyit is értene ahhoz, amit csinál.

Nem is volt olyan nehéz.

Végül is szakképesítése szerint matematikus és asztrofizikus volt, tapasztalatai szerint pedig tévébemondó, s az évek során elfeledett tudományát könnyedén pótolhatta blöfföléssel.

A számítógép, amely előtt ült, egyértelműen azt bizonyította, hogy a grebulonok kultúrája sokkal fejlettebb és bonyolultabb, mint azt jelenlegi üres állapotuk sugallja, és a gép segítségével Tricia egy fél óra alatt könnyedén

összerakta a Naprendszer durva de működő modelljét. Nem volt az a hű-de-pontos modell, de megjárta. A bolygók majdnem ugyanúgy süvítettek a röppályájukon, mint a valóságban, s az egész virtuális kozmológiai óraművet a rendszer bármely pontjáról meg lehetett tekinteni. A Földről nézve, a Marsról nézve, stb. És a Rupert felszínéről nézve is. Tricia meg volt elégedve magával, nem kevésbé a számítógépes rendszerrel. A Földön valószínűleg egy évi kemény programozásra lett volna ehhez szükség.

Amikor befejezte, a Vezér odalépett mögé, és megnézte az eredményt. Nagyon örült, és el volt ragadtatva a nő munkájától.

– Pompás – mondta. – És most legyen szíves, mutassa meg nekem, hogyan lehet ezzel a rendszerrel lefordítani az ebben a könyvben található információt!

Azzal csöndben elérakott egy könyvet.

Gail Andrews Te és a bolygóid című könyvét.

Tricia újból megállította a szalagot.

Most már tényleg elbizonytalanodott. Nem gondolta már azt, hogy képzelődik, de semmi sem lett világosabb vagy érthetőbb a számára.

Hátralökte a székét a vágóasztaltól, és azon töprengett, mit tegyen. Évekkel ezelőtt otthagya az asztronómusi pályát, mert szilárd meggyőződése volt, hogy találkozott egy másik bolygóról származó lényel. Egy buliban. És arról is szilárdan meg volt győződve, hogy körberöhögnék, ha ezt elmesélné. De hát hogy foglalkozhatott volna tovább a kozmológiával, ha nem beszélhetett a legfontosabb

dogról vele kapcsolatban? Az egyetlen lehetséges megoldást választotta. Kiszállt.

Most a televíziónál dolgozott, és ismét ugyanez történt.

Ott volt nála a videokazetta, egy igazi videokazetta, rajta a történelem legegyszerűbb története: egy elfeledett idegen civilizáció előőrsé megrekedve naprendszerünk legtávolabbi bolygóján.

Ott volt a sztori.

Ott volt ő is.

Ott volt, és saját szemével látta.

Ott volt előtte a videokazetta, a macska rúgja meg!

És mégis: bárkinek megmutatta volna, rögtön körberöhögik.

Hogyan lehetne bebizonyítani? Kár volt még csak rágondolni is. Akárhonnan nézte, az egész dolog olyan volt, mint egy rémálom. Lüktetni kezdett a feje.

Volt aszpirin a táskájában. Kiment a vágószobából a folyosóra a fali csaphoz. Bevette az aszpirint, és megivott rá több pohár vizet.

Mindenütt néma csend volt. Általában többen szoktak itt sürgölődni, de néhányan mindenképp. Bekukkantott a szomszédos vágószobába, de ott sem volt senki.

Egy kicsit túlzásokba esett, hogy az embereket távol tartsa a vágószobától. „NE ZAVARJ! – írta ki egy cédulára. – ESZEDBE SE JUSSON BELÉPNI! NEM ÉRDEKEL, MIT AKARSZ! TŰNÉS INNEN! NEM ÉREK RÁ!”

Amikor visszament, észrevette, hogy a telefonkészülékén villog a piros lámpa. Eltűnődött, vajon mióta villoghat már.

Felhívta a recepcióst.

– Jaj, Miss. McMillan, de jó, hogy hívott! Mindenki önt keresi! A tévétársaságtól. Mindenképp beszélni akarnak önnel. Fel tudja hívni őket?

– Miért nem kapcsolta? – kérdezte Tricia.

– Hiszen ön mondta, hogy ne kapcsoljak senkit semmilyen ügyben! Arra kért, tagadjam le azt is, hogy itt van! Én meg nem tudtam, mitévő legyek. Feljöttem, hogy átadjak egy üzenetet, de...

– Jó, semmi baj – mondta Tricia, és magában szitkozódott. Felhívta az irodáját.

– Tricia! Hol a tüzes istennyilában vagy?

– A vágó...

– Azt mondták...

– Tudom. Mi van?

– Mi van? Csak egy rohadt ufó az égen!

– Micsoda? Hol.

– A Regent's Park fölött. Böhöm nagy ezüst járgány. Meg valami kiscsaj egy madárral. Angolul beszél, mindenkit kövel hajigál, és azt akarja, hogy valaki megjavítsa az óráját. Kapd össze magad, és menj oda!

Tricia csak bámult, mint borjú az új kapura.

Az úrhajó nem a grebulonoké volt. Na nem mintha hirtelen olyan nagy szakértője lett volna az idegen úrhajóknak, de ez egy karcsú és kecses ezüst-fehér jármű volt, akkora, mint egy nagyobbacska óceánjáró, és leginkább úgy is nézett ki. A grebulonok félig szétszerelt úrhajója olyan lett volna e mellett, mint egy csatahajó lövegtornya. Lövegtorony Arra hasonlítottak azok a színtelen; szürke

épitmények is. És az volt bennük a fura, hogy amikor elhaladt mellettük, hogy ismét beszálljon a grebulon úrhajóba, rászegződtek. Ezek a gondolatok villantak át az agyán, amíg a taxitól az operatőrök felé rohant.

– Hol a lány? – próbálta túlharsogni a helikopterek és szirénázó rendőrautók zaját.

– Ott! – üvöltötte a producer. A hangmérnök odasietett, és rácsíptetett egy rádiómikrofont a ruhájára. – Azt mondja, az apja és az anyja innen jött egy párhuzamos univerzumban, vagy valami ilyesmi, és hogy nála van az apja órája, meg mittudomén. Mit mondjak? Találj ki valamit! Kérdezd meg, milyen érzés a világúrból jönni!

– Köszí, Ted – motyogta Tricia. Ellenőrizte, a helyén van-e a mikrofonja, mély levegőt vett, hátravetette a haját, és felvette a profi riporterek pózát. Elemében volt, mindenre készen.

Vagyis majdnem mindenre.

Megfordult, és meglátta a lányt. Ez ő lesz, gondolta, az a kócos haj, az a vad tekintet... A lány feléje fordult, és kiguvadt a szeme.

– Anya! – visított fel, és Triciát kezdte dobálni.

22. fejezet

Körülöttük kirobbant a napfény. Forró, füllesztő napfény. Előttük a hőtől reszkető levegőben sivatagos, sík vidék terült el. Ide hozták őket a dübörgő patások.

– Ugorj! – kiáltotta Ford Prefect.

– Mit mondasz? – kiáltotta vissza Arthur, miközben az

életéért kapaszkodott.

Nem kapott választ.

– Mit mondtál? – kiáltotta megint, s csak ezek után vette észre, hogy Ford Prefect már nincs is ott. Pánikban nézett körül, és csúszni kezdett lefelé. Amikor rájött, hogy már nem tud kapaszkodni, minden erejét összeszedve oldalra lódult. Amikor földet ért, labdává gömbölyödött, és csak gurult, gurult, minél távolabb a dübörgő patáktól.

Micsoda nap, gondolta, és örült köhögésben tört ki, hogy megszabaduljon a tüdejére szalad portól. Azóta nem volt ilyen pocsék napja, mióta a Föld felrobbant. Feltápáskodott a térdére, majd talpra állt, és rohanni kezdett. Nem tudta, mi elől vagy mi felé, de a futást mindig bölcs lépésnek tartotta.

Egyenesen beleszaladt a tájat személtő Ford Prefectbe.

– Nézd csak! – mondta Ford. – Éppen erre van szükségünk.

Arthur kiköhögött még egy adag port, további adagokat pedig a szeméből és a hajából dörgölt ki. Aztán zihálva megfordult, hogy megnézze, mit bámul Ford.

Nem úgy festett, mintha egy király birtoka lett volna, nem hogy a Királyé. Ám ennek ellenére elég csalogatónak tűnt.

Először is, a környezet. Ez egy sivatagos világ volt. A poros föld keményre szikkadt, és alaposan végighorzsolta Arthur összes porcikáját, amely az elmúlt éjszaka vidám eseményei után még épségben maradt. Valamivel előttük nagy sziklacsúcsok meredeztek, amelyek ránézésre homokkőből lehettek. A szél meg az a kevéske eső, ami arrafelé eshetett, vad és fantasztikus alakúvá csiszolta

őket, s így tökéletesen illettek a száraz, narancsszínű tájon tenyésző fantasztikus alakú óriáskaktuszokhoz.

Arthur egy merész pillanatig abban a hiú reményben ringatta magát, hogy talán Arizonába vagy Új-Mexikóba, ne adj' isten Dél-Dakotába kerültek, de rengeteg bizonyíték szólt ez ellen.

Rögtön itt voltak a Teljesen Átlagos Vadtulok, amelyek még mindig dübörögve verték a port. Tízezrével bukkantak elő a messzi távolból, váltak köddé egy két kilométeres szakaszon, majd ismét megjelentek, és tovább dübörögtek a végtelen látóhatár felé.

Meg aztán ott voltak a gyorsbűfé előtt parkoló úrhajók. Nicsak! „A Király Birtoka” Gyorsbűfé. Ez aztán a színvonnalsüllyedés, gondolta Arthur.

Valójában csak az egyik úrhajó állt „A Király Birtoka” Gyorsbűfé előtt. A másik három a mellette levő parkolóban. De az előtte levő keltette fel igazán az ember figyelmét. Csodálatosan nézett ki. Örülten meredező, túlkrómozott vezérsíkjai voltak, a karosszéria jelentős részét pedig rikító rózsaszínűre festették. Úgy feszített ott, mint egy óriási rovar, amely mintha bármelyik pillanatban rá akarná vetni magát kilométerekre levő áldozatára.

„A Király Birtoka” Gyorsbűfé pont a Teljesen Átlagos Vadtulok útvonalába esett volna, ha azokat el nem tereli egy kis dimenzió-átjáró. Így viszont háborítatlanul állhatott ott. Olyan volt, mint egy átlagos autósbűfé. Úrkamionosok pihenője. A nagy semmi kellős közepén. Csendesen. „A Király Birtoka” Gyorsbűfé.

– Meg fogom venni azt az úrhajót – szólalt meg halkan

Ford.

– Megvenni? – csodálkozott Arthur. – Ez nem rád vall. Azt hittem, te inkább megfűjni szeretted őket.

– Az ember mutasson néha egy kis tiszteletet – magyarázta Ford.

– Talán egy kis készpénzt is mutatni kéne – vélekedett Arthur. – Mennyit kóstálhat egy ilyen járgány?

Ford elővette a zsebéből a Hamm-O-Plussz hitelkártyáját. Arthur észrevette, hogy enyhén remeg a keze.

– Majd adok én nekik éttermi kritikát... – lihegte Ford.

– Hogy mondod? – kérdezte Arthur.

– Inkább megmutatom – mondta Ford, és pajkosan megcsillant a szeme. – Gyere, költekezzünk egy kicsit!

– Két sört – adta le Ford a rendelést – meg mit is, két szalonnás zsemlét, vagy amijük van, ja, és azt a rózsaszín izét is a kijárat előtt!

Lecsapta a hitelkártyáját a bárpultra, és lezseren körülnézett.

Néma csend támadt.

Eddig sem volt túl nagy a zaj, de most tényleg néma csend lett. Mintha még „A Király Birtoká”-t gondosan elkerülő Tejesen Átlagos Vadtulokk távoli mennydörgése is alább hagyott volna.

– Most lovagoltunk be a városba – mondta Ford, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna. Rettentő lazán a bárpultra könyökölt.

Körülbelül három másik vendég tartózkodott rajtuk kívül a büfében. Az asztaluknál ültek, és a söröskorsóikat

melengették. Körülbelül három. Lehet, hogy valaki azt mondta volna, hogy pontosan három, de egy ilyen helyen sosem lehetett tudni. A kis színpadon pedig egy puffedt fickó állított fel éppen valamit. Egy ósdi dobszerkót. Néhány gitárt. Biztos valami country-western muzsikához.

A csapos nem nagyon törte magát, hogy felvegye Ford rendelését. Sőt, a kisujját sem mozdította.

– Az a rózsaszín izé nem biztos, hogy eladó – szólalt meg végül, s hangja sokáig visszhangzott.

– Dehogynem – mondta Ford. – Mennyit kér érte?

– Hát...

– Mondjon egy számot; én a kétszeresét fizetem.

– Nem az enyim, nem adhatom el – mondta a csapos.

– Akkor kié?

A csapos a színpadon pakolászó puffedt fickó felé intett a fejével. Nagydarab, tohonya, kopaszodó pacák volt.

Ford bólintott és elvigyorodott.

– Rendben van – mondta. – Hozza a sört meg a zsemléket! De ne zárja még le a számlát!

Arthur a bárpult végében pihent. Hozzászokott már, hogy nem tudja, mi történik körülötte. Kényelmes volt neki ez az érzés. A sör túrhető volt, és egy kicsit el is álmosította, amit ő egyáltalán nem bánt. A „szalonnás” zsemlében pedig nem szalonna volt. Hanem Teljesen Átlagos Vadtulok. Folytatott egy rövidke, magasröptű eszmecsere a csapossal a szendvicskészítésről, Fordot meg hagyta, hadd csináljon azt, amit akar.

– Oké-zsoké – mondta Ford, és visszaült a helyére. Minden

frankó. Miénk a rózsaszín csoda.

A csapos igencsak meglepődött. – Eladja magának?

– Nem, nekünk ajándékozta – felelte Ford, és beleharapott a zsemlébe. – Hé, azért ne zárja le a számlát! Kerülhet még rá valami. Jó ez a zsemle.

Nagyot kortyolt a sörből.

– Jó ez a sör – tette hozzá. – Jó ez a hajó is – mondta a rózsaszín és krómozott rovarszerúséggel szemezve, amelynek egy része a büfé ablakából is látható volt. Minden nagyon szép és jó. Tudod – ült vissza tűnődve –, az ember néha elgondolkodik, vajon érdemes-e aggódni a téridő szövete vagy a többdimenziós valószínűségi mátrix sértetlensége nagy a Minden Létező Dolog Kusza Összevisszaságában levő hullámformák lehetséges összeomlása miatt, mert ezek néha igencsak piszkálják a csőrömet. Úgy érzem, lehet, hogy annak a dagadtnak igaza volt. Hogy oda se neki. Mit számít ez? Oda se neki!

– Melyik dagadtnak? – kérdezte Arthur.

Ford a színpad felé intett a fejével. A püffedt fickó éppen „egy-kettő”-zött a mikrofonba. Most már mások is voltak a színpadon a dob és a gitárok mögött.

A csapos, aki egy két másodpercig csöndben volt, ismét megszólalt.

– Szóval azt mondta, ingyen odaadja a hajót?

– Ja – felelte Ford. – Azt mondta: „Oda se neki! Vigye csak! Áldásom rá! Csak bánjon vele finoman!” Majd finoman fogok vele bánni.

Ismét nagyot húzott a sörből.

– Ahogy mondtam – folytatta. – Ilyenkor tényleg azt

gondolja az ember fia; hogy oda se neki. De aztán az ember fiának eszébe jutnak az olyan pasasok, mint akik a Multimenzió Vállalatnál dolgoznak, meg az is eszébe jut, hogy nem úszhatják meg szárazon. Szenvedni fognak. Szent kötelességemnek tekintem, hogy szenvedni lássam őket. Hé, írjunk még valamit a számlához! Kértem az énekestől egy szívességet, és ő beleegyezett. Feltétlenül írja a számlához! Rendben?

– Rendben – felelte óvatosan a csapos. Aztán vállat vont. – Rendben, na, ha már ennyire ragaszkodik hozzá. Mennyit ad?

Ford mondott egy számot. A csapos bezuhant az üvegek és a poharak közé. Ford fürgén átvette magát a bárpulton, hogy lássa, nem esett-e baja, és talpra segítette. A csapos megvágta az ujját és az egyik könyökét, és egy kicsit bizonytalanul állt, de amúgy kutya baja volt. A puffadt fickó énekelni kezdett. A csapos elsántikált, hogy Ford hitelkártyáját jóváhagyassa.

– Történt itt valami, amiről nem tudok? – kérdezte Arthur Fordtól.

– Miért, nem így szokott lenni általában? – kérdezett vissza Ford.

– Nem kéne így lennie – felelte Arthur. Kezdett felébredni. – Nem indulunk? – kérdezte hirtelen. – El fog minket vinni ez a hajó a Földre?

– Naná, hogyne vinne – nyugtatta meg Ford.

– Oda megy Vakta is! – döbönt rá Arthur. – Most utánamehetünk! De... ööö...

Ford hagyta gondolkodni Arthurt, s közben elővette régi

GALAXIS Útikalauzát.

– De hol vagyunk mi ezen a valószínűségi tengelyen? – morfondírozott Arthur. – Ott lesz a Föld? Vagy nem? Én olyan sokáig kerestem. Csak olyan bolygókat találtam, amelyek egy kicsit hasonlítotak rá, vagy egyáltalán nem hasonlítotak, márpedig a kontinensek alapján annak kellett volna lenniük. A legrosszabb egy MiaManó nevű hely volt, ahol egy nyomorult kis dög még belém is harapott. Tudod, így kommunikálnak, harapdálással. Mit mondjak, rohadt fájdalmas. Meg aztán... a Föld nem is létezik, hiszen felrobbantották azok a szemét vagonok. Érted egyáltalán, mit beszélek?

Ford nem válaszolt. Figyelt valamire. Odaadta Arthurnak az Útikalauzt, és a képernyőre bökött. Az aktív szócikkben a következő volt olvasható: „Föld. Jobbára ártalmatlan.” – Tehát mégis létezik! – Arthur izgatott lett. – A Föld még létezik! Akkor Vakta is oda tart! A madár a Földet mutatta a zivatarban!

Ford intett Arthurnak, hogy halkabban kiabáljon. Hallgatott valamit.

Arthur egyre türelmetlenebb lett. Más bárénekestől is hallotta már a „Szeress gyengéden”-t. Egy kissé meglepődött ugyan, hogy itt hallja, a ki-tudja-mi-a-csuda kellős közepén (merthogy ez aztán tényleg nem a Föld volt), de már korántsem tudott úgy meglepődni az ilyen dolgokon, mint régen. Az énekesnek elég jó hangja volt ahhoz képest, hogy bárénekes, de Arthur kezdett nyűgös lenni.

Az órájára pillantott, de csak azért, hogy eszébe jusson,

már nincs órája. Vaktánál volt, már amennyi megmaradt belőle.

– Nem kellene már indulnunk? – kérdezte kitaratóan.

– Pszt! – intette Ford. – Fizettem ezért a dalért. Mintha könnyek csillogtak volna a szemében, s ezt Arthur egy kicsit furcsállotta. Még sosem látta volna, hogy Fordot a roppant tömény szeszeken kívül bármi más így megindította volna. Biztosan a por miatt, gondolta. Várt hát, s közben idegesen dobolt az ujjaival az asztalon, de nem sikerült eltalálnia a ritmust.

Véget ért a dal. Az énekes belekezdett az „Összetört szívek szállodájá”-ba.

– Még egy kritikát meg kell írnom – suttogta Ford –, az étteremről.

– Micsoda?

– Kritikát kell írnom.

– Kritikát kell írnod? Erről a helyről?

– Csak akkor teljesítik a költségigényemet, ha elküldöm a kritikát a hálózatba. Úgy intéztem, hogy ilyenkor automatikusan és észrevehetetlenül érvényesítsék a hitelkártyámat. Erre a számlára aztán ráfér az érvényesítés – tette hozzá halkán, s miközben a sörét bámulta, arca gonosz vigyorba torzult.

– Két sörért meg egy zsemléért?

– Az énekesnek is adtam borralalót.

– Miért, mennyit adtál neki?

Ford ismét megnevezte az összeget.

– Nem tudom, mennyi az – mondta Arthur. Mennyit ér font sterlingben? Mit lehet venni érte?

– Hát, meg lehet venni mondjuk... ööö... – Ford felakadt szemmel gyors fejszámolást végzett. – Mondjuk Svájcot – jelentette ki végül. Maga elé húzta GALAXIS Útikalauzát, és gépelni kezdett.

Arthur okos képpel bólintott. Gyakran gondolt arra, de jó is lenne érteni, mi az ördögről beszél Ford, máskor viszont – mint például most – úgy érezte, hogy jobb, ha inkább meg sem próbálja megérteni. Átnézett Ford válla fölött.

– Nem tart soká, ugye? – kérdezte.

– Á, dehogy – felelte Ford. – Egykettőre összecsapom. Csak megemlítem, hogy tűrhető a zsemléjük, finom és hideg a sörük, a helyi állatvilág szép és különleges, az énekesük pedig a legjobb az univerzumban, és kész is. Nem kell sokat írnom. Csak a hitelkártyám érvényesítése miatt.

Megérintett a képernyőn egy BEVITEL feliratú foltot, s az anyag máris felkerült a Szub-Étára.

– Szóval neked tetszett az énekes?

– Aha – felelte Ford. A csapos épp akkor tért vissza, és egy darab papírt tartott reszkető kezében.

Áhítatos mozdulattal lerakta Ford elé.

– Mókás volt – mondta. – A rendszer eleinte visszadobta néhányszor. Nem mondanám, hogy túlzottan meglepődtem volna. – Izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. – Aztán egyszer csak minden rendben, és a rendszer... elfogadta, na! Csak így. Nem akarja... aláírni?

Ford gyorsan végigfuttatta rajta a szemét, és megszívta a fogát.

– Na, ezt aztán meg fogja érezni a Multimenzió Vállalat –

mondta elégedetten. – Úgy kell nekik – tette hozzá halkán –, nyomom a fülükbe.

Sugárzó arccal aláírta és visszaadta a csaposnak.

– Ez több pénz – mondta –, mint amit az Ezredes az ócska filmjeivel meg a kaszinós bulijaival egész életében összeszedett neki. Ráadásul azt csinálta érte, amihez a legjobban ért. Hogy kiáll egy bárba énekelni. És ezt csak saját magának köszönheti. Ezt a pillanatot sosem fogja elfelejteni. Mondja meg neki, hogy köszönöm, és vigyen neki egy italt! – A bárpultra hajított néhány érmét. A csapos félretolta.

– Azt hiszem, ez szükségtelen – mondta egy kicsit rekedten.

– Nekem nem az – mondta Ford. – Na jó, mi már itt sem vagyunk.

Kint álltak a hőségben, és a porban, és ámulva-bámulva nézték a nagy rózsaszín és krómozott úrhajót. Ford legalábbis ámulva-bámulva nézte.

Arthur csak úgy ránézett.

– Nincs egy kicsit túlcicomázva szerinted?

Ugyanezt kérdezte akkor is, amikor beszálltak. Az üléseket, sőt, még a műszerfal néhány gombját is finom szőrme vagy antilopbőr borította. A fő kapcsolótáblát pedig mindössze egy nagy arany monogram díszítette. „E. P” – ez volt a két betű.

– Képzeld csak – mondta Ford, miközben beindította a hajtóműveket –, megkérdeztem tőle, hogy tényleg az idegenek rabolták-e el, és tudod, mit felelt?

- Kicsoda?
– Hát a Király.
– De hát milyen király? Ja, ezt már egyszer végigjátszottuk.
– Nem érdekes – mondta Ford. – Azt felelte, hogy nem.
Önszántából tartott velük.
– Még mindig nem tudom, kiről van szó – mondta Arthur.
Ford megrázta a fejét.
– Figyelj csak – mondta –, van ott néhány kazetta téled balra, abban a dobozban. Nem tennél be valami zenét?
– De – mondta Arthur, és kotorászni kezdett a kartondobozban. – Elvis Presleyt szereted? – kérdezte.
– Mi az, hogy! – felelte Ford. – Na, hát akkor, remélem, ez a masina tud is olyan jól repeszteni, mint ahogy kinéz. – Bekapcsolta a fő hajtóművet.
– Jiiiihááá! – süvöltötte Ford, ahogy hajmeresztő sebességgel nekilódultak.
Tudott.

23. fejezet

A hírügynökségek nem szeretik, az ilyesmit. Pazarlásnak tartják. Megjelenik egy vitathatatlanul földönkívüli űrhajó, leszáll a semmiből London közepén, és egyből legnagyobb szenzáció lesz belőle. Aztán három és fél óra múlva érkezik egy másik is, abból meg valahogy nem.

„MÉG EGY ŰRHAJÓ!” – harsogták az újságok E címdalai és az újságosbódék hirdetőablái. „EZ MOST RÓZSASZÍNŰ!” – Egy hónappal később talán sokkal jobb

sztori kerekedhetett volna belőle. A fél óra múlva megérkező harmadik űrhajó, a kis négyülékes Hrundi űrcsónak már csak a helyi hírekbe került be.

Ford és Arthur süvítve szelték át a sztratoszférát, majd szépen szálltak a Portland Place-en. Este fél hét volt már, úgyhogy találtak üres parkolóhelyet. Gyorsan elvegyültek az odaseregglő szájtáti tömegben, hangosan kijelentették, hogy ha senki sem hívja a rendőrséget, akkor majd ők kihívják, és ügyesen felszívódtak.

– Otthon... – szólalt meg Arthur reszelős hangon, ahogy fátyolos szemmel körülnézett.

– Jaj, nehogy már elérékenyülj itt nekem! – csattant fel Ford. – Meg kell találnunk a lányodat meg azt a madarat.

– Hogyan? – kérdezte Arthur. – Öt és fél milliárd ember él ezen a bolygón, és...

– Igen – szakította félbe Ford. – De közülük csak egy érkezett a világűrből egy nagy, ezüstös űrhajóval egy madár társaságában. Szerintem kerítsünk egy televíziót meg valami innivalót a tévézéshez. És kellene még egy nagyon profi szobaszolgálat is.

A Langham egyik tágas, kétszobás lakosztályába jelentkeztek be. Ford Hamm-O-Plussz hitelkártyáját, amelyet több, mint ötezer fényévnyi távolságban bocsátottak forgalomba, rejtélyes módon gond nélkül elfogadta a szálloda komputere.

Ford azon nyomban a telefonra vetette magát, Arthur pedig a tévét próbálta beállítani közben.

– Jó – mondta éppen Ford. – Hozzon fel két margaritát,

legyen szíves! Meg két kancsót, két séfsalátát és annyi libamájpástétomot, amennyijük csak van! És kérném a londoni állatkertet is.

– Benne van a hírekben! – rikoltott át Arthur a másik szobából.

– Igen, azt is mondtam – beszélt tovább Ford a telefonba. – A londoni állatkertet. Írja a számlámra!

– Benne van a... Te jó isten! – kiáltozott Arthur. – Tudod, ki csinálja vele a riportot?

– Talán nem ért elég jól angolul? – folytatta Ford. – Az állatkertet, ami itt van az út végén! Mit bánom én, hogy ma este zárva van! Nem jegyet akarok venni, hanem az állatkertet! Bánom is én, hogy ráér-e vagy sem. Én a szobaszolgálatot hívtam. Egy szobában vagyok, és szolgálatot akarok. Van egy darab papírja? Nagyszerű. A következők a kívánságaim. Az összes állatot vissza kell juttatnia vadonba, juttassák vissza őket! Állítsanak rájuk néhány csapatot, hogy figyeljék, hogy boldogulnak odakint, hogy lássák, minden rendben van-e!

– De hiszen ez Trillian! – kiáltotta Arthur. – Vagyis... ööö... Istenem, az agyamra megy már ez a párhuzamos-univerzum téma. Teljesen összezavar. Úgy látszik, ez egy másik Trillian. Ez Tricia McMillan, így hívták Trilliant, mielőtt... Miért nem jössz már át, hogy te is megnézd?

– Egy pillanat! – kiáltott vissza Ford, és tovább tárgyalt a szobaszolgálattal. – Aztán szükségünk lesz néhány rezervátumra azoknak az állatoknak, amelyek nem képesek megélni a vadonban. Kell egy csapat, hogy megtalálja a legjobb helyeket. Meg kell vennünk Zairét vagy

valami ahhoz hasonló helyet meg néhány szigetet is. Madagaszkárt, Baffint vagy Szumátrát... Ilyen helyekre gondoltam. Nézze, igazán nem értem, miért okoz ez gondot. Keressen valami illetékest! Béreljen fel, akit akar! Lásson neki! Láthatja, hogy van elég hitelkeretem. A salátára pedig rokfortöntet kérek. Köszönöm szépen. Lerakta a kagylót, és átment Arthurhoz, aki az ágya szélén ülve nézte a televíziót.

– Rendeltem magunknak egy kis libamájpástétomot közölte.

– Tessék? – kérdezte Arthur, aki minden figyelmével a tévéképernyőjére összpontosított.

– Mondom, rendeltem magunknak egy kis libamájpástétomot.

– Ó – mondta bizonytalanul Arthur. – A libamájpástétommal kapcsolatban nekem mindig rossz érzéseim támadnak. Te nem sajnálsz a libákat?

– Köpök rájuk – mondta Ford, és végigheveredett az ágyon. – Minden szírszarra nem figyelhetek oda.

– Hát, lehet, hogy igazad van, de...

– Maradj már! – mondta Ford. – Ha nem szereted, majd én megeszem helyetted. Mi történik?

– Káosz! – felelte Arthur. – Minden a feje tetején áll! Vakta egyre csak ordított Trillianre vagy Triciára vagy mittudomén-kire, amiért elhagyta őt, aztán meg diszkóba akart menni. Triciánál meg eltört a mécses, azt állítja, hogy még csak nem is találkozott Vaktával, nemhogy ő hozta volna a világra. Aztán elkezdett valami Rupert nevű pasi miatt bőgni, hogy az elvesztette az eszét vagy mi a görcs. Hogy

őszinte legyenek, ezt a részt nem igazán tudtam követni. Utána Vakta elkezdett dobálózni, és beadtak egy reklámot, amíg ők megpróbálnak zöldágra vergődni. Á! Most kapcsoltak vissza a stúdióba! Maradj csendben, és nézd!

A képernyőn egy elég megviselt tévémondó jelent meg. Elnézést kért a kedves nézőktől, amiért meg kellett szakítani az előző adást. Azt mondta, hogy új fejleményekről nemigen tud beszámolni, de a rejtélyes lány, aki Vakta Törzsuras Dentnek nevezi magát, elhagyta a stúdiót, ööö, pihenni. Reméli, hogy Tricia McMillannel holnap még találkoznak. Ezalatt friss jelentések futotta be UFO-tevékenységről az angliai...

Ford felpattant az ágyról, megragadta a legközelebbi telefont, és bepötyögött egy számot.

– Recepciós? Akarja, hogy a magáé legyen ez a hotel? Máris az öné, ha öt percen belül kinyomozza nekem, melyik klubokba jár Tricia McMillan. Nyugodtan írjon mindent az én számlámra!

24. fejezet

Senki sem vette észre, hogy messze kinn, a tintafekete űr mélyén megmoccan valami.

A furcsa és temperamentumos Plurális zónában, amelynek fókuszában a Föld nevű bolygó végtelen számú valószínűsége helyezkedett el, nem láthatták ezt a mozgást, de a következményeket megérezték.

A Naprendszer legtávolabbi csücskében egy nagyon aggodalmas képű grebulon Vezér kuporgott egy szürke,

műbőrborítású heverőn, és dülledt szemmel meredt az előtte sorakozó tévéképernyőkre és monitorokra. Idegesen babrált a kezével. Babrálta asztrológiakönyvét, babrálta a komputerkonzolt, és babrálta a képernyőket, amelyekből folyamatosan özönlöttek a grebulon megfigyelő szerkezetek által továbbított képek, amelyek mind a Föld nevű bolygóról érkeztek.

EI volt keseredve. A küldetése a megfigyelés volt. Méghozzá a titkos megfigyelés. De őszintén szólva már torkig volt a küldetésével. Meg volt győződve róla, hogy a küldetése nem csak a vég nélküli tévzésből áll. Biztos hoztak magukkal egy rakás olyan műszert is, amelyeknek megvan a maguk rendeltetése, de sajnos véletlenül elfelejtették, mi célból is jöttek ide. Érezte, hogy szükség lenne valami életcélra, s az asztrológiához is azért fordult, mert azzal próbálta kitölteni a lelkében és az agyában tátongó űrt. Remélte, hogy valamit segít majd neki.

Ami azt illeti, valamit segített is.

Segített felismerni, hogy igencsak rossz hónapnak néz elébe, hogy a dolgok a rosszról a még rosszabbra fordulnak majd, ha nem szedi össze magát, nem tesz valami pozitívat, és nem ötl ki valami nagyon okosat.

Ez igaz is volt. Világosan kiderült a csillagtérképből, amelyet az asztrológiakönyv alapján készített a kedves Tricia McMillan tervezte számítógépes program segítségével, ami azért kellett, hogy átkalkulálja a megfelelő csillagászati adatokat. A földi horoszkópokat ugyanis át kellett írni, hogy a Naprendszer fagyos szélén, a Tizedik Bolygón tartózkodó grebulonok is ki tudjanak venni

belőle valamit.

Az átszámítás után egyértelműen látszott, hogy tényleg nagyon rossz hónap veszi kezdetét, még hozzá éppen a mai nappal. A Föld ugyanis éppen ma emelkedett a Bak jegyébe, s a grebulon Vezérnek, aki magában hordozta a Bikák összes jellemző tulajdonságát, ez csakugyan nagyon rosszat jelentett.

A horoszkóp szerint aznap volt a legmegfelelőbb alkalom, hogy pozitív lépéseket tegyen, hogy határozott döntéseket hozzon, hogy lássa, mit kel tennie, és meg is tegye azt. Ez mind nagyon nehéz volt neki, de tudta, hogy határozott döntéseket hozni mindenki szerint határozottan nehéz. A komputer már ráállt a Föld helyzetére, és pillanatról pillanatra követte a pályáját. A grebulon Vezér parancsára elfordultak a nagy, szürke lövegtoronyok.

Mivel az összes grebulon megfigyelőműszer a Földre irányult, nem is vették észre, hogy a Naprendszerbe belépett egy újabb megfigyelési pont.

Annak az esélye, hogy véletlenül észrevegye ezt az újabb megfigyelési pontot – ami egy böhömnyi sárga építészúrhajó volt – gyakorlatilag a nullával volt egyenlő. Ugyanolyan távol volt a Naptól, mint a Rupert, de éppen az áttellenes oldalon, majdnem teljes takarásban.

Majdnem.

A masszív, sárga építészúrhajó úgy akarta megfigyelni a Tizedik Bolygót, hogy őt magát ne vegyék észre. Ezt módfelett sikeresen meg is oldotta.

A hajó más okokból is szöges ellentétben volt a grebulon

űrhajóval.

Vezére, a kapitány pontosan tudta, mi a célja. Egyszerű volt a cél, s a kapitány már egy jó ideje egyszerűen követte.

Bárki, aki tudta volna, mi a célja, azt mondhatta volna, hogy elég semmitmondó és csúnya dolog, hogy ez nem az a fajta cél, amitől érdekesebb élni, rugalmasak lesznek az ember léptei, dalolni kezdenek a madarak, és virágba szökkennek a mezők. Sokkal inkább ennek az ellentéte. A gyökeres ellentéte.

Persze nem az ő feladata volt, hogy amiatt aggódjon. Az ő feladata az volt, hogy végezze a feladatát, amely feladat nem volt más, mint maga a feladatvégzés. Ha ez beszűkült látókörhöz vezet, ám legyen, emiatt nem neki kellett aggódnia. Esetleges aggodalmait inkább áthárította másokra, akiknek megvoltak a saját embereik, hogy azokra háríthassák át őket.

Sok-sok fényévyire innen – sőt: bárhonnán – található a zord és régóta elhagyottan álló bolygó, Vogária. Ennek a bolygónak a lápszagú, ködborította, mocsaras felszínén, az utolsó Sziporkákkal Ékesített Zsilipfúró Rákok piszkos és törött páncéljaival körülvéve egy kicsinyke, kőből készült emlékoszlop jelöli azt a helyet, ahol a fáma szerint a Vagon vagonbrutalis faj első képviselője kidugta rusnya fejét az őstengerből. A kőoszlopra egy nyilat karcoltak, amely a ködbe mutat, s alatta egyszerűen vésett betűk hirdetik: „Búsmegálló”.

Fertelmes sárga hajójának belsejében a vagon kapitány morogva nyúlt az előtte heverő megfakult, számarfüles lap felé. Egy bontási parancs volt az.

Ha valaki tényleg utána akarna járni, mikor látták el a kapitányt ezzel a feladatvégzési feladat elvégzésének a feladatával, végül ehhez a papírhoz jutna el. Ezt a papírt közvetlen felettesétől kapta réges-rég, és rajta volt egy utasítás. Neki végre kellett hajtania ezt az utasítást, s amikor ezzel végzett, egy pipát kellett tennie a megfelelő rubrikába.

Egyszer már eleget is tett az utasításnak, egy sor zűrös körülménynek köszönhetően azonban képtelen volt kipipálni ezt a rubrikát.

Az egyik zűrös körülmény az itteni galaktikus szektor plurális természete volt, ahol a lehetséges állandóan interferált a valószínűvel. Egy egyszerű rombolás nem járt több eredménnyel, mint egy rosszul felragasztott tapéta alá szorult légbuborék nyomkorászása. Az elpusztított dolgok újra meg újra felbukkantak. Ennek akarta most az elejét venni.

Egy másik ilyen zavaró körülménynek számított az a maroknyi embercsoport, amelyik sosem volt ott, ahol lennie kellett volna akkor, amikor ott kellett volna lennie. Ennek is mihamarabb az elejét akarta venni.

A harmadik körülmény pedig egy bosszantó és anarchikus kis herkentyű képében jelentkezett, amely nem volt más, mint a GALAXIS Útikalauz Stopposoknak. Erről azonban már gondoskodott is, méghozzá az idő-visszarendezés tüneményes hatalmának segítségével, így most már maga a kiadó volt az, aki minden másnak az elejét tudta venni. A kapitány csak azért jött, hogy végignézhesse a dráma utolsó felvonását. Neki magának a kisujját sem kellett

mozdítania.

– No hadd lám! – böffentette.

Egy éjfekete madáralak tárta ki a szárnyait, és emelkedett mellé a levegőbe. A parancsnoki hidra sötétség borult. A madár fekete szemében halovány fénypontocskák táncoltak, ahogy mélyen legbelül egymás után záródtak be egyszer és mindenkorra a zárójelek, fejeződtek be a feltételes mondatok, merevedtek meg az ismétlődő hullámhegyek, s utoljára léptek működésbe az önmagukba vissza-visszatérő funkciók.

A sötétben vakítóan felragyogott egy kék és zöld színekben játszó, lebegő, csöszzerű képződmény, amely formáját tekintve leginkább egy felszeletelt kolbászfüzérre emlékeztetett.

A vagon kapitány elégedett bélhangokkal hátradőlt a székében, és a látványában gyönyörködött.

25. fejezet

– Ott jó lesz, a negyvenkettes szám előtt! – kiáltotta Ford Prefect a taxisofőrnek. – Ez az!

A taxi lefékezett. Ford és Arthur kiugrott. Útközben megálltak jó néhány bankjegykiadó automatánál. Ford az ablakon keresztül odavetett egy marok pénzt a sofőrnek.

A klub bejárta sötét volt, elegáns és komoly Csak egy aprócska tábla hirdette a nevét. A klubtagok úgyis tudták, hol van, aki pedig nem volt a tagja, annak mindegy volt, hol van. Ford Prefect nem volt a Stavro's tagja, igaz, Stavro másik, New York-i klubjában megfordult már egyszer.

Egyszerű módszerrel lépett be minden olyan helyre, – ahol nem volt klubtag. Most is csak úgy belendült, amint kinyílt az ajtó, majd Arthurra bökve így szólt: – Semmi gond, velem van!

Leszökdécselt a sötéten ragyogó lépcsőn. Új cipőjében istenien érzete magát. Antilopbőrből készült és kék színe volt, és Ford nagyon örült, hogy a sok körülötte zajló dolog ellenére is elég éles szemével kiszúrta a kirakatban a száguldó taxi ablakából.

– Nem megmondtam, hogy ne gyere ide?!

– Mi van? – torpant meg Ford.

Egy vézna, beteges külsejű emberke jött fel mellettük a lépcsőn valami lötyögős olasz cuccban. Éppen rágyújtani készült, amikor észrevette őket, és hirtelen megállt.

– Nem magához szóltam – mondta. – Hozzá.

Egyenesen Arthurra nézett, majd egy kissé mintha elbizonytalanodott volna.

– Elnézést – mondta. – Összekevertem valakivel. Újra elindult felfelé a lépcsőn, de szinte azonnal vissza is fordult. Most még bizonytalanabb volt. Arthurt bámulta.

– Na mi van? – kérdezte Ford.

– Tessék?

– Azt kérdeztem: na mi van? – ismételte meg ingerülten Ford.

– Akkor jól hallottam – mondta az emberke, majd megtántorodott, és kiejtette a kezéből a gyufásdobozt. Remegni kezdett a szája. Kezét a homlokára tapasztotta.

– Elnézést – mondta. – Kétségbeesetten próbálok visszaemlékezni, mit szedhettem be, de valószínűleg

valami olyat, amitől az ember nem emlékszik semmire.

Megrázta a fejét, majd megint háttal fordított, és elindult a férjé felé.

– Gyerünk – mondta Ford. Leiramodott a lépcsőn nyomában az ideges Arthurral. Arthurt nyomasztotta az a találkozás, de nem tudta, miért.

Nem szerette az ilyen helyeket. Annak ellenére, hogy hosszú éveken át álmodozott a Földről, az otthonáról, most Lamuellai kunyhója után sóvárgott, és a kései és a szendvicsei közé vágyott vissza. Meg Agg Trasbarg is hiányzott neki.

– Arthur!

Ez volt a legmegdöbbentőbb. Egyszerre kétfelől is az ő nevét kiáltották.

Arthur megpördült az egyik irányba. Fenn a lépcső tetején meglátta Trilliant. A nő lefelé igyekezett csodálatosan gyűrött Rymplon ruhájában. Hirtelen kővé dermedt rémületében.

Arthur a másik irányba pördült, hogy lássa, mi rémítette így meg Trilliant.

A lépcső aljában Trillian állt... Nem – ez Tricia volt. Tricia, akit nemrég látott feldúltan könnyezni a tévében. Mögötte pedig Vakta, akinek a szeme most még vadabbul lángolt, mint valaha. Mögötte, az elegáns, félhomályos klubban az est többi vendége csoportképpé fagyva, idegesen bámulta a lépcsőn zajló kínos találkozást.

Pár másodpercig mindenki sóbálvánnyá vált. Egyedül a bárpult mögül bömbölő zene nem tudta, hogy abba kellene hagynia a dübörgést.

– A fegyver, amit a kezében tart – szólalt meg halkan Ford, fejével a lány felé bökve –, egy Wabanatta 3-as. A hajón volt, amit ellopott tőlem. Elég veszélyes egy darab. Most ne nagyon mozogjatok. Mindenki őrizze meg a nyugalmát, és próbáljuk meg kideríteni, hogy mi kavarhatta így fel.

– Hová tartozom? – sikoltott fel hirtelen Vakta. Pisztolyt markoló keze izgatottan remegett. A másik kezét a zsebébe mélyesztette, és előhúzta Arthur karórájának maradványait. Megrázta előttük.

– Azt hittem, ide tartozom – sírta –, ahhoz a világhoz, ahonnan elvileg származom! De tessék: kiderül, hogy még a saját anyám sem tudja, ki vagyok! – Durván félrehajította az órát, amely a bárpult mögötti poharak közé csapódott, és ízzé-porrá tört.

Mindenki néma csendben maradt.

– Vakta! – szólította meg Trillian a lépcső tetejéről.

– Te csak fogd be a szád! – kiabálta Vakta. – Elhagytál engem!

– Vakta, nagyon fontos lenne, hogy meghallgass és megérts – suttogott tovább kitaróan Trillian. – Nincs sok időnk hátra. El kell tűnnünk innen. Mindannyiunknak.

– Miről beszélsz? Mi mindig csak elmegyünk! – Most már mindkét kezével a pisztolyt szorította, és mindkettő remegett. Senkire sem célzott vele igazán. Általában az egész világra célzott vele.

– Hallgass meg! – kérte ismételten Trillian. – Azért hagytalak el, mert egy háborúba kellett mennem haditudósítónak. Borzasztóan veszélyes volt. Én legalábbis azt hittem, hogy az lesz. Meg is érkeztem, a háború

azonban valahogy nem tört ki. Időanomália volt, és... figyelj ide! Kérlek, figyelj rám! Fel kellett volna bukkannia egy felderítő úrhajónak, de nem bukkant fel, a flotta maradék része pedig teljesen szétszóródott. Manapság egyre gyakrabban történik ilyesmi.

– Nem érdekel! Hallani sem akarok a rohadt munkádról! –

kiabálta Vakta. – Otthont akarok! Tartozni akarok valahová!

– Ez nem a te otthonod – Trillian megpróbált továbbra is nyugalmat erőltetni a hangjába. – Neked nincs olyanod.

Egyikünknek sincs. Alig van olyan, akinek lenne. A hiányzó

úrhajó, amiről beszéltem... Azoknak az embereknek sincs

már otthonuk. Azt sem tudják, honnan jöttek. Még arra sem

emlékeznek, kik ők, és mi végre vannak itt. Eltévedtek,

tanácstalanok, és nagyon félnek. Most itt vannak ebben a

naprendszerben, és attól tartok, valami nagyon nagy...

meggondolatlanságot fognak elkövetni, éppen azért, mert

annyira eltévedtek és annyira tanácstalanok. Nekünk... el

kell mennünk... most azonnal. Nem tudom megmondani,

hová mehetnénk. Az is lehet, hogy sehová. De itt semmi

keresnivalónk. Kérlek! Utoljára. Mehetünk?

Vakta a pánik és a tanácstalanság határán ingadozott.

– Nincs semmi baj – szólalt meg Arthur. – Amíg én itt

vagyok, addig biztonságban vagyunk. Ne kérjétek, hogy

most rögtön elmagyarázzam, miért, de ha nekem nem lesz

bántódásom, akkor nektek sem. Rendben?

– Miről beszélsz? – kérdezte Trillian.

– Nyugodjunk meg – mondta Arthur. Ő nagyon nyugodtnak

érezte magát. Az élete csak káprázat volt, és semmi nem

tűnt valódinak.

Vakta lassan, fokozatosan egyre lejjebb engedte a pisztolyt, és kezdett megnyugodni.

Ekkor két dolog is történt egyszerre.

A lépcső tetején kinyílt a férfivécé ajtaja, és az a férfi lépett ki szipákolva, aki az előbb Arthurba belekötött.

Vakta a hirtelen mozdulattól megrettenve éppen abban a pillanatban emelte fel újra a pisztolyt, amikor egy mögötte álló férfi utánakapott.

Arthur előrevetődött. Fűlsiketítő dörrenés hallatszott. Ügyetlenül elesett, amikor a szintén előrevetődő Trillian nekizuhant. A robaj elhalkult. Arthur felnézett, és azt látta, hogy az emberke a lépcső tetején elképedten néz le rá.

– Te... – nyögte. Aztán szörnyen lassan összerokadt.

Vakta kiejtette a kezéből a fegyvert, és zokogva térdre borult.

– Úgy sajnálom! – hüppögte. – Annyira sajnálom! Annyira borzasztóan sajnálom...

Tricia és Trillian odalépett hozzá.

Arthur a kezébe temetett fejjel ült a lépcsőn, és halvány fogalma sem volt, mitévő legyen. Ford alatta ült egy lépcsőfokkal. Felemelt valamit a földről, érdeklődve nézte, majd Arthur kezébe nyomta.

– Mond ez neked valamit? – kérdezte.

Arthur elvette. Az a gyufásdoboz volt, amelyet a halott ember ejtett el. Rajta volt a klub és a tulajdonos neve is. Ekképp:

STAVRO MÜLLER

B É T A

Arthur egy ideig guvadtt szemmel nézte, s a kép

lassacskán kezdett összeállni az agyában. Eltűnődött, mit tegyen, de ez egy futó gondolat volt csupán. Körülötte tolakodni és kiabálni kezdett a vendégsereg, őt azonban hirtelen az a kérlelhetetlen bizonyosság szállta meg, hogy semmit sem lehet már tenni sem most, sem soha többé. A hang és a fény furcsa, új kavalkádjában csak Ford Prefect alakját látta, ahogy hanyatt dőlve hahotázik.

Izonyatos béke árasztotta el. Tudta, hogy végre, egyszer és mindenkorra minden véget ért.

A vagon úrhajó parancsnoki hídjának sötétjében Prostatikus Vogon Jeltz egyedül ült. A fali monitoron, amely a kinti űrt mutatta, aprócska fények villantak fel. Fölötte a levegőben a szakaszos, kékeszöld, vizenyős kolbászalakzat alkotóelemeire bomlott szét. A választási lehetőségek összezárultak, az alternatívák egymásba csukódtak, s végül az egész kicsusszant a létezésből.

Koromfekete sötétség borult a parancsnoki hídra. A vagon kapitány egy pár másodpercig gondolataiba merülve ült.

– Fényt! – szólalt meg végül.

Semmi sem történt. A madár is kigyűrődött minden lehetőségből.

A vagon egymaga kapcsolta fel a villanyt. Újra kézbe vette a papírlapot, és egy kicsike pipát biggyesztett a kicsike négyzetbe.

Hát, ezzel megvolnánk, gondolta. Hajója elsuhant a tintafekete űrbe.

A grebulon Vezér hiába hajtotta végre az őszerinte

szörnyen pozitív cselekedetet, mégis pocsék hónap köszönt rá. Majdnem ugyanolyan volt, mint az eddig eltelt hónapok, azzal a kivétellel, hogy most már semmi nem ment a televízióban. Helyette hallgatott hát egy kis könnyűzenét.

Tartalom

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)
- [14. fejezet](#)
- [15. fejezet](#)
- [16. fejezet](#)
- [17. fejezet](#)
- [18. fejezet](#)
- [19. fejezet](#)
- [20. fejezet](#)
- [21. fejezet](#)
- [22. fejezet](#)
- [23. fejezet](#)
- [24. fejezet](#)
- [25. fejezet](#)